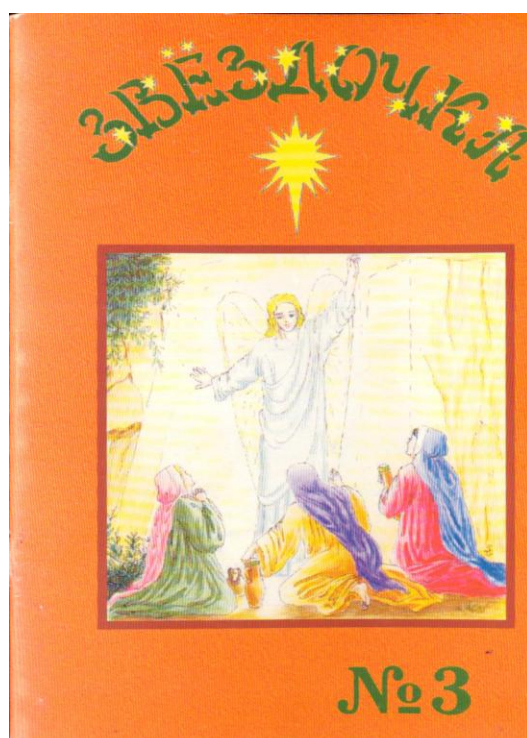
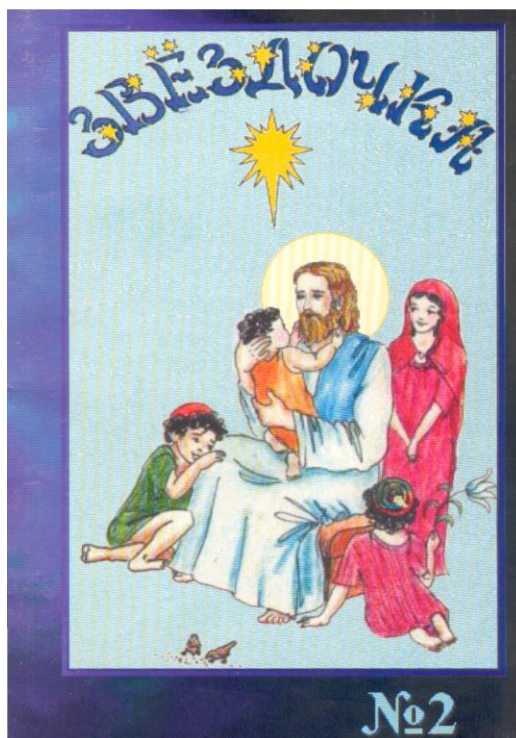
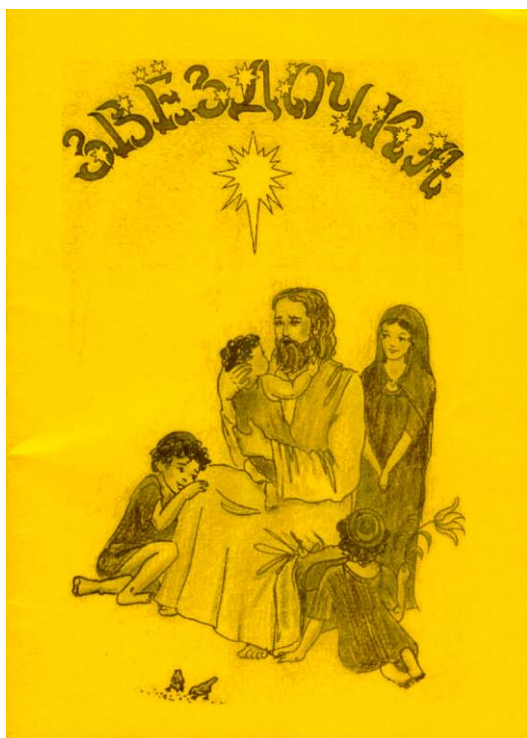

ZVAIGZNĪTE

Tulkots no krievu valodas

Savienības „APVIENĪBA KRISTŪ”
Bērnu garīgi- literārs žurnāls
Skolas vecuma bērniem

NR. 1.,2.,3.,4.

Dārgie bērni! Kādreiz es jautāju mazai meitenītei:

“Vai tu pazīsti Jēzu?”

“Nē,” - vaļširdīgi atzinās meitenīte

“Vai tad tu nekad neesi dzirdējusi par Jēzu?” - es jautāju tālāk.

“Jā, es esmu dzirdējusi par Jēzu, pat ļoti daudz, bet es Viņu nekad neesmu redzējusi virs zemes; tāpat, es Jēzu nepazīstu!” - noteikti sacīja meitenīte.

Šīs meitenītes patiesīgums un vaļširdība mani sajūsmināja.

“Bet kāpēc tu vēl līdz šim laikam neesi sastapusies ar Jēzu?” - es jautāju.

“Es zinu, ka Jēzus dzīvo augstu Debesīs,” - viņa atbildēja. Un, mazliet padomājusi, viņa turpināja: “Stāsta, ka kādreiz senāk Jēzus esot dzīvojis virs zemes; tad Viņš sapulcināja bērnus ap Sevi un svētīja viņus. Bet kā tagad sastapties ar Jēzu?” - skumīgi jautāja meitene.

“Tu pareizi sacīji,” - es paskaidroju meitenītei, “Lai pazītu Jēzu, vajag Viņu redzēt, t.i. nepieciešams ar Viņu sastapties. Dzirdēt par Jēzu - nenozīmē vēl Viņu pazīt. Kaut arī daudz stāstus par viņu esi dzirdējusi, bet tomēr tu vēl nepazīsti savu Glābēju. Pats galvenais mūsu dzīvē, kā Tu pati saki, satikties ar Jēzu!

“Man sacīja, ka vajag mīlēt Jēzu, bet, kā es varu Viņu mīlēt, ja es Viņu nepazīstu?” no jauna jautāja meitenīte. “Tu pareizi spriedi: lai Jēzu no visas sirds iemīlētu, nepieciešams viņu personīgi pazīt, „Es atbildēju. Jautājums ir tikai tāds: kādā veidā var sastapties personīgi ar Jēzu šeit virs zemes?

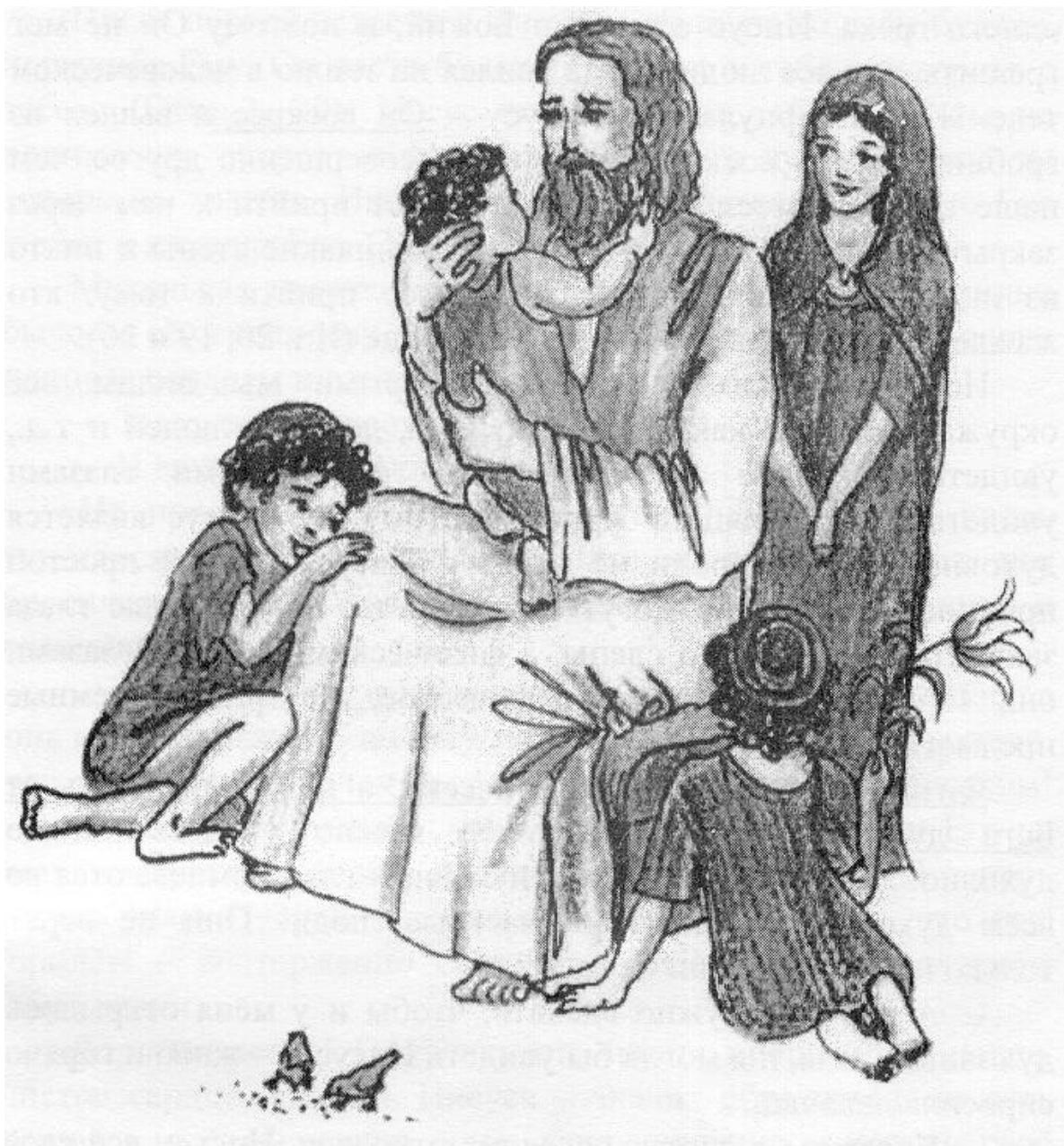
Tajā laikā, kad Jēzus dzīvoja virs zemes starp cilvēkiem, bērniem bija ļoti vienkārši atnākt pie Jēzus, kuru viņi tik karsti mīlēja. Bērni atklāja Viņam visu, kas bija sakrājis viņu mazās sirsniņās, pastāstot Jēzum ar asarām par savām nebēdnībām, sliktiem darbiem. Redzot viņu patieso nožēlu, sāpes par savu slikto rīcību, un stingro apņemšanos būt labiem un paklausīgiem, Jēzus viņiem piedeva un dāvāja jaunu, labu sirdi, paklausīgu Tam Kungam un mīlestības pilnu uz līdzcilvēkiem. Šiem bērniem tikai vajadzēja no saviem vecākiem uzzināt, kur atrodas Jēzus. Gadījās, ka Jēzus bija aizgājis tālu sludināt. Tad bērni lūdza vecākus aizvest pie Viņa. Daudzi vecāki ar prieku veda savus bērnus pie Jēzus, un lūdza uzlikt tiem rokas, lai dziedinātu un svētītu. Mūsu laikā daudz vienkāršāk ir atrast Jēzu: nevajag lūgties cilvēkus un nekur nevajag iet, lai Viņu atrastu. Kaut arī Jēzus mājā augstu Debesīs, bet no turienes Viņš visu redz, visu dzird, visu zina, visam piekļūst. Pietiek tikai vienatnē savā istabiņā nolocīt ceļus un atvērt savu sirsniņu Jēzum. Tikai vajag karsti ar asarām lūgt Viņu visu piedot, kas bija izdarīts slikts un ļauns. Tad Jēzus Pats atklāsies tev un Pats tev parādīsies. (Jāņa 14:21)

Kad Jēzus dzīvoja virs zemes, tad bērniem nācās pašiem iet pie Jēzus, bet tagad Viņš Pats atnāk pie katra, kas patiesi visu nožēlo un nolemj atdot Jēzum savu sirdi un visu savu dzīvi. Tu, protams, zini,” - es sacīju šai meitenītei,” ka Jēzus ir nomiris par mums kā Upuris par mūsu grēkiem. Viņu ielika kapā, bet ne nāve, ne elle, ne kaps nevarēja Viņu noturēt, tāpēc, ka Jēzum nebija neviena grēka. Jēzus ir Dieva Dēls, un tāpēc Viņš nevarēja grēkot kā visi cilvēki. Kad Viņš parādījās uz zemes cilvēcīgā miesā, dzīvība atgriezās pie Jēzus - Viņš uzcēlās un izgāja no kapa. Augšāmcēlušā Jēzus miesa ir pavisam citādāka nekā mūsu grēcīgā miesa. Viņš vienmēr var atnākt pie mums caur aizslēgtām durvīm. Šī miesa ir garīga un nekādas sienas, un neviens no cilvēkiem nevar aizkavēt Jēzum atnākt pie tā, kas slāpst un meklē pieņemt Viņu savā sirdī (Jāņa 20:19-26)

Bet ar fiziskām acīm, ar kurām mēs redzam visu ap mums, kā, piemēram:- mājas, kokus, cilvēkus, u.t.t., garīgo redzēt nevar. Ar fiziskām acīm nevar redzēt arī Augšamcēlušo Kristu, tāpēc, ka Jēzus parādās garīgi. Daudzi cilvēki netic Jēzum tāpēc, ka viņi nevar Viņu redzēt; viņu garīgās acis ir aizvērtas, viņi ir garīgi akli, bet ar fiziskām acīm viņi var redzēt tikai fizisko, t.i. dažādus zemes priekšmetus.

Fizisko mēs redzam fiziski, bet vajag saņemt no Dieva garīgas acis. Garīgo var redzēt tikai garīgi. Cilvēki, kuriem nav garīgas acis, šaubās par visu garīgo! Nabaga nelaimīgie cilvēki! Viņi netic tikai tāpēc, ka viņi neredz. “bet, ko man vajag darīt, lai arī man atvērtos garīgās acis, un es varētu ieraudzīt Jēzu?” “- dzīvi un dedzīgi jautāja meitenīte.” Kad tu grēku nožēlas asarās atvērsi Jēzum visu savu sirdi un karsti lūgsi Viņam piedošanu par saviem grēkiem, Jēzus noteikti atnāks un nomazgās tevi Savās Asinīs. Tava sirds kļūs tīra un gaiša; tad Jēzus atvērs tavas garīgās acis, un tu Viņu ieraudzīsi. Tikai tie, kuriem ir tīras sirdis var redzēt to Kungu. (Mat. 5:8) Kad tava sirds caur Jēzus Asinīm kļūs tīra, tad arī tu ieraudzīsi Jēzu.

Pēc pirmās satapšanās ar Jēzu, ja tu visā būsi Viņam paklausīga, Viņš bieži atnāks pie tevis un runās ar tevi (Atkl. 3:20) Jēzus visu tev paskaidros, ko tu tagad nesaproti,, atklās un parādīs tev daudz brīnišķīga, ko tu tagad nezini. Jēzus ir apsolījis visiem bērniem, kas Viņu mīl un kuri Viņu atrod, Savu Debess Valstību (Mark. 10:14) Mazā meitenīte uzmanīgi visu noklausījās, un no viņas nopietnās sejas izteiksmes bija redzams, ka viņa katru vārdu ir pieņēmusi ar sirdi un izdarījusi iekšēju lēmumu.

“Vai tu gribi sastapties ar Jēzu?” - es jautāju.

”Un kā vēl!” iesaucās meitenīte. Nepagāja ilgs laiks, kad man atkal iznāca sastapties ar šo meitenīti. Tikko viņa mani ieraudzīja, tā skriešus metās pie manis. Viņa staroja no prieka: “Es sastapos ar Jēzu!” - sirsnīgi viņa iesaucās un turpināja “kāpēc man nekad agrāk nesacīja, ka tas ir tik vienkārši, tik viegli un brīnišķīgi ir satīties ar Jēzu! Bet es agrāk domāju, ka Jēzus tagad ir Debesīs un Viņu vairs virs zemes nevar sastapt. Bet tagad es esmu laimīga! Tagad es personīgi pazīstu Jēzu. Viņš man visu piedeva un sacīja, ka vēl atnāks!- sajūsminoši liecināja meitenīte, par savu atgriešanos. Dārgie bērni! Saņemot no Kristus piedošanu un jaunu, tīru sirdi, ieraudzīt Jēzu – nozīmē atgriezties, t.i. atstāt visu grēcīgo, ļauno, nepaklausību un atdot savu sirdi pilnīgi un uz visiem laikiem Jēzum. “Bet kā tad tas notika?” es jautāju meitenītei, skatoties viņas tīrās, mirdzošās acīs.

Meitenīte padomāja un pēc tam stingri un pakāpeniski pēc kārtas izstāstīja man savu brīnišķīgo atgriešanos- savu tikšanos ar Dzīvo Kristu: „Tas notika tā: visu dienu es domāju par to, cik daudz es esmu izdarījusi nerātnības, cik reizes esmu bijusi nepaklausīga mammai un tētim, cik reižu esmu sarūgtinājusi Jēzu! Un vakarā, guļot savā gultā, es klusu raudāju, lai neviens nedzirdētu un visu laiku lūdzu Jēzu: „Atnāc pie manis un piedod man!” Es pati domāju: „Jēzus ir tik labs, droši vien atnāks un piedos man!” Tad vēl uz ceļiem es lūdzu un raudāju. Un lūk, es nezinu, kā tas bija, pēkšņi es redzu- Jēzus Pats stāv pie manas gultas, bet Viņš nemaz, nemaz nebija tāds, kā viņu zīmē bildēs- pavisam citāds! Jēzus bija gaišs, gaišs it kā saule Viņu būtu apgaismojusi un it kā Viņā Pašā būtu saule! Redzu, Jēzus skatās uz mani ar tādu mīlestību. Ak! Es to nevaru jums izstāstīt! Bet es tomēr sākumā izbijos, bet Jēzus sacīja: Nebīsties! Es tas esmu!” – un uzlika savu roku uz manas galvas, un bailes izzuda un sirdī palika tikai prieks! Es sacīju Jēzum: „Dārgais Jēzu! Atnāc vienmēr pie manis.” Jēzus man visu piedeva. Es zināju, ka Viņš mani mīl un atkal atnāks.

Meitenīte apstājās, vēloties tiešāk izteikt savas domas, un pēc tam ļoti nopietni turpināja: „Mana sirds ir pavisam izmainījusies; man ir jauna sirds, labsirdīga, paklausīga Jēzum! Es tā mīlu Jēzu, es tā Viņu mīlu! Es gribu darīt tikai to, ko Jēzus grib! Es visus tagad mīlu!” – dedzīgi sacīja meitenīte.

Un, patiešām, tā tagad bija pavisam cita meitenīte: Jēzus dāvāja viņai maigu, labsirdīgu, mīlošu sirdi, pilnīgi paklausīgu Viņam. Visi ievēroja šo brīnišķīgo pārmaiņu meitenītē un jautāja pēc šīs brīnišķīgās pārmaiņas iemesla; un visi pazīstamie bērni interesējās: „Kāpēc viņa ir tik svinīgā noskaņojumā?” Tā jautāja brālītis, ar kuru viņa pastāvīgi strīdējās.

Mani dārgie bērni! Vai arī jūs negribat sastapties ar Jēzu un rīkoties pēc šīs meitenītes piemēra, par kuru es jums šodien pastāstīju? Jūs varat kļūt tikpat laimīgi un labi, kā šī meitenīte. Lūdziet arī jūs patiesi no sirds, karsti, ar asarām piedošanu no Jēzus un lūdziet, lai Jēzus nāk pie katra no jums. Jēzus jūs gaida, dārgie bērni! Atveriet Viņam savas sirdis karstā mīlestībā, grēku nožēlā un pieņemiet lēmumu būt vienmēr paklausīgiem Jēzum. Atdot savu sirdi Jēzum- nozīmē būt Viņam vienmēr paklausīgiem, un jūs arī sastapsieties ar Jēzu, tāpat kā šī meitenīte. Jēzus Pats mums apsolīja: „Es iemīlēšu viņu un Pats viņam parādīšos!” (Jāņa 14,21)

Natālija Smirnova

Ko tu dari ar saviem grēkiem?

Sešgadīgs zēns tika uzaicināts ciemos pie savas tantes. Tante viņam parādīja skaistas Bībeles ilustrācijas (bildītes) un pastāstīja par garīgo dzīvi: tad viņa spēlēja kādu dziesmu, kurā bija runa par grēkiem. Zēns sacīja:

- Spēlē citu dziesmu, šī man nepatīk.
- Kāpēc, Jurīt, tev tā nepatīk?- jautāja tante.
- Man nepatīk tāpēc, ka tā atgādina man manus grēkus.
- Vai tev ir grēki?- jautāja tante.
- Jā, daudz!- atbildēja zēns.
- Ko tad tu ar tiem dari?
- Es cenšos tos aizmirst, cik vien ātri iespējams.- atbildēja zēns.

Lūk, redziet, dārgie bērni, ka šis zēns gribēja aizmirst savus grēkus, bet tā nekad nevar atbrīvoties no tiem! Tāpēc, ka Dieva Vārds saka tā: „Kas apslēpj savus grēkus, tam tas neizdosies, bet, kas atzīstās un atstāj tos, tiks apžēlots.” (Sak.v.28,13)

Kādreiz man kāds onkulis pastāstīja bēdīgu stāstu par deviņus gadus vecu meitenīti, kura bija uz nāvi slima.

Kādreiz viņa pasauca pie sevis savu mammu un sacīja:

- Ak, māmiņ, es esmu ļoti slima, noliec savu galviņu pie manis.

Māte tā arī izdarīja. Un tad meitenīte viņai sacīja:

- Es esmu tik slima un man bail, ka es nomiršu, man ir tādas sāpes. Un, ja es nomiršu, ko tad es darīšu ar saviem grēkiem? Es gribētu uzzināt no kāda, kā atbrīvoties no saviem grēkiem.

Nabaga slimai un izmocītai meitenītei nebija neviena, kas varētu paskaidrot, kā atbrīvoties no grēkiem, māte pati to nezināja. Viņa nevarēja pastāstīt bērnam, ka Jēzus mūs var atbrīvot no grēkiem, ja mēs atklājam Viņam savus grēkus, patiesi nožēlojam, tad Jēzus piedod mums. Un visi grēki tiks nomazgāti ar Viņa Asinīm.

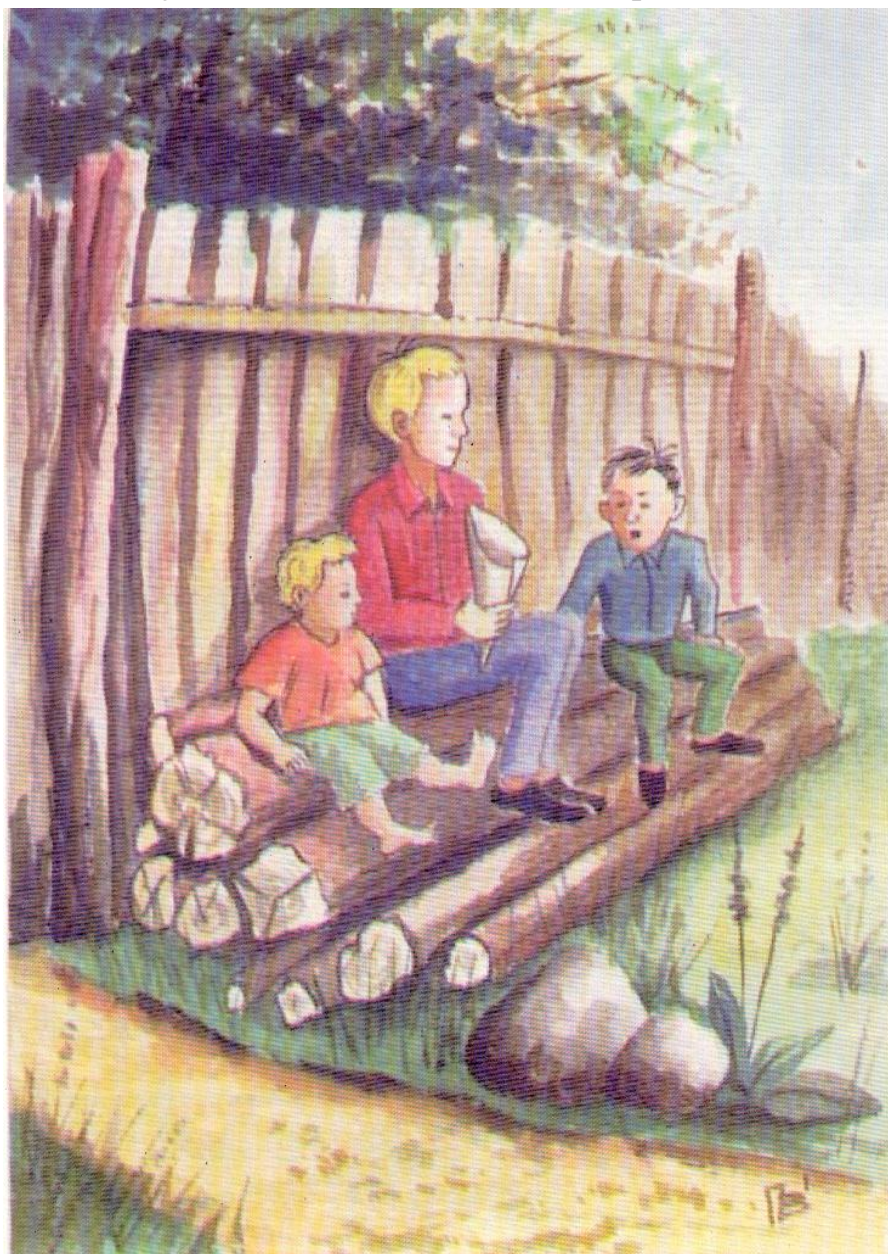
Mazā zēna grēku nožēla.

Dārgie bērni! Kad es biju tāds pats mazs zēns, kā jūs, varbūt arī mazāks, es nolēmu nožēlot grēkus. Kādreiz tētim atnesa grāmatu „Svētceļnieka gaita”, un viņš kopā ar bērniem sāka lasīt. Mani ļoti ieinteresēja tā vieta, kur stāstīts par to, kā svētceļnieks atbrīvojās no savas nastas, saņemot pie tam rakstu- liecību par grēku piedošanu. Kad es jautāju mammai par to, viņa man paskaidroja, ka grēku nožēlā Jēzus attīra sirsnību, noņem grēku nastu un dod liecību par grēku piedošanu.

Man bija 6 gadi, kad es sapratu, cik es esmu nepaklausīgs, slikts zēns. Cik bieži es varēju darīt pāri saviem brālīšiem un māsiņām, sarūgtināt savu tēti un mamma ar savu nepaklausību. Es sāku atcerēties pēc kārtas visu savu dzīvi, un mani sevišķi sarūgtināja atmiņas par savu slikto rīcību. Es jums pastāstīšu par to.

Kādreiz, kad man bija 5 gadi, es ar saviem brālīšiem ciemojos pie vecmāmiņas. Kad mēs spēlējāmies pie vecmāmiņas žoga, pienāca lielie zēni un sāka mūs apsaukāt par kaušļiem. Vecmāmiņa to izdzirdējusi tūlīt iznāca ārā un sacīja:

- Šie zēni ir mani mazdēli, ļoti paklausīgi bērni. Viņi ir ticīgi un nekad nedara pāri viens otram. Bet jūs, nosaucot viņus tādā vārdā, paši esat tādi.

Kad vecmāmiņa aizgāja, Kārlis, pats lielākais zēns, 12 gadus vecs, sāka mūs apsaukāt par baptistiem. Zēni sāka smieties un pēc Kārļa parauga arī mūs sāka apsaukāt par baptistiem. Bet pēc neilga laika Kārlis mainīja savu attieksmi pret mums un sāka ar mums kopā spēlēties.

Kādreiz mēs sēdējām uz baļķiem pie vecmāmiņas sētas vārtiem. Mēs bijām trīs: Kārlis, es un vēl viens mazs zēns, kuram bija 2 jeb 3 gadi. Es stāstīju Kārlim par Jēzu, bet viņš uzmanīgi klausījās, pie tam, kraukšķināja riekstus no kulītes, kuru viņš turēja rokās. Laiku pa laikam mazais zēns- Pēteris lūdās:

- Kārlī, dod man vienu riekstu.

Tad Kārlis iedeva viņam vienu riekstu, bet pēc tam sacīja:

- Kā tu man esi apnicis! Dod un dod!

Bet es sacīju:

- Bet tu nedod viņam!

Kārlis paskatījās uz mani neizpratnē un sacīja:

- Kā lai es viņam nedodu? Viņš taču ir mans brālis.

Man pēkšņi kļuva kauns, ka es, būdams ticīgais, stāstot šim paklausīgam zēnam par Jēzu, par Viņa mīlestību uz visu cilvēci, par piedošanu un žēlsirdību, un pēkšņi esmu devis tik sliktu padomu.

Otrais gadījums bija vēl sliktāks. Tas bija vēlāk, kad mēs bijām mājās. Tajā laikā man bija 6 gadi. Kādreiz es un mans jaunākais brālītis spēlējāmies aiz sētas ar divām kaimiņu meitenēm. Vecākai meitenei bija 9 gadi. Viņa par kaut ko iesita manam mazākajam brālītim, un es tūlīt metos ar dūrēm viņai virsū. Tad meitene iesaucās:

- Tu paskaties, ko dara šis ticīgais! Kā tad tā? Tu taču esi ticīgais! Ticīgais kaujās.

Un man bija jānoklausās vēl daudz rūgtus, bet tomēr taisnīgus vārdus. Man bija liels kauns. Es vienkārši nezināju, kur likties.

Mīlie bērni! Šie divi nesmukie gadījumi, kur es, būdams ticīgs zēns, nevarēju būt par paraugu pasaules bērniem, mani ļoti satrauca. Kad es sapratu, ka man vajag nožēlot un saņemt no Jēzus grēku piedošanu, es centos ar asarām lūgt, bet asaras nebija. Tad es par to pastāstīju tētim. Viņš atbildēja:

- Dēliņ, lūdz Jēzu, lai Viņš sūta tev žēlastību (asaras), lai nožēlotu. Lūdz, un Viņš sūtīs tev grēku apziņu un karstas asaras, lai nožēlotu.

No tā laika es katru vakaru lūdzu Jēzu sūtīt man asaras.

Kādreiz, kad es ar brālīšiem un māsiņām vakarā lūdzu pirms aizmigšanas, pēkšņi man atvērās spēcīga lūgšana un grēku nožēla ar asarām. Pēc lūgšanas es priecīgi aizskrēju pie tēta un mammas un paziņoju viņiem, ka Jēzus jau ir dāvinājis man asaras, un, ka es ļoti gribu nožēlot. Tētis man sacīja:

- Lūdz, lai Jēzus palīdzētu tev pilnīgi nožēlot.

No tā laika bija pagājuši apmēram divi mēneši. Visu šo laiku es pastiprināti lūdzu par to, lai Jēzus dāvinātu man grēku nožēlu. Un lūk, kādreiz atbrauca pie mums ciemos kāds brālis no Tallinas. Viņš ilgi sarunājās ar tēti un mammu. Un lūk, pienāca mana kārta. Brālis sacīja, ka viņš grib ar mani runāt. Es ļoti priecājos, kad es iegāju tēta kabinetā un sāku sarunāties ar pieaugušo onkuli. Es pat jutos pieaudzis. Onkulis man pastāstīja kaut ko tādu, kam sākumā man bija grūti ticēt. Viņš sacīja, ka tante Meta sūtījusi viņu pie mums, jo Jēzus viņai sacījis, ka es gribu nožēlot grēkus. Un viņa lūgusi šim brālim, braukt palīgā mazajam zēnam nožēlot grēkus. Es ļoti nopriecājos par to.

Grēku nožēlai vajadzēja notikt pēc divām dienām. Noteiktā dienā visi mani brālīši un māsiņas apsēdās brokastot, bet es iegāju citā istabā gatavoties grēku nožēlai. Es neēdu, gavēju un lasīju Bībeli. Un, lūk, pienāca laiks atklāt savus grēkus.

Es biju istabā viens, kopā ar onkuli, un sāku stāstīt visas savas nerātnības. Sirdī es sajutu skaidru Kristus pavēli atklāt savus divus grēkus, kurus es biju izdarījis pasaulīgo bērnu priekšā. Es nevarēju atklāt šos grēkus. Onkulis jautāja:

- Vai tu visus grēkus atklāji?

- Nē.- Es atbildēju un sāku atcerēties citus grēkus.

Sirdī bija skaidrība, atklāt pārējos grēkus Kristus neprasa, jo visus grēkus atcerēties nav iespējams. Sirdī bija skaidra pavēle:

- Atklāj šos divus grēkus!

Tad es lēni, stostīdamies sāku atklāt un izstāstīt savus grēkus. To izdarīt man bija neparasti grūti. Katru vārdu es izrunāju ar grūtībām. Kaut kāds kauns mani pārņēma. Kad es visu izstāstīju, pārvarot melīgo kaunu, man kļuva ļoti viegli. Onkulis jautāja:

- Tev bija ļoti grūti to pastāstīt, ja?

- Jā,- es atbildēju – man bija ļoti kauns.

- Šo kaunu sūta sātans,- paskaidroja onkulis- Un to viņš dara tādēļ, lai cilvēki nenozēlotu šo grēkus un nevarētu atbrīvoties no tiem. Bet tā kā tu viņu neklausīji un visu pastāstīji, tad sātans zaudēja varu pār tevi. Tagad mēs kopīgi nožēlosim, un Jēzus varēs noņemt no tevis šo jūgu.

Mēs ar onkuli nometāmies ceļos un sākām lūgt Dievu. Citās istabās šajā pat laikā par mani lūdza tētis un mamma. Sākumā man nebija asaras un lūgt bija neparasti smagi. Bet onkulis ar karstām asarām lūdza par mani. Pēc tam viņš man jautāja:

- Vai tev ir smagi sirdī?

- Ļoti smagi,- es atbildēju.

- Tā Dievs tev parāda tavu grēka smagumu.

Un mēs no jauna sākām lūgt. Un pēkšņi, kad es pilnīgi sapratu visu savu grēku smagumu, atklājās spēcīga lūgšana. Asaras lija, es vienkārši smagi raudāju, bet sirdī kļuva arvien vieglāk un vieglāk. Onkulis iegāja otrā istabā, bet es vēl lūdzu un lūdzu. Beidzot lūgšana izbeidzās un sirdī iestājās liels klusums.

Ienāca onkulis un sacīja, ka viņš garā redzējis Jēzu, Kurš turēja mani uz rokām, kā mazu aitiņu. Viņš man jautāja:

- Ko tu jūti? Vai tev Jēzus piedeva?

- Ir tāda sajūta, ka smagums vairs nav,- es atbildēju.

- Atvērsim Bībeli, ko Tas Kungs mums sacīs?

Es atvēru Bībeli un izlasīju: „Kad Izraēls bija jauns, Es viņu mīlēju un no Ēģiptes atsaucu Savu Dēlu.” (Oz.11,1)

Pēc tam atvēru otro reizi: „Kad tas pienāca pie Viņa, Viņš jautāja: „Ko tu gribi no Manis?” Viņš atbildēja: „Kungs! Ka es varu redzēt. Jēzus sacīja viņam: topi redzīgs! Ticība tevi ir izglābusi. Un viņš tūlīt kļuva redzīgs un gāja Viņam pakal, Dievu slavējot.” (Lūk.18,43)

Tad istabā ienāca arī tētis ar mammu, brālīši un māsiņas un visi sāka mani apsveikt. Nodziedāja dziesmu „Ir brīnišķīga diena man.” Onkulis iedeva man dāvanu no Tallinas. Es biju ļoti pārsteigts, ka Tallinā jau zināja, ka es nožēlošu, un atsūtīja man dāvanu.

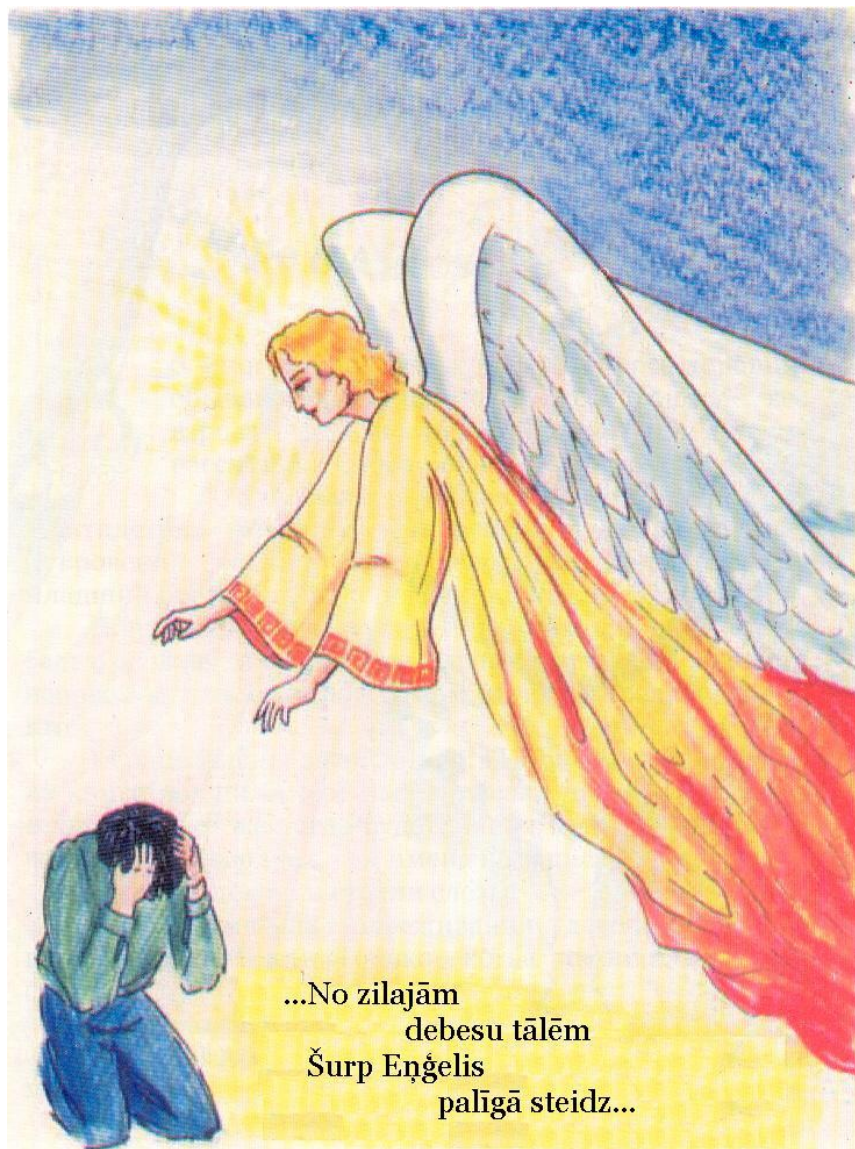
Pēc grēknožēlas es veselu nedēļu nespēlējos ar bērniem. Man negribējās ne ņemt nost mantiņas, ne kauties. Man gribējās aizlidot uz debesīm. Bija ļoti priecīgi un gaiši. Veselu nedēļu es atrados bērnu paradīzē. Man tad bija 7 gadi.

Gaišā prieka un laimes zeme
Manā priekšā reiz atspīdēja.
Un no debesu sajūsmas, slavas
Sirds iegrima asarās.

Laimes asaras neredzot līst
Sausā zeme tiek veldzēta;
Par kuru tik daudzi lūdza.
Un mīlot augļus gaidīja.

No zilajām debesu tālēm
Šurp Eņģelis palīgā steidz
Sirds asaras- Debesu dārgums.
Dievs mīlestībā to sveic.

Sirds sasildās mīlestības staros
Tie augšup uz debesīm ceļ.
Kur dvēsele brīva no saitēm
Var mūžīgā mierā būt.

...No zilajām
debesu tālēm
Šurp Eņģelis
palīgā steidz...

Korī ar Eņģeļiem

Daudzās kristīgās ģimenēs ir labs paradums: katru vakaru sapulcējās visi pieaugušie bērni, lai kopīgi lasītu bērnu stāstus un Dieva vārdu. Tā bija arī lielā ģimenē, kur dzīvoja desmitgadīgā Alīne. Tajā vakarā lasīja Jāņa atklāsmes grāmatas 3.nodaļu. Visi sēdēja klusu, tikai pats jaunākais brālītis Vitālijs knosījās mātes rokās. Izlasīja līdz 5.pantiņam: „Kas uzvar, tas ar baltām drēbēm tiks apģērbts un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas un apliecināšu viņa vārdu Sava Debesu Tēva un Viņa Eņģeļu priekšā.

Alīnes sirds iedrebējās: „Neizdzēsīšu viņa vārdu no dzīvības grāmatas, bet vai mans vārds ir ierakstīts šajā grāmatā? Bet, ja nav? Kas tad būs? Mani neielaidīs Debesīs, jo tur taču nepazīst tos, kuru vārdi nav rakstīti.”

Meitenes acis pildījās asarām. Māte ievēroja meitenes pārdzīvojumus, bet nepārtrauca lasīt. Kad pabeidza nodaļu, viņa jautāja:

- Meitiņ, kas tev ir?

- Mamma, bet vai mans vārds ir rakstīts dzīvības grāmatā? Es taču lūdzu...

- Bērni, daudzi cilvēki lūdz, bet nepārstāj grēkot un turpina pasaulīgu dzīvi. Katram cilvēkam vajag nožēlot savus grēkus. Grēku nožēla skaitās pabeigta tikai tad, kad Pats Kristus dāvina cilvēkam liecību, ka Viņš tam piedēvis. Debesīs pazīst katru, kurš ir nožēlojis, un eņģeļi un Svētie daudz priecājas par to. Lūk, tad dzīvības grāmatā tiek ierakstīts šī cilvēka vārds.

Katram vajag gatavoties uz grēku nožēlu. Vajag lūgt Jēzu palīdzēt atcerēties visus savus grēkus un dāvēt žēlastību, lai

būtu asaras nožēlot. Nožēlot- lūgt Jēzum piedošanu par katru grēku atsevišķi, ar asarām lūgties nomazgāt sirsniņu ar Viņa Asinīm, dāvēt jaunu sirdi, kura spējīga mīlēt visus un atbildēt ļaunumam ar labu. Jēzus piedod visiem, kas patiesi nožēlo un ir sirdī izdarījis lēmumu- uz visiem laikiem saraut saites ar pasauli, ar pasaules draugiem un ar visu dzīvi piederēt tikai Kristum, pagodinot Viņa Vārdu.

Alīne uzmanīgi klausījās un dziļi savā sirdī nolēma nožēlot grēkus. Viņas grēku nožēla bija 22.decembrī. Nav iespējams izteikt vārdos to kluso prieku, kad no sirds ir noņemts grēka smagums un ir tik viegli, viegli. Visi apsveica Alīni, dāvāja dāvanas, dziedāja dziesmu „Ir brīnišķīga diena.” Bet viņas sirds gavilēja.

No tā laika pagāja gandrīz gads. Alīne stipri izmainījās. Skolā viņa centās neņemt dalību meiteņu sarunās, bet, lai tas nebūtu redzams, viņa starpbrīžos atkārtoja uzdevumus. Pat mācībās gāja labāk. Bet mājās gāja dažādi. Dažreiz viņa aizmirsā, ka vajag atbildēt ļaunu ar labu un pirms viņa to atcerējās, viņa jau bija izteikusi asu vārdu pretī, jeb arī pagrūdusi to, kas viņu aiztīka.

Kādreiz mamma viņai pārmeta:

- Meitiņ, vai labāk nav palikt aizvainotam? Ar ļaunumu taču nekad neuzvarēsi ļaunumu. Vai atceries to pantiņu no Jāņa Atklāsmes grāmatas 3-5, kur sacīts: „Un es viņa vārdu neizdzēsīšu no Dzīvības grāmatas?” Jo, ja cilvēks pēc grēku nožēlas nepieliek piepūli, bet turpina grēkot kā iepriekš, viņš visu pazaudē. Un tad viņa vārds tiek izdzēsts no Dzīvības Grāmatas, tas ir- izsvītrots. Bet lai tas nenotiktu, vajag atkal un atkal nožēlot. Pastāsti par saviem pārdzīvojumiem vecākai mātai, kurai tu atklāji grēkus pirms grēku nožēlošanas. Viņa lūgs par tevi.

- Mammīte! Es negribu tā darīt, bet es nespēju pat padomāt, kā esmu jau izdarījusi kaut ko sliktu. Bet dažreiz nevaru noturēt savu ļaunumu.

- Alīne, tas arī ir miesīgums, tas ir- grēks, kurš nodots mums no mūsu senčiem. Sākums tam ir no Ādama un Ievas. Cīnīties ar miesīgumu nav viegli un ar saviem spēkiem neizdosies. Vajag lūgt Kristum spēkus cīņai, un Viņš palīdzēs. Evaņģēlijā rakstīts: „Ja Dēls jūs atbrīvos, tad jūs, patiešām, būsiet brīvi.”

Šajā vakarā Alīne ilgi ar asarām lūdza. Viņa raudāja, nožēloja un lūdzās Jēzu neizdzēst viņas vārdu no Dzīvības Grāmatas.

Tuvojās Ziemassvētki, bet pirms Ziemassvētkiem ir viņas atgriešanās diena. Pirms šīs dienas viņa redzēja sapni:

Viņa skrien basām kājām pa šauru taciņu uz augstu pakalnu. Visapkārt viss zaļš. Kad viņa bija uzkāpusi augšā, viņa ieraudzīja eņģeļšus baltos tērpos, kuri sēdēja piecās rindās. Bet trešās rindas vidū viena vieta bija tukša. Alīne apstājās un ilgi skatījās, kā eņģeļši priecīgi māja viņai ar galviņām un kustināja spārņņus. Bet mati viņiem bija tik skaisti un vijās pāri pleciem kā zelta vilņņi. Pēkšņi viņai priekšā nostājās liels Eņģelis un sacīja:

- Alīne, nāc šurp, tava vieta ir brīva!

Viņa priecīgi apsēdās starp eņģeļšiem. Visi piecēlās un sāka dziedāt dziesmu: „Jūs, bērņņi, nāciet!” Alīne dziedāja kopā ar viņiem un sirds viņai gaviļēja. Tādu dziedāšanu viņa vēl nekad nebija dzirdējusi!

Meitene uzmodās no mātes vieglā pieskāriena. Uz galda stāvēja dāvana apsīeta ar zelta lentīti. Alīne nezināja, vai priecāties, vai raudāt, tik ļoti viņai vēl gribējās pabūt ar eņģeļšiem.

Pēkšņi caur atvērtām durvīm bija dzirdama viņas brālīšu un māsiņu dziedāšana. Viņi apsveica Alīni atgriešanās dienā ar dziesmu „Jūs bērniņi nāciet!

Saimnieks no vītulu sētas.

Grūtās mācību dienas un mēneši parasti beidzās lieliski: iestājās karsta vasara un ilgi gaidītās brīvdienas. Mēs ar brāli uzreiz devāmies pie vecmāmiņas uz vasarnīcu, sapņojot par to, kaut vasara nekad nebeigtos.

Netālu atrodošās lauku mājas visi sauca par vītulu sētu, tāpēc, ka apkārt tai bija saauguši kupli vītulu krūmi. Kuplie koku zari savijušies izveidoja dzīvu sētu, kurai garām jautri burbuļoja avotiņš. Vecmāmiņa mūs bieži sūtīja uz vītulu sētu pēc kaut kā, un mēs mīlējām skriet uz turieni. Šīs sētas saimnieks, aklais onkulis Fedors pina grozus no vītulu zariem un mīlēja stāstīt interesantus stāstus. Viņa sievu visi sauca par mammu Dori. Viņa izpildīja visus mājas darbus un vienmēr pacienāja mūs ar garšīgu maizi, kura bija apsmērēta ar sviestu un medu. Viņiem bija trīs pieauguši dēli, bet viņi dzīvoja atsevišķi. Šeit vienmēr bija tīri un mājīgi. Verandā podiņos auga daudz puķu. Viss izskatījās skaisti un svinīgi kā svētkos.

- Tēvs, sagaidi ciemiņus!- laipni smaidot sacīja mamma Dore, kad mēs iegājām mājā.

Vecais Fedors nolika darbu pie malas, ar mīlestību apkampa mūs un maigi noglāstīja galvas. Tad viņš piegāja pie galda, paņēma nelielu koka trauciņu ar maizes drusciņām, sēkliņām un izmērcētiem riekstiem, un izbēra uz grīdas. Atvēris logu, viņš klusu iesvilpās, un tūlīt istabā ielidoja divi, trīs putniņi un sāka knābāt drupatiņas. Tad onkulis Fedors paņēma vēl sauju drupatiņu un gāja pie loga. Putni bezbailīgi sēdās viņam uz plaukstām un turpināja knābāt. Kad viņi visu bija apēduši, onkulis ar vieglu rokas mājienu atlaida viņus brīvībā.

Mēs skatījāmies uz veco Fedoru kā uz burvi. Lai arī cik mēs nemēģinājām, mums neizdevās pievilināt nevienu putniņu!

- Vectētiņ, Fedor, no kā jūs kļūvat akls?- es kādreiz iedrošinājos pajautāt.

Iestājās klusums. Es nobijos, kas ar savu ziņkārību esmu sagādājis sāpes labsirdīgajam vecītim. Bet viņš pasmaidīja, paglaudīja bārdu un nesteidzīgi sāka stāstīt.

„Ģimenē es biju pats jaunākais. Visi bērni bija daudz vecāki par mani par astoņiem, desmit un divpadsmit gadiem. Vecāki mīlēja mani un reti sodīja, tāpēc es augu izlutināts un patmīlīgs. Es biju vesels, stiprs, labi kāpelēju pa kokiem, un gandrīz nekad neklausīju savus vecākus, bieži aizskrēju prom no mājām uz mežu vai lauku. Skolā es mācījos slikti, rakstīju neglīti, nekādi nevarēju iemācīties reizināšanas tabulu, un ar grūtībām lasīju. Skolotājs ne vienu riezi vien sūdzējās tēvam par mani, bet tas lepojās ar savu „mazo spēkavīru” un sacīja: „Ļaujiet viņam padraiskoties! Nāks laiks un viņš labosies, viss būs labi.”

Man patika tādi prātojumi. Es domāju: „Ja jau tēvs mani aizstāv, tad kāpēc sevi mocīt: mācīties skaisti rakstīt un labi lasīt?! Art, sēt, apkopt lopus es varu arī bez mācīšanās...”

Māte katru vakaru ar asarām lūdza Dievu par mani, lai es kļūtu kārtīgs un paklausīgs. Dažreiz pēc šādām lūgšanām man radās vēlēšanās laboties, bet no rīta visi labie nodomi kaut kur bija izgaisuši.

Neskatoties uz visiem mātes lūgumiem, Dievs nevarēja mani izmainīt tāpēc, ka es to negribēju.

Kādreiz vasarā es biju dārzā kopā ar saviem draugiem un redzēju, kā melnie strazdi knābāja mūsu ķiršus.

„Paņemšu šauteni un nogalināšu viņus, tad viņi zinās kā knābāt svešus ķiršus!” es sadusmojos. Vakarā, gulēt ejot, es sacīju: „Rītā es nošaušu šos zaglēnus, lai nebojā ķiršus!”

„Dēliņ, tur ir tik daudz ķiršu- visiem pietiks! Strazdiņi tik skaisti dzied! Kāpēc tev vajag tos iznīcināt?”- piebilda tēvs. Viņš laikam nevarēja noticēt tam, ko es sacīju.

„Un bez tam, rīt ir svētdiena, vajag iet uz sapulci, bet ne uz dārzu. Un vispār, dēliņ, nogalināt putniņus ir grēks,”- pamācīja māte.

Nākošā dienā no rīta, kad nonācu lejā no savas istabas, mamma mani apstādināja:

- Kur tu tik agri iesi, Fedja?

- Aizskriešu uz dārzu pēc ķiršiem

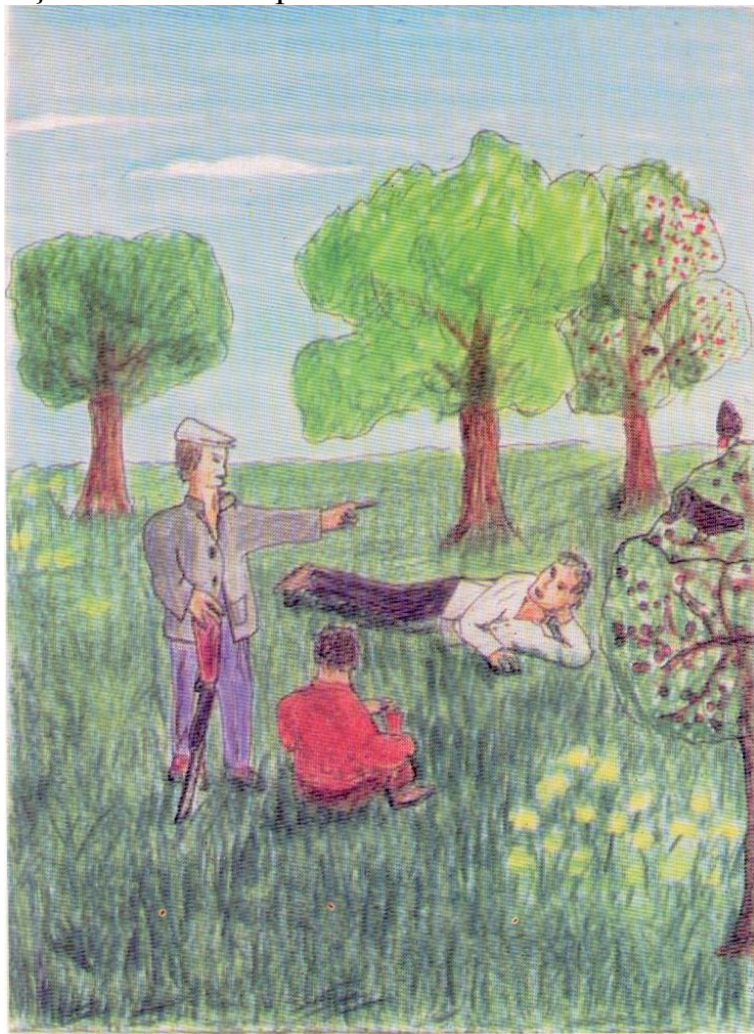
- Tikai nenokavē sapulci! Izdzer pienu, kad atnāc,- viņa vēl sauca man pakaļ.

- Labi!- es sameloju, labi zinādams, ka uz sapulci neiešu.

Mamma sāka rosīties pa virtuvi, bet es klusi ielavījos pieliekamā kambarī un paņēmu šauteni. Aiz šķūnīša mani jau gaidīja četri draugi. Mēs aizskrējām uz dārzu un, saēdušies ķiršus, apgūlāmies zālē. Sādzā sāka zvanīt zvani.

- Vajag iet, citādi nokavēsim sapulci,”- ieteicās Jānītis, pats mazākais no mums.

Visi skaļi iesmējās, bet Jānītis tumši pietvīka. Līdz šim laikam es vēl labi atceros, kā viņš mani centās apstādināt:

- Vai tiešām tu šausi putniņus? Viņi tik skaisti dzied!

Es noliecos pēc šautenes, bet tajā brīdī Jānītis saķēra mani aiz rokas. Raujoties ārā, man paslīdēja kāja, un es pakritu. Šautene izšāva...

Es sajutu spēcīgu sitienu pa galvu.

- Jāni, sauc palīgā!- šausmās iesaucās zēni un metās prom.

Vairāk es neko neatceros...

Es attapos pēc dažām dienām. Briesmīgi sāpēja galva. Acis bija aizsietas ar lakatu. Es norāvu to nost, lai paskatītos, kur es atrodos, bet visapkārt bija tumšs kā naktī. Vēlāk man sacīja, ka šautene ievainojusi acu nervu un tādā veidā es uz visiem laikiem paliku akls. Pēdējais, ko es redzēju, bija liels melns strazds uz zaļa zara. Viņš knābāja tumši sarkanus ķiršus.”

Vecītis apklusā. Viņa aklais skats klīda pa istabu, seja bija saspringta. Dziļās grumbas pierē liecināja par grūto dzīvi.

- Bet kas bija tālāk?- es gribēju zināt.

- Vecāki, protams, daudz bēdājās. Bet es baidījies tikties ar cilvēkiem, domājot, ka viņi priecāsies par manu nelaimi: „Tā viņam vajag! Nu viņš neskries svētdienās šaut strazdus... Kādēļ žēlot dīkdieni!”

Bet kaimiņi, tieši otrādi, juta man līdz un bieži nāca ciemos, atnesot cienastus- plūmes, bumbierus; un centās mani iepriecināt, kā varēdami. Bieži mani apmeklēja Dore. Kaut arī mājās viņai bija daudz darba, viņa tomēr atnāca un lasīja man priekšā Dieva Vārdu un kristiešu stāstus. Un tikai draugi, ar kuriem es gribēju šaut strazdus, nenāca.

Saulainās dienās mamma izveda mani dārzā un, strādājot stāstīja, man Bībeles stāstus, mācīja man Bībeles pantiņus un dziesmas. Es nekādi nevarēju samierināties ar savu likteni un bieži biju izmisis. Bet mamma vienmēr mierināja mani ar vārdiem no Svētajiem Rakstiem: „Ko Tas Kungs mīl, to Viņš soda.” Es arvien biežāk sāku domāt: „Kādēļ Dievs to pielaida? Vai tiešām mana sirds ir tik samaitāta, ka es būtu izaudzis par sliktu cilvēku, ja Dievs mani nebūtu apstādinājis?”

Un pēkšņi man atvērās iekšējā redze. Man atklājās, ka esmu pazudis grēcinieks... Satriektu sirdi es nožēloju grēkus Tā Kunga priekšā un Kristus kļuva par manu Glābēju!

No tā laika, kad es nožēloju grēkus un ielaidu Jēzu savā sirdī, mani vienmēr piepilda prieks. Pēc tam es mācījos aklo skolā. Un drīz vien apprecējos ar Dori- bijušo klases biedreni, kura arī mīlēja Dievu. Mēs esam laimīgi, tāpēc, ka mēs pazīstam To Kungu, un Viņš mūs mīl.

Lūk, ar tik grūtiem pārdzīvojumiem, mani mīļie zēni, Dievs pazemoja manu lepno sirdi un es kļuva kristietis. Un tagad es ļoti lūdzu jūs: kamēr jūsu acis redz un ausis dzird, paklausiet vecākiem, bīstaties Dievu. Nepaklausība ir liels grēks.

Dievs zina, ka es dziļi biju satriekts par savu cietsirdību uz Viņa radību. Putniņi to jūt un nebaidās no manis, un atlido tikko es tos saucu. Es Zinu, ka Dievs ir piedēvis manu grēku un caur putniņiem vienmēr mani nomierina.

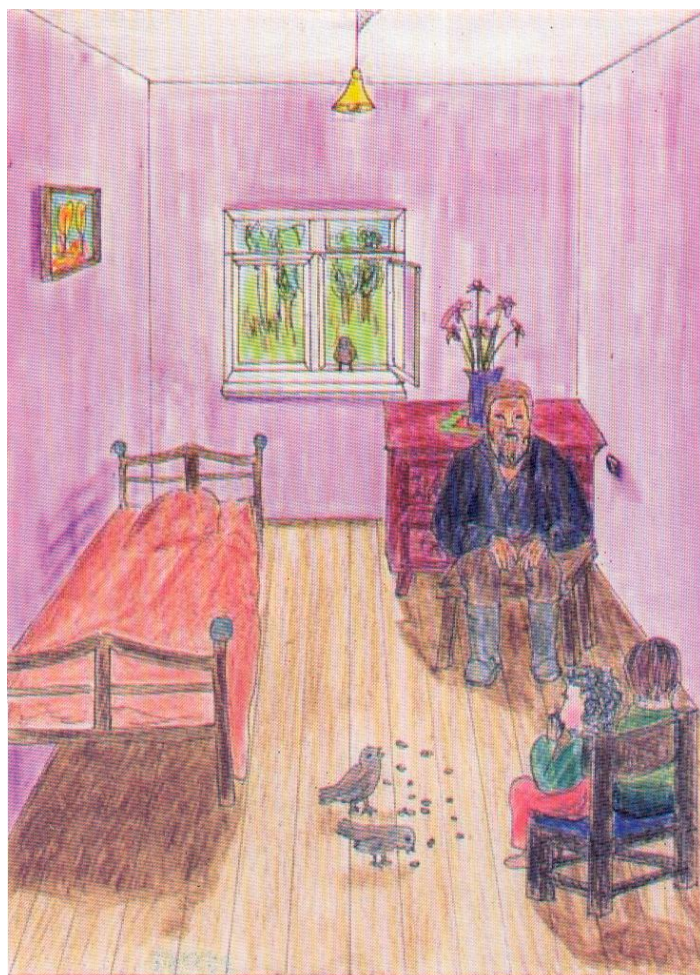
Kad vakara krēsla jau laižās pār zemi,
Pie gultiņas savas bērns ceļos krīt.
Un lūdzās viņš Jēzu: „Ak piedod visu,
Lai varu es vienmēr tīrs, skaidrs būt.

Es esmu tik nelaipns, kaprīzs un spītīgs,
Man mantiņas savākt negribējās.
Uz sienām es rakstīju, grāmatas plēsu,
Biezputru neēdu, māmiņu sāpināju.

Tu, Jēzu, klausīgušus bērniņus mīli,
Bet man nekādi tas neizdodas.
Ak, Jēzu mīļais, man palīgā nāci,
Un piedod grēkus un mieru dod.”

Un asaras līst uz paklājiņa
Un bērniņš tik rūgti, rūgti raud.
Bet neredzams Eņģelis- Sargātājs blakus
Uz ceļiem lūdz Kristu pēc piedošanas.

Un pēkšņi visapkārt kļuva tik gaiši
Un sirdī balss tik mīlīgi skan:
„Bērns, dārgais, Es tavu lūgšanu klausu,

Tev piedodu visu, Tu esi mans!”

Mirdz visas zvaigznes lodziņā gaiši,
Sniegs mēness gaismā kā sidrabā mirdz.
Bet bērna sirds pārpilna prieka un laimes,
Tik silti, viegli un labi ir.

„Par visu esiet pateicīgi” (1.Tes.5,18)

„Dievs, dodams iepriecināšanas žēlastību, dara labi, bet cilvēks dara slikti, kad viņš to visi nedod ar pateicību Dievam atpakaļ.

Ja žēlastības dāvanas bagātīgi neizplūst pār mums, tad tas ir tāpēc, ka mēs pret savu Glābēju esam nepateicīgi, un neesam visam ļāvuši plūst atpakaļ uz Avotu, no kura visu saņemam. Esi pateicīgs par pašuniecīgāko dāvanu (no Dieva) un tu būsi cienīgs saņemt ko lielāku.” („Sekošana Kristum” 2.gr.10.nod.)

Kādreiz uz zemi nolaidās divi spoži Eņģeļi. Katram no viņiem rokā bija trauks no Dieva paradīzes. Savā varenā skaistumā viņi mirdzēja kā saules stari un no tālienes izlikās, it kā pa debesīm peldētu zvaigznes.

Viens Eņģelis vāca un krāja traukā pateicības, bet otrs Eņģelis vāca cilvēku lūgumus. Viņi gāja cauri ciemiem, apstaigājot vientuļas mājas un sētas, ielūkojās logos, no kuriem pacēlās uz Debesīm mirdzošas lūgšanu straumītes. Dažas no lūgšanām bija tik vieglas, tik gaisīgas kā pašu Eņģeļu apģērbs, un arī viegli pacēlās uz Debesīm pie Tā Kunga troņa. Citas bija mazāk gaišas, smagi un lēni tās pacēlās uz debesīm. Bet bija arī tik nespodras, pat tumšas, smagas, kuras bija kā ogļu sodrēji no lokomotīves, kuri pacēlās uz mirkli gaisā un pēc tam krita lejā. Tādas lūgšanas Eņģeļi nevarēja likt savos traukos, tās bija miesīgas vēlēšanās. Eņģeļi vāca lūgšanas tikai ar debesu smaržu, kā tīru vīraku, kuras, neskatoties uz savu daudzveidību, tomēr varēja izrotāt Dieva paradīzi.

Jau sāka aust gaisma, un Eņģeļiem bija jāatgriežas pie Dieva troņa. Bet viņi bija ļoti samulsuši: viena Eņģeļa trauks ātri pildījās, bet otram palika tukšs. Nevienu pateicību vēl Eņģelis nebija savācis šajā naktī. Bet viņam arī negribējās aiznest savam mīļotam Radītājam tukšu trauku un ne ar ko neizrotāt šajā rītā Dieva paradīzi. Un, lūk, pie viena lodziņa Eņģelis apstājās. Mazs zēns naktī pamodās: viņš bija redzējis briesmīgu sapni. It kā viņš ir palicis bārenis un nokļuvis pie sliktiem cilvēkiem, kuri viņu rāja un sita. Viņš sapnī meklēja tēti un mammu, bet viņi nebija. Un kad viņš pamodās, tad redzēja, ka blakus viņam guļ nogurusī māte. Zēns saprata, ka tas ir tikai sapnis. Viņa bērna sirds piepildījās ar pateicību Dievam un ar žēlumu pret tiem vientuļiem bērniem, kuriem nav ne tēva, ne mātes. Viņš noietās uz ceļiem savā gultiņā un sacīja: „Kungs, es Tev pateicos, ka Tu esi man devis tēti un mammu un, ka visi mani mīl, neviens mani nesit. Sūti, Kungs, tiem bērniem, kuriem nav vecāku, aizsardzību un dod viņiem visu, visu,”- un atkal viņš apgūlās savā gultiņā.

Šo īso bērna lūgšanu, kura smaržoja kā meža vijolīte, Eņģelītis saudzīgi ielika savā traukā. Viņš ielūkojās citos logos, cerībā izdzirdēt kaut ko no šī zēna piederīgajiem, bet viņi cieši gulēja, un savās domās bija tālu no Tā Kunga. Eņģelis skumji nolieca galvu. „Cik savādi, ka cilvēki neievēro tās brīnišķīgās dāvanas, kuras Viņš tiem devis,” viņš domāja. Cik skaistas ir zvaigžņotās debesis, kādus brīnišķīgus augļus izdod zeme, un cilvēks visu saņem no Dieva, kas ir vajadzīgs. Kādas brīnišķīgas dāvanas Dievs ielicis

katra cilvēka sirdī, lai ar tām padarītu skaistāku dzīvi caur mīlestību un mieru! Un lūk, par velti...

Pēc tam šie abi Eņģeļi gāja garām slimnīcai. Vaidi, asaras un lūgšanas izlauzās no slimnīcas logiem. Pirmais Eņģelis tik tikko spēja savākt tās traukā, kurš jau bija līdz malām pilns. Pateicības Eņģelis jau gatavojās iet garām, bet pēkšņi izdzirdēja kaut kādus vārdus, it kā vaidus. Tajā brīdī pazibēja nāves eņģeļa ēna. Tur lūdza nabaga mirstoša vecenīte: „Dievs, es Tev pateicos, ka Tu mani ņem beidzot no šīs pasaules; es jau sen, sen Tevi gaidu. Es esmu veca, slima, nevienam nevajadzīga, esmu tikai par apgrūtinājumu citiem cilvēkiem, kuriem es nevaru kalpot tā kā agrāk.” Šo lūgšanu Eņģelis ielika savā traukā. Nakts ēnas sāka izdzist un austrumos parādījās rīta blāzma. Eņģelis ar saviem vareniem spārniem gatavojās pacelties debesīs. Šajā rīta klusumā atskanēja brīnišķīga, savāda slavas dziesma Dievam, kura kā smaržīgs vīraks piepildīja gaisu. Eņģelis satrūkās: „Tai jābūt bagātām garīgām dāvanām apveltītai dvēselei,” viņš sacīja. „Jēšu un paskatīšos uz šo zemes brīnumu.” Eņģelis noliecās pie zema, netīra pagraba lodziņa, no kurienes atskanēja šīs debesu skaņas. Tur uz cieta, rupja matrača gulēja kroplītis. Viņš tik tikko bija pamodies un lasīja 16.Dāvida dziesmu: „... Tas Kungs ir mana tiesa un manas mantības daļa. Man daļa tikusi jaukā vietā, tiešām, man ir nākusi skaista manta. Es slavēšu To Kungu, kas man dod padomu, un naktī mana sirds mani pamāca. Es turu To Kungu bez mitēšanās manā priekšā, jo Viņš man ir pa labai rokai- es nešaubīšos. Tādēļ mana sirds priecājās un mana mēle līksmojās, un mana miesa dzīvos cerībā. Tu man dari zināmu dzīvības ceļu, priekš Tava vaiga, ir līksmošanās pilnība un prieks un jaukums, pie Tavas labās rokas mūžīgi.”

Dziļas pateicības asaras ritēja pa viņa vaigiem, un sirds piepildījās ar prieku un gavilēm. Viņš neko nelūdzās, viņam pietika ar To, Kurš kā gaišs gaismas stars bija ienācis viņa

dzīvē, Kurš viņu, nabaga, neglīto kropli, kuram visi cilvēki gāja garām un nicināja, bija darījis par Savu bērnu un iemācījis mīlēt tos, kurus agrāk viņš bija nicinājis. Kroplītis nometās, uz savu vaigu, raudāja, pielūdza un slavēja Dievu. Eņģeļa vaigs iemirdzējās, un viņš bijīgi paņēma šo pateicības lūgšanu.

Uzlēca saule. Tās ugunīgos staros abi Eņģeļi pacēlās debesīs. Eņģelis, kurš nesa lūgšanu trauku, bija apkrauts ar nastām. Bez lūgšanu trauka viņš vēl nesa sev līdz savus ziedus visās sava apģērba vīlēs. Viņš bija burtiski apbērts ar tiem. Pateicības Eņģelis ar satraukumu un skumjām turēja rokās savu trauku, kura dibenā gulēja visas šīs trīs lūgšanas. Paradīzes vārti atvērās, un viņi pastāstīja Radītājam, kur viņi gāja,

ko redzēja un atnesa Radītājam savas nastas.

„Es nekad nebūtu varējis saņemt visas lūgšanas,” sacīja pirmais Eņģelis, „ja Tu, Kungs, nebūtu pasaucis mani saulei lecot.”

„Bet man, Kungs bija kauns aiziet no zemes,” sacīja otrais Eņģelis, „mans trauks bija tik viegls un tukšs...” Tad Tas Kungs sacīja: „Šie trīs ziedi ir Manas Paradīzes labākais izrotājums.”

Evelija

(Tulkots no vācu valodas)

1.nodaļa. Nātru mājas saimnieks

Kalna pakājē, kuras virsotne bija apklāta ar biezu mežu, atradās lauku mājas. Ja zāle šeit nebija tik sulīga, kā lejā ielejā, kura bija bagāta ar augļiem un labību, tad toties, kad zāle bija nopļauta un gulēja pļavās, viss gaiss bija piepildīts ar brīnišķīgu aromātu. Tās nebija lielas lauku mājas, bet vienas no skaistākām kalnu pļavām, sākās tieši no šejienes un izplētās pa kalnu nogāzi tālu lejā. Bet tālāk bija kartupeļu lauks, kurš vienmēr nesa bagātīgu ražu.

Kāpēc šīs mājas īpašnieku sauca par nātru saimnieku, neviens nezināja. Vieni domāja, ka tāpēc, ka viņa laukos auga daudz nātres, citi runāja, ka viņu tādēļ tā sauc, ka viņa vārdi dzeldina citus tā kā nātre.

Viņš pats dzirdēja, ka ļaudis viņu tā sauc, bet nebija ar to neapmierināts, jo viņš zināja tikai pirmo apzīmējumu. Viņam patika, ka cilvēki ticēja, ka viņa zeme ir tik trūcīga, ka tur aug tikai nātres.

Viņa kūīt atradās divas govīs un dažas kazas. Saimnieks bieži domāja, ka varētu iegādāties vēl trešo govi, ja viņš izdevīgi pārdos alpu ganiem bagāto siena un kartupeļu ražu. Viņa sievas brālim, kurš dzīvoja ielejā, bija trīs govīs, un kāpēc gan lai viņam arī nevarētu būt tikpat daudz? Visādas tādas domas riņķoja viņa galvā. Nātru saimnieks domāja par to ilgi un pastāvīgi.

Viņam bija divi dēli- 12 un 14 gadi, kuri jau kārtīgi strādāja saimniecībā kopā ar viņu. Un, ja lopi būs vairāk, tad labi būtu vēl dabūt to zemes gabalu, kurš atradās blakus viņa saulainai pļavai un kura bija vēl labāka par viņa zemi. Šo zemi viņš cerēja dabūt, jo viņš zināja, ka īpašnieks gribēja to pārdot, jo viņš bija vientuļš, bez sievas un bērniem un nevarēja viens ar to tikt galā.

„Labi būtu, ja man būtu vēl viens dēls,” prātoja nātru saimnieks, tāpēc, ka ņemt palīgā svešus bērnus viņš negribēja. Viņa svainim bija trīs dēli un arī divas meitas, bet meitenes Nātru saimnieks nevēlējās. Ar sieviešu darbiem viņa sieva labi tika galā un, pie tam, viņa bija vienmēr akurāta un klusa.

Kādreiz, kad viņš pārnāca mājās no darba, viņu pasauca sieva: „Nāc šurp ātrāk un paskaties, cik skaists bērniņš mums piedzimis, bet tas nav dēls, bet mīļa meitenīte.

Zemnieks pilnīgi apmuls, kad uzzināja tādu jaunumu. To viņš nebija gaidījis un nevēlējās sev meitu.

„Tad dari ar viņu ko gribi,” dusmīgi sacīja saimnieks un izgāja ārā.

Tuvojās tā svētdiena, kad jaundzimušo meitenīti vajadzēja vest uz baznīcu svētīt.

„Kā tad mēs nosauksim bērnu, mēs vēl neesam sarunājuši?” jautāja sieva vīram.

„Tu vari viņu nosaukt par Ievu. Ieva pirmā atnesa visiem cilvēkiem nelaimi,” sarūgtināti atbildēja saimnieks.

Sieva reti kad runāja pretī vīram, bet šajā reizē viņa stingri sacīja:

„Mazulītis nav tāpēc nācis uz šo zemi, lai ivestu tevi nelaimē. Bet, tomēr par Ievu viņu var nosaukt. Man ļoti patīk šis vārds.”

Tā arī nosauca mazulīti par Ievu, bet mājās, savā starpā viņu sauca par Eveliju. Evelija auga un bija ļoti paklausīga. Katru kukainīti viņa žēloja, vai nu apgāja tam apkārt, jeb pārleca pāri, lai nesamītu. Kad viņa ieraudzīja kādu ievainotu vabolīti, kura ļoti maigi, saudzīgi uzlika to uz mīkstas lapiņas. Tā viņai radās daudz mazu draugu. Likās, ka visi kukainīši un zvēriņi gribēja viņai par to atmaksāt ar labu par šo draudzību, kuru viņa tiem parādīja. Viņai apkārt visu laiku lidoja tauriņi, spārītes un putniņi. Kad Evelija plaukstās turēja graudiņu, jeb maizes drusciņas, tad pie viņas atlidoja putniņi un knābāja tieši no plaukstas, nemaz nebaidoties.

plaukstas, nemaz nebaidoties.

Bet no cilvēkiem Evelija ļoti kautrējās un baidījās. Tikko viņa izdzirdēja kaut kādus soļus, viņa tūlīt iegāja istabā un apsēdās pašā tālākā stūrī. Vienmēr tur, kur bija cilvēki, Evelija jutās vientuļa un ne savā vietā.

Kad viņa bija vēl pavisam maziņa un skraidīja pa istabu, pēkšņi viņa sastapās ar tēvu, kurš dusmīgi sacīja:

„Neskraidi vienmēr pa kājām! Tu, nederīgais radījums!”

Un vēlāk viņas brāļi Heinijs un Leonijs arī tā sāka runāt un pat daudz biežāk nekā tēvs. Un, kad viņi bija neapmierināti viens ar otru, jeb kaut kas neveicās, tad viss viņu ļaunums izgāzās uz Eveliju. Viņi tūlīt uzkliedza:

„Nemaisies pa kājām! Tu nederīgais radījums!”

Evelija sāka izjust, ka, lai arī kur viņa nesatiktos ar cilvēkiem, viņa visur bija lieka. Tas darīja viņu bailīgu un viņa sāka baidīties no visiem cilvēkiem, izņemot māti. Māte vienmēr bija

laipna un nekad viņi nesacīja dusmīgus vārdus. Taisnība, arī citākus vārdus Evelija no viņas nedzirdēja, jo māte visu dienu smagi strādāja un vakarā bija tik nogurusi, ka tikko ielikās gultā, tā tūlīt aizmiga.

Beidzot Evelijai palika 6 gadi. Tuvojās pavasaris. Kādā rītā sieva vīram sacīja:

„Līdz Lieldienām vajag izlemt kā rīkoties ar meiteni. Viņai laiks iet uz skolu.”

„Bet ko tur domāt”, asi atbildēja vīrs „lai iet skolā!”

„Viņa vēl ir par daudz maza un vārga, lai četras reizes dienā ietu šo ceļu. Pusdienas laikā viņai vajag palikt ielejā, lai nekāptu šeit augšā kalnā.”

„Viņu nemaz nevajag sūtīt skolā, tas būtu vēl labāk,” norūca vīrs.

„Man arī gribētos viņu atstāt mājās, bet mums pienāks pavēle no skolas un, ko mēs tad atbildēsim?” mierīgi sacīja sieva.

„Tad sūti viņu pie sava brāļa!” sacīja vīrs un izgāja ārā.

Sieva labi zināja, ka tikai pie sava brāļa viņa varēja atstāt savu meitiņu, bet viņa gribēja, lai to pateiktu viņas vīrs pats, citādi burkšķēšanai nebūtu gala.

Svētdienas pēcpusdienā viņa gāja lejā uz sādžu, vedot Eveliju pie rokas, un paskaidroja viņai ceļu pie saviem radniekiem.

Drīz viņi nonāca sādžā. Mājās neviena nebija, izņemot vecmāmiņu. Viņa ļoti nopriecājās, ka atkal varēja satikties ar savu meitu un mazo mazmeitiņu. Nātru saimnieka sieva reti izgāja no mājām un tā vecmāmiņa viņu redzēja tikai divas reizes gadā. Vecmāmiņa vairs nevarēja uzkāpt kalnā pie meitas. Meita paskaidroja, ka tagad Evelijai ir jāsāk iet skolā un viņa katru dienu paliks pie viņiem.

Šīs ģimenes pieci bērni visi bija jau lieli. Jaunākajam- Ansim bija 16 gadi. Evelija bija priecīga, ka, izņemot vecmāmiņu, vairāk mājā neviena nebija, bet viņa visu laiku drebēja, domājot par to, ka drīz pārnāks citi.

Vecmāmiņa bija veca un visu laiku drebēja. Evelija to ļoti labi ievēroja un nodomāja, ka vecmāmiņai arī no kāda ir bailes. Meitenītei sirdī parādījās uzticība pret vecmāmiņu.

Nātru saimnieka sieva negribēja vairs ilgāk gaidīt brāli, jo sāka jau satumst un viņa lūdza, lai vecmāmiņa nodotu viņas lūgumu, lai Evelija pēc skolas varētu palikt pie viņiem. Vecmāmiņa apsolīja visu nokārtot, viņa bija ļoti priecīga par to.

„Meitenīte ar tik klusu raksturu baidīsies citā vietā, bet ar mani viņa jutīsies kā mājā,” domāja vecmāmiņa. Bet Evelijai negribējās tur palikt, viņai bija bailes no saviem brālēniem. Ja šeit dzīvotu tikai vecmāmiņa, tad viņa nebaidītos.

Tik ātri pagāja Lieldienas un Evelijai vajadzēja iet uz skolu. Pirmo reizi, pie galda ēdot, viņa neuzdrošinājās ne uz vienu paskatīties un tikko varēja norīt barību no bailēm. Ja viņai kaut ko jautāja, viņa atbildēja tik klusu, ka tikko varēja dzirdēt. Kad pēc pusdienām visi piecēlās no galda, viņa nezināja kur likties, lai tikai kādam nebūtu pa kājām. Pēc dažām dienām brālēni pie galda sāka viņu kaitināt. Viens sacīja:

„Izrādās, ka tu nemaz nemāki runāt, jeb tur kalnos, kur tu dzīvo viss ir bez vārdiem?”

Bet otrs piebilda: „Viņi laikam dara tā kā putni- tikai svilpo.”

Visi sāka draudzīgi smieties, bet viena no māsām sacīja:

„Evelija var mums uzsvilpot, viņai tieši pietāv būt par kanārijputniņu. Mēs jau sen gribējām iegādāties sev tādu putniņu.” Atkal atskanēja skaļi smiekli, tā, ka Evelija no bailēm pavisam sarāvās.

„Nu beidziet savus jokus!” sacīja vecmāmiņa, „jūs taču redziet, ka viņa ir nobijusies.”

Katru dienu parādījās arvien jauni joki, tā kā Evelija nerunāja, vienmēr sarāvusies sēdēja savā vietā. Jaunākais brālēns Ansis nenoturējās un sacīja, ka viņa izskatās tāda kā saliekts kabatas nazis. Tas atkal izsauca draudzīgus smieklus.

Pēc pusdienām visi izklīda katrs pie sava darba: laukā, dārzā, virtuvē. Mājā palika tikai vecmāmiņa. Viņa apsēdās pie sava ratiņa un tad Evelijai bija skaisti brīži. Viņa apsēdās stūrītī aiz vecmāmiņas un vecmāmiņa stāstīja viņai stāstus par tiem laikiem, kad viņa pati bija tāda kā Evelija. Viņa sarunājās ar meiteni ļoti draudzīgi un laipni. No tā Evelijai bija tik silti ap sirdi. Dažreiz vecmāmiņa piedāvāja kopā dziedāt. Tas Evelijai patika par visu vairāk. Un kaut arī vecmāmiņai balss bija dreboša un vārga, priekš Evelijas tā tomēr bija mīlīga un skaista. Evelijai bija tīra, skanīga balss, kaut arī klusa, bet tā skanēja kā sidraba zvaniņš.

Vecmāmiņa arī ar prieku klausījās kad viņas maigā balstiņa dziedāja vecās, aizmirstās jaunības dziesmas, kuras viņa jau sen ne no viena nedzirdēja. Evelija pavisam atplauka un varēja daudz runāt ar vecmāmiņu, bet no brālēniem un māsicām viņa tomēr baidījās, kaut arī viņi gribēja ar saviem jokiem viņu uzmundrināt.

Vecmāmiņa viņai kādreiz sacīja:

„Zini, Evelija, viņi to darīja ne tāpēc, lai tevi kaitinātu, bet viņi vienkārši grib viens otru pasmīdināt. Tev arī vajag piebiedroties viņiem un kopā pasmieties, un viss būs labi.

Bet priekš Evelijas tas likās neiespējams.

(Turpinājums
35.lpp)

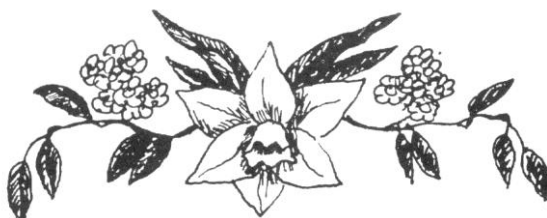
Jēzus.

Cik žēlīgs un labs ir Glābējs,
Tā skatiens tik mīļš un maigs.
Un sirds ir ciešanu pilna
Uz šīs zemes cietējiem.

Viņš tevi mīl un gaida,
Kāpēc tu vēl kavējies?
Tev pretī rokas Viņš izstiep
Ak, steidzies, izglābties!

Viņš grib tavā sirdī ņemt vietu
Pie tevis mūžīgi būt.
Viss apkārt tad kļūs tik skaisti
Gan zeme, gan debesis.

Cik skaists ir Glābējs Jēzus!
Pēc Viņa sirds ilgojās.
Es Viņam atdošu sirdi
Un Viņam vien dzīvošu.

Mīlie bērniņi! Kāds zēns, ar kuru es reiz runāju, man jautāja:

- Bet, kāda ticība mums vajadzīga?

Es izbrīnījos par šo jautājumu un viņam jautāju, ko viņš ar to vēlās uzzināt? Zēns atbildēja:

- Es ilgi domāju par to, kāpēc cilvēkiem ir dažādas ticības? Dievs ir viens, bet ticības tik daudz. Pēc manas saprašanas ticībai jābūt visiem cilvēkiem vienādei, ja visi cilvēki tic vienam Dievam.

- Kādu atšķirību tad tu esi redzējis?- es jautāju. Zēns padomāja un atbildēja:

- Viņi daudz runā par savu ticību, bet pašam Dievam viņi netic!

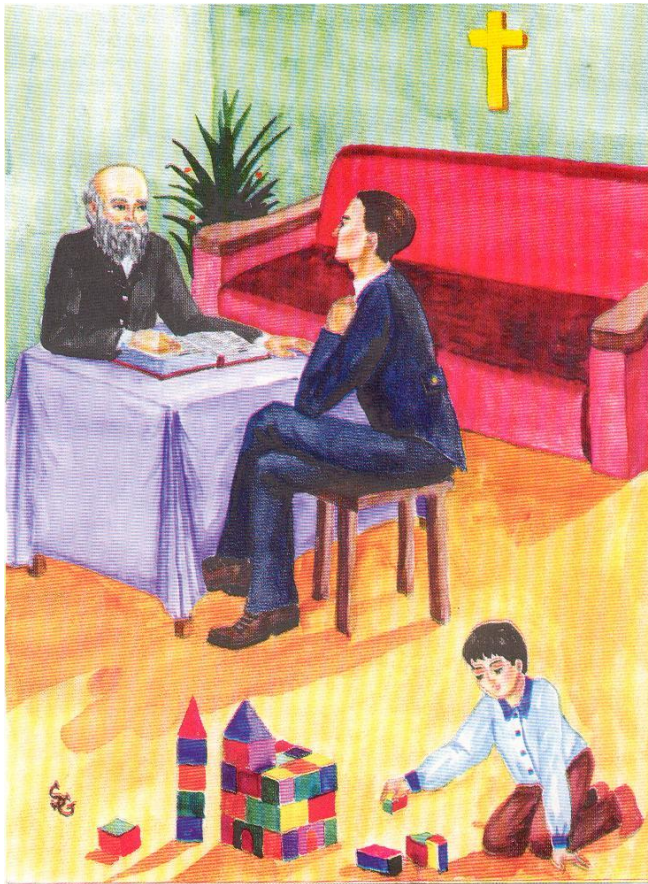
- Kā tā? Kā viņi netic Pašam Dievam?- es jautāju.

- Nē, viņi netic,- apstiprināja zēns.

- Kā tu izdarīji tādu secinājumu?- es jautāju.

- Lūk, tā, vakar pie mana tēva atnāca kāds onkulis- mācītājs un ilgi ar tēvu runāja. Viņi domāja, ka es esmu aizņemts ar savām mantām, bet es visu dzirdēju.

Zēns apstājās, it kā sakoncentrējot savas domas, un tad turpināja:

- Onkulis stāstīja par to, ka viņam ir ļoti grūti dzīvēt, ka viņš nav pārliecināts par to, vai viņš šajā mēnesī saņems algu vai nē, un, ka viņam ir dažādi pārratumi... Pēc tam viņš stāstīja par sava bērna slimību, un par vēl daudz citām bēdām viņš runāja ar tēvu, es vairs visu neatceros. Bet, lai arī ko onkulis neteica, viņš visu laiku tēvam jautāja; ko darīt? Kā palīdzēt savam bērnam, kā dot zāles un vai vajag iet pie ārsta? Un tad es nedomāju: ja onkulis teica patiesību, ka viņš tic Dievam, tad viņš visu to būtu atklājis lūgšanā Dievam un būtu lūdzis palīdzību no Dieva. Tad viņš būtu lūdzis Dievu, lai viņš pasteidzina ļaudis ar algas izmaksu un novērs visus pārratumus, un būtu lūdzis dārgo Jēzu un stāstījis, ka viņu bērns ir slim, un būtu lūdzis dziedināšanu. Mana mamma sacīja, ka tad, kad viņa agrāk bija slima, tad lietoja daudz zāles, bet neviena nav līdzējusi. Bet, kad

viņa lūdza Jēzu, tad pavisam tikusi dziedināta; bet onkulis runāja tikai par zālēm. Tā es nolēmu, ja onkulis negriežas pie Dieva un nesaņem dziedināšanu bērnam, tad tas nozīmē, ka viņš netic Dievam.

Kad onkulis aizgāja, es jautāju tēvam: „Kāpēc onkulis visu laiku tev prasīja: „Ko darīt, kā palīdzēt, kā izlabot?” Bet tēvs atbildēja: „Tāpēc, lai es par to lūdzu Dievu.”

„Vai tad onkulis pats nevar lūgt?”- es jautāju tēvam. „Protams var,- atbildēja tēvs,- bet viņš netic tā, ka viņš to varētu no Dieva saņemt”. (Apust.d.14,9)

Un patiešām, kad mums nebija maizes, tad tēvs lūdza un Dievs mums to sūtīja. Nesen mēs visi bērni palikām slimi, un pie tam vēl ļoti. Bija augsta temperatūra un mazā māsiņa tik ļoti klepoja, ka mēs visi bijām uztraukušies. Nabaga mamma izbijās un sacīja tēvam: „Lūgsim To Kungu!” Tikko lūgšana beidzās, es tūlīt sajutu, ka Kristus mani ir dziedinājis. Drudzis pārgāja un sāpes kaklā izzuda. Mazliet vēlāk skatos: mazā māsiņa jau sāk priecīgi lēkāt un visi bija veseli! Patiešām,- apstiprināja zēns,- pēkšņi visi bija veseli! Un tad es sapratu, ka tēvam un mātei bija viena ticība, bet citiem, piemēram, šim onkulim, ir cita ticība. Viena ticība visu saņem, tāpēc, ka tā tic Dievam un nešaubās, bet otra ticība nesaņem nekā, jo tā netic Dievam. Kaut arī šis onkulis māca citus ticēt, bet pats viņš netic Dievam! To es arī gribu zināt, kā saucas šī ticība, kura mums vajadzīga, tas nozīmē tāda ticība, kuru Dievs pieņem un izpilda.

- Mīļo zēn,- es atbildēju,- tu ļoti dziļi esi sapratis starpību starp savu vecāku ticību un pazīstamā onkuļa ticību. Dieva Vārds arī runā par šādām ticībām: ticība, kura visu saņem no Dieva saucas par dzīvo ticību, bet ticība, kura neko nevar saņemt no Dieva saucas- nedzīva ticība. Par to mums māca apustulis Jēkabs (Jēk.1,6-7). Dzīvo ticību mums atklāj Kristus un tā ved mūs dzīvā apvienībā ar Kristu.! Kristus teica, ka visus tos, kuriem ir dzīva ticība, pazīst no tā, ka viņu vārdus apstiprina brīnumi un slimo dziedināšanas, par to tu pats vari izlasīt Marka 16,17-18. Tur, kur nav dziedināšanas un citi brīnumi, tur nav dzīvās ticības!

Dzīva ticība nes augļus, kas liecina par to, ka šī ticība darbojas un nekad nav bez augļiem, kā tu to esi ievērojis savu vecāku dzīvē. Dzīvā ticība nekad nešaubās, tāpēc, ka tā uzticas Dievam un tic Dieva mīlestībai un griežas pie Dieva ar stipru ticību, ka tā noteikti saņems to, ko viņa lūdz. Dzīva ticība- tā ir ticība Dieva varenam spēkam un varai un tā zina, ka Dievam viss ir iespējams!

Dieva priekšā nav nevienas neizziedināmas slimības un Dievs katrā lietā var dot nepieciešamo palīdzību cilvēkiem, vienalga, kas viņiem arī nebūtu vajadzīgs. Dzīvā ticība atver mums debesis, dod mums stingru apziņu, ka Dievs mūs pastāvīgi redz, dzird un uzklausa mūsu lūgšanas. Dzīvā ticība dzīvo sirdī, un tādēļ tā ir brīva no cilvēciskām domām, kuras vienmēr atnes šaubas un iznīcina ticību. Mirusi ticība- tukša un neauglīga. Ja cilvēki apstiprina, ka viņiem ir ticība un māca citus ticēt, bet viņiem pašiem nav ticības augļu, tas nozīmē, ka viņu ticībai nav garīgu darbu, tad šī ticība ir nedzīva, mirusi, kā šī onkuļa, par kuru tu runāji, kurš neko nevar izlūgt no Dieva. Šī ticība ir mirusi tāpēc, ka cilvēki vēl nav atraduši Dzīvo Kristu. Un viņiem nav ar To personīga, dziļa apvienība! Mirusi ticība neko nesaņem, un nevar neko no Dieva saņemt. (Jēkaba 1,7). Tāpēc, ka šī ticība ir galvā un pastāvīgi spriež ar prātu un šaubās, tajā vietā, lai ar sirdi ticētu. Mirusi ticība neuzticas Dievam un balstās uz savu spēku, bet ne uz Dieva varenību, un tāpēc tā nevar patikt Dievam. Cilvēki, kuriem ir mirusi ticība, tajā vietā, lai grieztos pie Dieva pēc palīdzības, cenšas paši sev palīdzēt, jeb lūdz citus ļaudis. Mirusai ticībai debesis vienmēr ir slēgtas, tāpēc tā nevar ticēt nekam garīgam. Vai tu tagad saproti starpību starp dzīvu un nedzīvu ticību?- es jautāju zēnam.

Viņš padomāja un atbildēja:

- Jā, to es saprotu, bet man vēl ir viens jautājums: kāpēc cilvēkiem ir dažādas reliģijas, ja viņi saka, ka tic vienam Dievam un Kristum, tajā pat laikā, kad Bībele runā tikai par dzīvu un nedzīvu ticību? (Jēk.1.nod.).

- Vai tu neesi ievērojis- es sacīju,- ka katram cilvēkam ir sava īpatnēja seja, savi ieradumi un garša un visi ģērbjas dažādā apģērbā; tā arī savu ticību un savu ticības atziņu viņi izrāda dažādos veidos, tāpēc arī viņiem ir tik daudz reliģisku organizāciju, pēc viņu

īpatnībām un ieradumiem. Cilvēki, kuri pēc savas saprašanas par ticību ir vienādi, sastāv vienā reliģiskā organizācijā. Aiz šī iemesla dažādām tautām ir arī dažādas ticības. Debesīs kā mums atklāj Dieva vārds, visa šī cilvēcīgā sapratne par ticību tiks likvidēta. Un Jēzus tiesās ļaudis ne pēc viņu domām, jūtām, un pārliecības, bet pēc viņu darbiem. (Mat.25,31-46. ; Atkl.20,12-13). Cilvēka darbi parādīs, kāda ticība viņam bija zemes dzīvē- dzīva, jeb nedzīva. Visi, kuri pierādīja savu ticību Jēzum ar mīlestības darbiem, tiks izglābti. Kam nav mīlestības darbu, tas ar to parāda, ka viņa ticība ir neauglīga un nedzīva. Šajā ticībā nav pilnīgas mīlestības uz Jēzu, kura iemāca izpildīt Viņa baušļus (Jāņa 14,21), un tāpēc arī tā nevar izglābt.

Tu laikam zini,- es sacīju zēnam,- ka cilvēkam, kad viņš nomirst, visu jāatstāj uz zemes; visas savas lietas, apģērbi un tāpat arī savu miesu cilvēks nevar paņemt sev līdzi, kad viņš mirst. Tāpat tas notiek arī ar cilvēciskām reliģiskām organizācijām, tās visas paliks uz zemes, un pati labākā reliģiskā organizācija nevar izglābt cilvēku un nav iespējams ar to nākt debesīs. Izglābt var tikai Kristus Dieva Dēls, jo viņš nomira par mūsu grēkiem. Un katrs, kurš ar grēku nožēlu un dzīvu ticību nāk pie Kristus, tiks izglābts no mūžīgās pazušanas.

Bet, kā tu domā,- es jautāju zēnam,- kad Kristus dzīvoja uz zemes, un pie viņa atnāca cilvēki, kādā veidā Viņš izredzēja no viņu vidus sev mācekļus? Uz ko Kristus skatījās: uz skaistu seju, jeb uz labsirdīgu un mīlošu sirdi?

Zēns atbildēja:

- Tas ir skaidrs, ka uz labsirdīgu, mīlošu sirdi! Tāpēc, ka labais, kurš tiek darīts mīlestībā uz Jēzu, nekad nemirst un atklāj cilvēkam Debesis (Apust.d.10,2-3). Vai skaista seja, jeb nē, tā iznīks reizē ar miesu. Jēzus skatās tikai uz to, kāda cilvēkam ir sirds” (1.Kēn.16,7).

- Bet, kā tu domā, ka cilvēks nāk ar patiesu grēku nožēlu un ar dzīvu ticību un mīlestību pie Jēzus, vai Jēzus skatās pie kādas reliģijas viņš pieder, jeb no kādas draudzes viņš nācis pie Viņa, jeb Kristum ir vienaldzīga reliģiskā organizācija un Viņš skatās tikai uz to, kāda ticība ir šim cilvēkam: dzīvā vai mirusī?

Zēns atbildēja:

- Protams, Kristus neskatās un reliģisko sabiedrību, bet uz ticību, ja ticība ir dzīva, tad cilvēks tic un mīl Kristu un visā un vienmēr ir Viņam paklausīgs. Ja ticība ir nedzīva, tad cilvēkam ir auksta sirds, bet ar aukstu sirdi nav iespējams ticēt un mīlēt Jēzu. Tāda sirds nevar mīlēt tuvāko un jo vairāk savu ienaidnieku. Uz reliģiju Kristus neskatās, tāpat, kā Jēzus neskatās uz apģērbi, ar kuru cilvēks pie Viņa nāk. Tāpat arī Viņam ir vienaldzīga pie kādas reliģijas cilvēks pieder. Kristum ir svarīgāk, ka cilvēkam ir dzīva ticība, jo tikai dzīva ticība pievedīs dvēseli pie Kristus un ar dzīvu ticību cilvēks pieņem Kristu sirdī. (Efez.3,17).

- Te tev pilnīga taisnība,- es atbildēju zēnam,- reliģija ir tikai ārēja forma, jeb apģērbs, kā tu pats sacīji. Zem šī apsega var slēpties mirusi, auksta ticība- sirds, kura ir tālu un sveša Kristum. Bet zem šī paša apsega var būt apslēpta arī karsta, dzīva ticība sirdī, liesmojoša mīlestība uz Jēzu. Tāpēc, ne reliģija ir galvenā, izšķirošā cilvēka dzīvē un ne reliģija izlemj cilvēka nākotni mūžībā, bet tas, kāda viņam ir ticība uz Dievu. Tikai dzīva ticība, kura darbojas mīlestībā (Gal.5,6), atklāj cilvēkam Kristu un ceļu uz debesīm, tā nav saistīta ne ar vienu reliģiju, jo visas reliģijas ir cilvēku izdomājums, bet dzīvo ticību viņiem atklāj Jēzus. Pasaulnieka, jeb ateista (dievliedzēja) sirds, ja tā caur ticību uzliesmo mīlestībā uz Dzīvo Kristu kā uz savu Glābēju, tāpat tiek izglābta viegli un brīvi, kā tam cilvēkam, kurš pieder pie kādas reliģijas. Kristus visiem pavēl: „Ticiet uz Dievu” (Krievu

tulkojums „Lai jums ir Dievišķa ticība”) (Marka 11,23). Patiesa un dzīva ticība nāk no Jēzus. (Apust.d. 3,16). Tāpēc tā ir dzīva un piepildīta ar mīlestību, tālu no visa ļauna un tā iemāca sirdī mīlēt Kristu un tuvāko. Kādu ticību tu sev izvēlies?- es jautāju zēnam.

- Dzīvu, jo es gribu pastāvīgi būt dzīvā apvienībā ar Kristu. Mirušā ticībā nav Dieva, jo Dievs neatbild cilvēkiem, kuriem ir tāda ticība, bet es ticu Dzīvajam, Visvarenajam un mīlošam Dievam, Kurš palīdz visās lietās!- dedzīgi sacīja zēns.

Jā, mīlie bērni, šim zēnam bija taisnība: nepieciešams ir dzīvot ar dzīvo ticību Dievam! Tā ir liela laime un brīnišķīga svētība! Viņš pareizi saprata: kam ir dzīva ticība, tam arī ir Dzīvs Dievs, bet, kam ir nedzīva ticība, tas dara arī Dievu par mirušo, kurš neatbild un, kuram nav spēka izpildīt mūsu lūgšanas. Dieva vārds saka: „Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.” (Mat.22,32). Es ticu, ka arī jūs, mīlie bērni, vēlaties dzīvo ticību! Lūdziet Jēzu un viņš jums noteikti dos dzīvo un darbojošos ticību, kura nes augļus.

„Visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticiet, ka jūs patiešām to jau esiet saņēmuši, tad tas jums tiks dots.” (Menges tulkojums Marka 11,24).

Āmen.

Natālija Smirnova.

Aklais Bartolomejs

(Tulkots no angļu valodas)

Jerikā dzīvoja zēns Bartolomejs. Jerika atradās netālu no Jardānes upes. Tā bija ļoti skaista vieta. Grezni dārzi, pilni ar brīnišķīgiem augļiem, un skaistas palmas greznoja pilsētu.

Bija pavasaris. Dziedāja putniņi. Aiz pilsētas, uz laukiem zaļoja labība. Taču Bartolomejs neko no šī skaistuma neredzēja, jo bija akls.

Kad zēns jau bija paaudzies, un varēja ar nūjiņas palīdzību staigāt pa ceļu, viņš izgāja pagalmā, lai pasildītos saulītē. Bartolomejs varēja tikai dzirdēt kā citi bērni rotaļājās un smējās, taču redzēt nevarēja.

Kad Bartolomejs izauga liels un vajadzēja sākt pašam pelnīt iztiku, tad viņš sprieda tā: „Par zemnieku es nevaru kļūt. Ceļu sev atrast es varu, bet strādāt- nevaru. Vajadzēs man sēdēt pie Jerikas pilsētas vārtiem un ubagot. Varbūt kāds par mani apžēlosies un es varēšu iegūt nedaudz naudas, lai nopirktu sev maizīti un apģērbu.”

Un tā Bartolomejs katru dienu gāja pie pilsētas vārtiem, nosēdās tur un ubagoja. Kad viņš sadzirdēja, ka kāds gāja garām, tad viņš sāka saukt:

- Ak esiet žēlsirdīgi pret mani aklo, es esmu akls, akls.

Visi pilsētas iedzīvotāji pazina Bartolomeju. Bija tādi ļaudis, kuri, ejot garām, apstājās, lai

parunātos ar viņu. Bartolomejs par to priecājās, jo viņam ļoti interesēja ko ļaudis pilsētā runāja.

Vienreiz garām gāja kāds Bartolomeja draugs. Apstājies, viņš izstāstīja, ka ir redzējis Jēzu no Nācaretes, ka Viņš patiesi ir Brīnišķīgs, un ka liels ļaužu pūlis Viņam seko.

„Kas tas tāds ir Jēzus? Ko Viņš dara?”- gribēja zināt Bartolomejs.

Draugs viņam nedaudz izstāstīja par šo Brīnišķīgo Dziedinātāju un Skolotāju Jēzu.

- O!- iesaucās aklais,- kā es gribētu, lai Jēzus atnāktu uz šejieni!

Pēc tam Bartolomejs bieži jautāja garāmgājējiem par Jēzu:

- Vai jūs pazīstat Jēzu? Vai jūs esat redzējuši šo brīnišķīgo Dziedinātāju?

Bartolomejs tagad tikai domāja par Jēzu, ļoti vēlēdamies satikties ar Viņu.

Pienāca jauks, saulains vasaras laiks. Arī šajās dienās Bartolomejs ubagoja, sēžot pie Jerikas pilsētas vārtiem. Ar katru dienu pilsētā ieradās ceļotāji. Bartolomejs dzirdēja viņus, kad tie gāja garām, bet nevarēja redzēt. Vienu dienu ubagojot, viņš sadzirdēja daudzu ļaužu soļus, steidzami pie pilsētas vārtiem. Viņš nevarēja saprast, kas ir noticis. Vai kāda kāzu ceremonija, vai varbūt pats karalis nāk uz šejieni?

- Kas tu notiek?- Bartolomejs jautāja garāmgājējiem. Un visbeidzot viņam atbildēja:

- Tur nāk Jēzus no Nācaretes. Tad Bartolomejs sāka saukt skaļā balsī:

- Jēzu, Dāvida Dēls! Apžēlojies par mani. Ļaudis, kas gāja pa priekšu piespieda viņu klusēt, taču viņš vēl skaļāk sauca:

- Dāvida Dēls! Apžēlojies par mani.

Un tad Bartolomejs sadzirdēja maigu Jēzus balsi, kādu nekad vēl nebija dzirdējis. Jēzus apstājies teica:

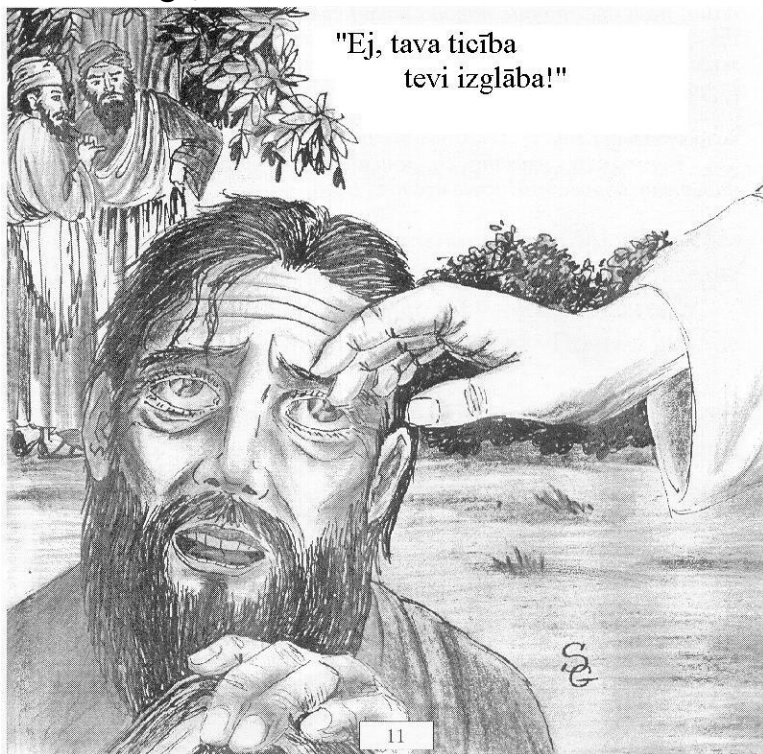
- Atvediet to aklo pie Manis.

Un, kad ļaudis atveda Bartolomeju, Jēzus viņam jautāja:

- Ko tu gribi no Manis?

Aklais teica:

- Kungs, ka es varu redzēt.

Un Jēzus viņam atbildēja:

- Topi redzīgs! Tava ticība tev ir palīdzējusi. Šajā pat brīdī Bartolomejs varēja ieraudzīt visu: augstās mājas, palmas un ļaužu pūli sev visapkārt. Viss bija tik jauks un brīnišķīgs priekš viņa, jo Bartolomejs to redzēja pirmo reizi savā dzīvē. Bet visvairāk viņam patika skatīties uz Jēzu. Bartolomejs, nezinot kā izteikt savu pateicību, teica un slavēja Dievu. Visa tauta, kura stāvēja visapkārt Jēzum, redzot šo brīnumu, slavēja Dievu. Bartolomejs, kopā ar ļaužu pūli, sekoja Jēzum, slavējot Dievu.

Mazie un lielie spārni.

Šo gadījumu izstāstīja viena mūsu māsa, kura strādāja bērnudārzā par auklīti. Vienu reizi Valdis, kuram bija četri ar pus gadiņi, neatnāca uz grupiņu. Bērni runāja, ka viņš vakar esot izkritis no ceturtā stāva loga.

„Nabaga bērns,- nodomāja auklīte- tik maz nodzīvojis, un tik daudz jau jācieš. Ja paliks dzīvs, tad noteikti būs invalīds uz visu mūžu. Laikam visus iekšējos orgānus būs sasitis.”

Cik liels bija viņas pārsteigums, kad Valdītis pēc nedēļas ieradās grupiņā. „Bet varbūt viņš nemaz nav kritis?- atkal nodomāja auklīte- vajadzētu viņam pašam pajautāt.”

- Valdīt, saki, vai tu bijī slims? Kādēļ tu nenāci uz bērnudārzu?

- Nē, es nemaz neslimoju. Vienkārši es skatījos pa logu, un tik tālu izliecos, ka lidoju lejā. Māmiņa nez kāpēc veda mani pie dakteriem un lika gulēt gultā, bet man tik ļoti gribējās skraidīt.

- Bet vai tad tu nemaz nesusities? Un tev nemaz nesāpēja?

- Nē, pavisam nē. Man pat bija ļoti interesanti. Kad mēs lidojām lejā, tad sarunājāmies, Viņam bija lieli spārni, bet man maziņi. Pēc tam mēs vēl ilgi sēdējām dobē starp ziediem un sarunājāmies un bija tik labi, bet kad atskrēja cilvēki, sāka skaļi kliegt un raudāt, viņš nozuda.

Auklīte saprata, ka Dievs bija sūtījis Eņģeli, lai Viņš pasargātu bērnu.

- Valdīt, kas tas bija ar lieliem spārnim?

- Es nezinu,- atbildēja zēns. Valdītis pat nezināja, ka tas bija Eņģelis. Viņš bija pārsteigts tikai par spārnim.

- Valdīt, katram cilvēkam, vai tas ir liels vai mazs, ir savs Sargeņģelis. Un ja bērni ir paklausīgi, tad Eņģelis vienmēr ir blakus un var bēdās palīdzēt,- paskaidroja auklīte.

- Bet par ko jūs sarunājāties? –no jauna jautāja viņa.

Es jau visu esmu aizmirsis. Atceros, ka kopā bija tik labi! Kāpēc gan atskrēja

visi tie cilvēki, viņi visu izjauca... Es iešu vēl uz to puķudobi, varbūt viņš atgriezīsies pie manis.

Auklītei acīs bija asaras.

- Zini, Valdīt, nav nemaz jāiet uz to puķudobi, tavš sargeņģelis atrodas vienmēr tev blakus. Centies tikai būt paklausīgs viņam, un viņš nekad tad nepametīs tevi.

Šis gadījums vēl vairāk stiprināja auklītes ticību, ka Dievs mīl un rūpējas par katru.

Paldies Eņģelītim.

Janas dzīvē ir lielas pārmaiņas. Tagad viņa iet skolā- pirmajā klasē. Un viņai vajag agri celties. Katru rītu māmiņa pienāk pie gultas:

- Meitiņ, celies, citādi nokavēsi skolu. Janiņa atbild:
- Māmiņ, tik ļoti gribās gulēt, vēl dažas minūtes atļauj.

Un tā notiek katru rītu. Vienreiz, pēkšņi Janas sirsnīnā skanēja vārdi: „Celies, neuztrauc māmiņu un neapbēdini Jēzu. Ja ilgi gulēsi, nepaspēsi no rīta lūgt. Tad visa diena paies slikti, un nebūs tev Palīgs un Aizstāvis.” Jana ātri pielēca kājās.

- Māmiņ, man izlikās, ka kāds man teiktu, lai es ceļos augšā, un nesarūgtinu tevi, eju lūgšanā, lai visa diena būtu labi izdevusies. Kā tu domā, kas to teica?

- Tas ir tavš Sargeņģelītis, viņš tevi pamāca. Vienmēr viņu paklausī un nesarūgtini viņu. Viņš tevi pamāca tikai uz labu.

Janiņa visu dienu bija pārdomās par no rīta dzirdēto, un domāja par savu Sargeņģeli un vakarā viņa sacerēja dzejolīti:

„Eņģelītis ļoti agri
Ielidoja gultiņā,
Pastāstīja man par Jēzu,
Neatļāva gulēt vairs!”

No tā brīža sākās jauna dzīve. Kā tikai māmiņa cēla no rītiem Janiņu, tā viņa čukstot savu dzejolīti, ātri cēlās augšā.

Paldies Eņģelītim!

Klusumā pie tevis gaismas eņģels atlidos,
Un ar debess mieru garā atveldzēs.
Kristus mīlestība pacels brīvībā,
Prom no sāpju zemes tālu aiznesīs.

Mīlestības Eņģels tavas sāpes zina.
Maigā balsī saka Viņš: „Jel pacieties,
Es par tevi lūdzu Svētās Debesīs,
Dārgo Debess Tēvu, Jēzu Kristu palīgā.”

Eņģelītis ir mans draugs un sargs no ļauna,
Viņā dvēsele man uzticīgu draugu rod.
Viņš ir vienmēr palīgs grūtā cīņā,
Manu garu spārno dzīves ikdienā.

Eņģelītis mani aicina uz zvaigžņu tālēm,
Lai es vienmēr būtu paklausīgs un dzīvs,
Lai es celtos pāri gaismas tālē,
Sajūsmā, kur dzīvo mūsu Savienības ģimene.

Vai Dievs vēl dara brīnumus?

I

Brīnišķīgs tvaikonis lidoja kā balts putns, pa putojošiem okeāna viļņiem, tuvojoties dzimtajiem krastiem. Pēc nedaudz stundām, kuģim vajadzēja pietaukoties dzimtajā ostā, kur pasažieri, pēc ilga un bīstama ceļojuma, beidzot varēs sajūst zem kājām cietu pamatu. Ostā noteikti jau gaidīja tuvinieki, lai pēc ilgas neredzēšanās, varētu atkal mīlestībā spiest pie savas krūts. Šī doma un cerība uz satikšanos priecīgi piepildīja visu pasažieru sirdis. Viņi visi sanāca kafejnīcā, lai dažas stundiņas, kuras bija palikušas, lai kopā ceļotu, varētu pavadīt pēc iespējas jautrāk. Pie galda skanēja glāzes. Atskanēja jautri joki... Pēkšņi piecēlās kāds cilvēks, kurš līdz šim brīdim bija klusi sēdējis malīnā.

- Es esmu misionārs,- viņš stādījās priekšā.- Mani cienījamie ceļa biedri,- nopietni viņš turpināja,- Bībelē ir rakstīts: „Padomājiet par trūcīgiem, kad jums ir jautri..., tādēļ es uzdrošinos jūs lūgt pēc neliela ziedojuma priekš nabaga cietējiem brāļiem un māsām, kuri dzīvo šajā lielajā pilsētā, pie, kuras drīz pietāsim. Dievs jūs par to svētīs! Pie tam, vai tad lai mūsu sirds nepienestu pateicības upuri Dievam, kurš caur vētrām un viļņiem savā lielajā mīlestībā ir vadījis mūsu kuģi līdz dzimtenei! Man rokās ir maza ziedojuma kastīte un es ceru, ka mans lūgums nebūs veltīgs.

Ar prieku daudzi cilvēki meta kastītē naudu, pat diezgan lielas summas, kamēr kastīte nonāca pie trīs bagātiem kungiem. Vecākais no viņiem ar nicinājumu atstūma kastīti un teica:

- Es neko nedošu, misionāra kungs.

- Es arī nedošu ne centa,- teica otrs.

- Mēs esam pret visām kolektēm un ubagošanos un mēs dodam tikai tad, kad mums tas patīk. Bet lai jūs nedomātu, ka esam skopi, tad mēs šodien izdarīsim vienu labu darbu. Jūs man piekristat, draugi?- jautāja vecākais no kungiem.

- Protams, protams!- skanēja atbilde.

- Vīrietis no sava blociņa izrāva nedaudz lapiņas, un kaut ko uz katras uzrakstīja.

- Lasiet, misionāra kungs!- viņš iesaucās, pastiepdams roku ar lapiņām. Misionārs

klusējot izlasīja zīmītes saturu un atdeva atpakaļ saimniekam. Bet tas skaļi izlasīja:

- Šīs zīmītes saņēmējs, B. pilsētā iegūs X.C.T. tirdzniecības namā vienu maisu ar miltiem!

Citās zīmītēs bija rakstīts: maiss ar rīsiem, cukuru, griķiem, zirņiem utt.

- Es ceru, jūs arī kaut ko solīsiet, dārgie draugi,- viņš pievērsās kungiem.

- O, jā, protams, ar lielāko prieku!- smaidot iesaucās smalki ģērbtie džentelmeņi. Viņi tāpat uzrakstīja zīmītes ar lieliem apsolījumiem un teica:

- Nu, misionāra kungs, vai tagad redzat, cik daudz mēs ziedojam?!

- Tagad paņemsim tukšu pudeli,- teica pirmais no kungiem,- ieliksīm tur zīmītes un cieši aizspiedīsim korķi, un pēc tam uzticēsim tās okeāna viļņiem un, ja Dievs ir patiesībā, un Viņam patīk labie darbi, un, ka apdāvina nabagos- vai tad tādā gadījumā Šis Brīnumdarošais Dievs nevarētu gādāt, lai šī manta nepazustu bez vēsts, bet nonāktu kāda nabaga rokās, lai paglābtu to no nāves. Bet tagad, mani draugi, metīsim ātri pudeli ūdenī, kamēr vēl esam tālu no krasta!

Zīmītes ātri tika saliktas pudelē un korķi cieši aizspieda. Pēc tam ar skaļām ovācijām un smiekliem, pudele tika iemesta okeāna viļņos, kur Dzīvais Dievs Pats vadīja pudeles ceļu, tāpēc, ka Dievs neļaujas apsmieties.

Ar skumjām misionārs atgriezās savā vietā. Tāpat arī pārējie pasažieri bija diezgan izbijušies par šādu rupju Dieva zaimošanu, bet šie trīs smējēji nemaz par to nedomāja, vai šo solījumu viņiem nāksies izpildīt, vai nē, un vispār, viņi par šo lietu aizmirsā.

Sirdsapziņa viņus nemocīja, tā sen jau bija nonāvēta... un Dievs, kura priekšā reiz nāksies atbildēt par katru lieku vārdu, priekš viņiem bija svešs un neredzams.

Taču Dievs, kura rokās ir cilvēku likteņi, un kurš valda pār vējiem un ūdeņiem, zināja, kā vadīt šo pudeli, lai tā nonāktu to rokās, kuriem bija vajadzīga palīdzība, un tādējādi parādot, ka Viņš ir Viens Vienīgs Dievs un Pasaules Radītājs.

II

Pēc šī notikuma bija pagājuši divi gadi. Ar stipriem vējiem un salu, sevi pieteica ziema. Mazās saliņas iedzīvotāji ar bailēm pavadīja savus vīrus, tēvus un dēlus jūrā, kad tie gāja mest tīklus.

Ar satrauktām sirdīm krastā stāvēja sievas, bērni un vecīši, vakaros stāvēt krastā un gaidot zvejniekus mājās. Un kad zvejnieki beidzot pārradās, tad visi pateicībā metās ceļos, turpat krasta smiltīs, lai pateiktos Dievam par vadīšanu un sargāšanu.

Kādā vakarā, sievietes atkal satraukumā stāvēja jūras krastā un gaidīja atgriežamies laivas. Iepriekšējā dienā bija bijusi liela vētra, bet visi vīri vēl atradās jūrā. Vai viņi visi atgriezīsies? Vai arī kāds būs vēris acis jūras viļņos?

Beidzot laivas piestāja krastā. Un patiesi, vienas laivas, ar kuru bija braucis Klauss Evensons, nebija.

- Kur mans vīrs?- šausmās iesaucās viņa sieva Ilze.- Ak, sakiet, kur viņš ir palicis?

Biedri pastāstīja, ka spēcīgs vilnis bija aizrāvis viņu ar visu laivu projām, kaut viņi bija centušies visi turēties kopā, un kopš tā brīža, tie vairāk Klausu nav redzējuši.

- Bet varbūt viņš drīz atgriezīsies- vīri centās mierināt raudošo sievu. Ilze zināja, ka šāds mierinājums ir ļoti vājš, tomēr centās pie tā turēties, kā slīkonis pie salmiņa un gaidīja, gaidīja... Taču Klauss tā arī neatgriezās. Viņas mīļotais vīrs un bērnu tēvs bija pazudis. Ar smagām ciešanām un asarām, māte, kopā ar saviem trim bērniem, pavadīja

savas dienas. Cik skumīga, no šī brīža kļuva viņas dzīve. Šīs mazās ģimenītes tēvs bija pazudis viņos.

Drīz ģimene nonāca lielās grūtībās. Vecākajam dēlam, Džonam, bija tikai divpadsmit gadi, un viņš vēl nevarēja iet darbā. Bet tas ko māte nopelnīja ar savu darbu- nepietika. Pagāja tikai pus ziema, vēl otra puse ar lielo salu bija priekšā. Nabaga sievu pārņēma bailes, domājot par nākotni... Viņa bija dievbijīga sieviete, un ļoti labi zināja Dievvārdā teikto: „Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1.Pēt.5,7) Bet, kad visi vasaras krājumi bija beigušies, un ļauna slimība lika gulēt gultā, tad viņas sirds sarāvās no sāpēm, un, līdz šim stiprā ticība uz Dievu, sāka šķobīties. Rūpēs un satraukumā viņa skatījās uz trim saviem bērniem. Ja Lielais Dievs nedarīs brīnumu- tad kas būs ar mums? Kaimiņi centās viņiem palīdzēt, cik varēja, taču arī viņi bija trūcīgi.

Dienās, kad vējš bija pierimis, bērni gāja jūrmalā meklēt izskalotās zivtiņas un gliemežus. Kādreiz viņi atrada arī kādas mantas, kuras tika izskalotas no grimstošiem kuģiem. Vienreiz bērni atkal devās jūrmalā lai meklētu. Cītīgi viņi soļoja pa slapjajām jūras smiltīm, uzmanīgi vērojot katru priekšmetu.

- Ja mēs atrastu kaut ko ēdamu, piemēram, sālītas gaļas konservus, kā vienreiz jau atradām! Cik tas gan būtu labi!- teica Džons.- Vai kādu salātu burciņu, kā toreiz.

- Ak, cik tas būtu jauki!- piebilda Viljams. Bet mazā Lolija, ar kociņu uzmanīgi rokot smiltīs, teica:

- Māmiņa grib ēst, un arī Lolija grib ēst!

Bērni vēl ilgi meklēja, taču veltīgi. Jau noguruši, viņi gribēja atgriezties mājās, kad Džons pēkšņi iesaucās:

- Es atradu! Viljam, Rolij, nāciet, liela bagātība! Skatieties, kā tas spīd un laistās kā zelts!

Elpu aizturējuši, Viljams ar Loliju pieskrēja pie Džona, lai redzētu dārgo atradumu, bet cik liela bija viņu vilšanās, kad dārguma vietā Džons no smiltīm izvilka parastu pudeli, kura saulē bija mirgojusi. Tās korķis bija cieši aizspiests, bet iekšā bija redzami vairāki papīriši.

Bērni no lielās vilšanās un sarūgtinājuma sāka raudāt. Viņi bija bijuši tik priecīgi, domājot, ka varēs iepriecināt savu dārgo māmiņu ar kaut ko vērtīgu, bet tagad viņu rokās atradās parasta pudele!

Viljams jau dusmīgi gribēja mest pudeli atpakaļ, bet Džons viņu apturēja.

- Nedari to! Skaties, cik cieši tā ir aizkorķēta! Vai atceries, kā kādreiz tētis ar mammu stāstīja, ka tie, kas cieš kuģa katastrofās, šādās pudelēs

dod par sevi kādu ziņu. Cik žēl, ka tā nenāk no mūsu tēta! Bet steigšimies mājās, lai uzzinātu, no kā tā ir?!

Pārņakuši, viņi sāka žēloties, kā pudele viņus apmānījusi. Taču māte viņus nomierināja teikdama:

- Arī šo mazo dāvaniņu mēs nedrīkstam noniecināt, jo kurš gan var zināt Tā Kunga ceļus. Kāpēc tad tieši jūs šo pudeli atradāt? Varbūt kāds sūta pēdējos sveicienus saviem tuviniekiem! Džon, atver, lūdzu, pudeli un izlasi kas tur rakstīts, un ja tas būs iespējams, tad aizsūtīsim pēc ādresāta.

Bet korķis bija tik cieši aizspiests, ka Džona pacietība tika kārtīgi pārbaudīta, kamēr viņš to varēja atvērt. Tad Džons izlasīja pirmo zīmīti: „Šīs zīmītes saņēmējs, B. pilsētā iegūs X.C.T. tirdzniecības namā vienu maisu ar miltiem!”

- Māmiņ, mīļā māmiņ! Skaties, kas tur rakstīts, mēs dabūsim miltus!- iesaucās Džons.- Un vēl viena zīmīte, un tajā rakstīts: vienu maisu ar rīsiem, maisu ar cukuru, maisu ar kafiju...

- Māmiņ, vai tā var būt patiesība? Tātad mūsu nabadzība būs beigusies?! Tagad mums būs daudz pārtikas, un tev vairs nevajadzēs raudāt un bēdāties, vai ne, māmiņ?- teica Viljams, apskaujot māti.

- Daudz ēst, daudz ēst...,- sitot plaukstiņas, priecājās Lolija.

- Dievs mums ir atsūtījis brīnišķīgu pudeli!- teica Džons, glāstot mātei rokas, kura sēdēja gultas galā un nezināja, vai tas ir sapnī, vai īstenībā.

Dievs bija darījis brīnumu, tāpat kā agrākos laikos. Un vai tad tas nebija brīnums, ka šo pudeli atrada tieši šie bērni un, kad vajadzība bija tik liela. Jā, Dievs ir Visuvarens un Visspēcīgs un Viņa ceļi ir neizdibināmi! Vislielākā pateicības lūgšana pacēlās no viņas lūpām pie Dieva Tēva troņa.

Bet bērni no pudeles izvilka vēl zīmītes. Un, visbeidzot vēl atrada, ka tika solītas trīsdesmit markas. Laimīgā māte no priekiem gan raudāja, gan priecājās. Bet, vai patiesi viņi saņems visu bagātību, jeb kāds bija tikai rupji pajokojies? Bet varbūt šie labie kungi jau bija miruši? Jo kas zina, kā tas viss beigsies?

Tādas domas un šaubas cēlās viņas sirdī. Viņa tikai sirdī lūdza un nodeva visu Dieva ziņā. Pēc tam viņi, kā mācēdami, sāka virzīt visu šo lietu.

Nākošajā trešdienā kaimiņš Jirgens bija nolēmis vest uz pilsētu savas zivis, un Džons varētu doties viņam līdz un par visu uzzināt. Jirgens bija labs draugs, un viņam varēja droši uzticēties. Jirgens apsolījās visur palīdzēt un atbalstīt.

Un viņi devās ceļā, nepacietībā gaidot, kā lieta beidzot kārtosies. Bet māte tikmēr mājās lūdza Dievu, Kurš rūpējās par sērdieņiem.

(Turpinājums 48.lpp)

Dārgie bērni! Kad es biju tik mazs zēns kā jūs, bet varbūt vēl mazāks, es tiku dziedināts. Šis brīnums bija pirmais manā mūžā, un no šīs dienas es jutu", ka Kristus nav kaut kur tālu Debesīs, bet ka Viņš ir blakus, vienmēr dzīvs un dara lielas lietas arī mūsdienās. Jēzus mūsu ģimenē ir darījis daudz brīnumus. Pastāstīšu jums divus notikumus no manas dzīves.

Dziedināšana.

Kādreiz pamostoties, es nevarēju atvērt acis, tās bija no strutām salīpušas. Es ļoti izbijos.

- Mamm! Māmiņ!!!- es skaļi iekliedzos- es nevaru atvērt acis, es neko neredzu!
- Klusāk, bērniņ, kas noticis?
- Acis nevaru atvērt, es neko neredzu!- es sāku raudāt.

Kad māmiņa man izmazgāja acis ar siltu ūdeni, un es varēju tās atvērt, tad tās bija sasārtušas un iekaisušas. Plakstiņi stipri sāpēja. Māmiņa mani aizveda pie ārsta, domādama, ka acīs kaut kas ir iekritis. Bet, kad tante baltā halātā paskatījās acis, tad tur nekā neatrada.

Acis sāpēja aizvien stiprāk. Nākošā rītā notika atkal tas pats. Pamodies, es atkal nekā nevarēju redzēt, un nevarēju atvērt acis. Taču šoreiz es vairs tik stipri nebiju nobijies. Es pasaucu māmiņu, un viņa atkal man izmazgāja acis.

Bija svētdiena. Tēvs gatavojās uz svētdienas dievkalpojumu. Pirms aiziešanas tēvs ienāca bērnu istabā.

- Dēls, parādi savas actiņas- viņš teica. Uzmanīgi aplūkojis uztūkušās, sasarkušās acis, viņš teica:

- Vajag lūgt Jēzu. Viņš var dziedināt. Tēvs aizgāja uz sapulcīti, bet mēs palikām mājās. Es iegāju atsevišķā istabā un ilgi lūdzu Jēzu. Man bija četrarpus gadi, un es jau mācēju bērnišķīgi lūgt Dievu. Ar vienkāršiem vārdiem es lūdzu Jēzu dziedināt manas actiņas.

Pēc pusdienām māmiņa nolika mūs gulēt. Un, kad es pamodos, manas actiņas bija tīras, un nekādas iekaisuma pazīmes vairs nebija redzamas.

- Māmiņ, Jēzus mani ir izārstējis!- es priecīgi iesaucos un aizskrēju spēlēt ar bērniem. Acis vairāk nesāpēja.

Drīz pārnāca tētis no sapulces.

- Tēt, tēt! Es priecīgi iesaucos, izskrienot tētim pretī. – Paskaties uz manām acīm, Jēzus mani dziedināja! Tēvs pacēla mani un noskūpstīja.

- Redzi, dēls, cik brīnišķīgs ir Jēzus! Viņš vienmēr atbild uz bērnu lūgšanām. Bet vai tu Viņam pateicies

par dziedināšanu?

- Nē, es apmulsu un ātri aizskrēju uz otru istabu. Es noņemtos ceļos un priecīgi pateicos Jēzum par brīnišķīgo dziedināšanu.

Dievs gādā par cilvēku.

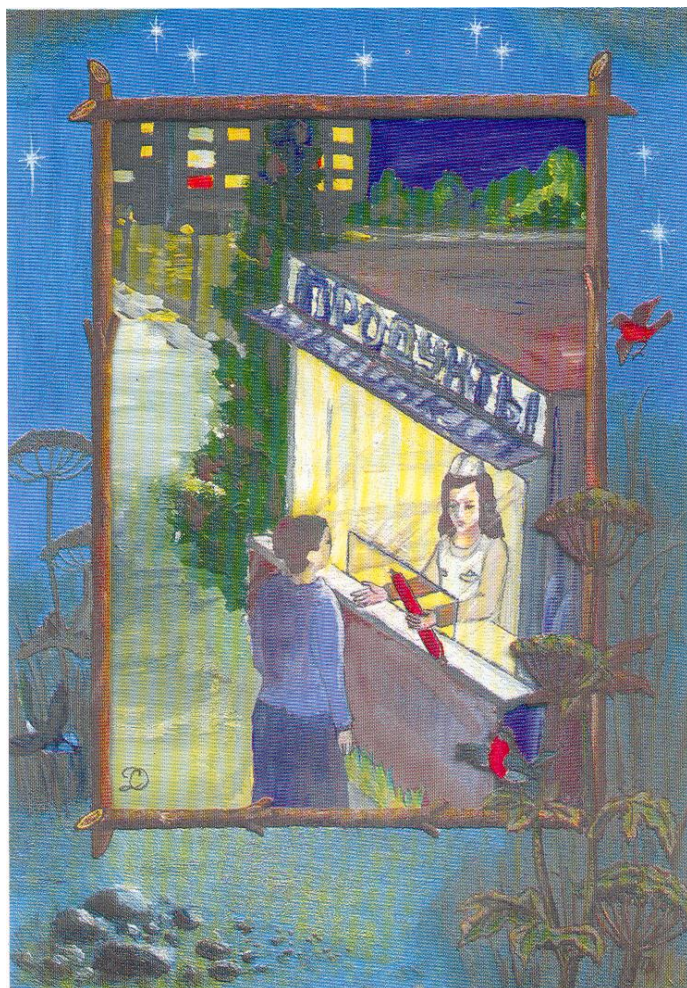
Pastāstīšu jums vienu interesantu gadījumu, kurš notika, kad man bija apmēram vienpadsmit vai divpadsmit gadu.

Mēs ģimenē bijām daudz bērnu un tēvam nenācās viegli mūs visus apgādāt. Tagad veikalos ir daudz dažādu preču un pārtikas produktu: maize, siers, desa un sviests lielā izvēlē atrodams plauktos. Bet tajos, manas bērnības laikos, tādas bagātības nebija. Jums pat grūti iedomāties, ka tad, kad veikalā ieveda desu, tad sastājās ļoti liela rinda. Un bieži pēdējam vairs nepietika. Tādēļ cilvēki uztraucās un kļiedza:

- Dodiet katram tikai puskilogramu!

Pretī mūsu mājai atradās pārtikas kiosks. Kad atveda desu, tad māmiņa viena no pirmajām aizņēma rindu. Bet kad viņa lūdza, lai viņai dotu divus kilogramus desas, jo mums bija liela ģimene, viņai nedeja. Šī pārdevēja nevarēja to darīt, jo cilvēki rindā bija satraukti un pieprasīja lai nevienam nedod vairāk, kā pienākas. Tādēļ māmiņa nekad nevarēja nopirkt vairāk desas vai siera, lai mums visiem pietiktu. Ko gan viņa varēja darīt?

Atlika tikai viena iespēja, par šo vajadzību lūgt Jēzu palīdzēt! Un Jēzus zināja kā mums palīdzēt. Taču mēs pat nestādījāmies priekšā, kā tas varētu notikt.

Vienreiz māmiņa gāja uz kiosku un redzēja, ka tur strādā jauna (cita) pārdevēja. Māmiņa viņu redzēja pirmo reizi. Kad šī sieviete pacēla acis uz māmiņu, viņa izbrīnā iekliedzās, bet pēc tam čukstus noteica:

- Vakarā pienāciet.

Kad pievakarē māmiņa atnāca pie kioska, tante Katja, tā sauca šo pārdevēju, iedeva māmiņai veselu desas gabalu un izstāstīja kaut ko ļoti savādu. Izrādās tante Katja bija redzējusi sapni. Sapnī viņa redz nepazīstamu sievieti un kāda balss saka:

Palīdzi šai sievietei.

Drīzumā viņa sāka strādāt šajā kioskā, un jau pirmajā dienā ieraudzīja šo sievieti, kuru sapnī bija redzējusi. Tā bija mūsu māmiņa. Katjas tantei tas bija tik negaidīti, ka viņa pat iekliedzās no pārsteiguma.

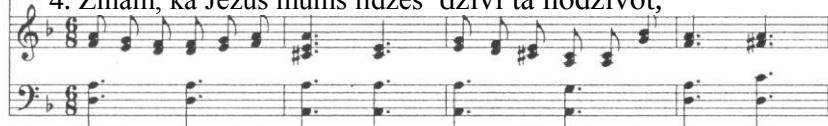
Tante Katja to visu izstāstīja māmiņai un, sākot ar šo dienu, sāka mums palīdzēt. Ja kioskā pieveda preces, tad viņa vienmēr kaut ko atlika priekš mūsu ģimenes. Un vakarā, kad cilvēku vairs nebija, māmiņa

gāja un sapirka visu nepieciešamo.

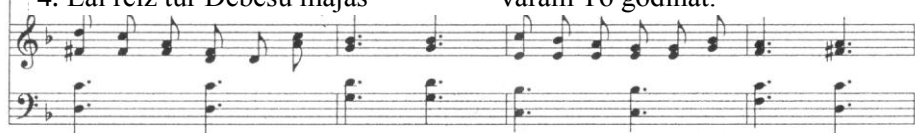
Tā Dievs brīnišķīgi mums palīdzēja, izmantojot parastu pasaulīgu sievieti, kura pat Dievu nepazīna, un pašai nemaz nenojaušot, izpildīja Dieva gribu.

1. Lūgšanā nākam pie Jēzus bērnišķā uzticībā,
 2. Lūdzamies Eņģeli sūti mazaļās sirsniņās,
 3. Lūdzamies palīdzi, Jēzu, gudrību dāvā Tu
 4. Zinām, ka Jēzus mums līdzēs dzīvi tā nodzīvot,

1. lūdzamies, sargā no ļauna, sargā no pasaules mūs.
 2. un lai no Tā spožās gaismas tumsība atkāpjas.
 3.. Sadzirdēt mums Tavu balsi, un vienmēr paklausīt.
 4. Lai reiz tur Debesu mājās varam To godināt.

1. lūdzamies, sargā no ļauna, sargā no pasaules mūs.
 2. un lai no Tā spožās gaismas tumsība atkāpjas.
 3.. Sadzirdēt mums Tavu balsi, un vienmēr paklausīt.
 4. Lai reiz tur Debesu mājās varam To godināt.

Bērni pazīst maigo mātes mīlestību.

Bērni pazīst maigo mātes mīlestību,
 Pazīst viņas laipno skatienu;
 Kas tos mīl un vienmēr žēlo,
 Un tās rokas, kas aplaimo.

Mātes mācīja mūs Dievu lūgties
 Un par Kristu daudz stāstīja,
 Kā Viņu Krustā piesita,
 Par mums kā Viņš nomira.

Bet Viņš uzcēlās un visus gaida,
 Kas pie Viņa nāk nožēlojot.
 Kas visus grēkus Tam lūgšanā atklāj,
 Tas Jēzu drīz atradīs.

Šie stāsti tā aizskāra sirdi
 Un gribējās nožēlot.
 Un asaras lija un lija,
 Nu viņiem ir debesīs Tēvs!

Ir bērnu nožēla skaista,
 Tad eņģeļi atlido
 Tik priecīgi mīli un dzīvi
 Dievs piedod it visu tiem.

Tad Dzīvības Grāmatā raksta
 Un derību slēdz ar tiem.
 Tad tālāk viņš ved aiz Sevis,
 Nekad tos vairs neatstāj.

Ieklausies savā Eņģelītī.

- Tēti, tēti,- rīta klusumā bija dzirdama balstiņa no bērnu istabas.

Tēvs steidzīgi dodas turp. Gultiņā sēž viņa vecākais četrgadīgais dēls Serjoža. Sprogainie matiņi sajaukti un rozā vaidziņi saspiesti no gulēšanas.

- Kas ir, dēliņ?- blakus uz gultiņas apsēdies, jautā tēvs.

- Tēt, es sapņoju sapni, vai gribi, lai izstāstu?

- Protams, dēliņ, izstāsti: Tētim ļoti interesē.

Un Serjoža izstāstīja savu sapni. No sākuma viņš bija spēlējis viens pats, pēkšņi ieraudzījis savādu tumšu zēnu. Viņam bija ļoti ļaunas acis. Zēns paņēma loku un bultas, un sāka tēmēt uz Serjožu. Serjoža nobijās. Bet negaidot parādījās liels, gaišs Eņģelis, paņēma viņu uz rokām un, apskāvis ar saviem lielajiem spārniem, pacēlās debesīs. Serjožam kļuva ļoti interesanti, ko gan dara melnais zēns uz zemes. Viņš uzmanīgi pavēra nost Eņģeļa lielo spārnu, lai paskatītos, bet tūlīt sajuta bultas šāvienu.

- Tēt, bulta man trāpīja šeit,- turpināja stāstīt Serjoža- lūk, šajā vietā- un zēns, atmezdams matu sprogu, parādīja kreisajā acī.

- Zini, dēls, Evaņģēlijā ir rakstīts, ka sātans staigā apkārt kā rūcoša lauva un meklē ko aprīt (1.Pēt.5,8). Tādēļ viņš sūta daudz ļauno garu, lai nonāvētu pēc iespējas vairāk cilvēku. Šis sapnis tev parādīja, ka nedrīkst iziet no Eņģeļa aizsardzības. Tādēļ vienmēr vajag klausīt savu Eņģeli. Lūgšim tagad kopā Jēzu, lai Viņš tevi šodien sargātu no visa ļaunā un palīdzētu tev būt paklausīgam savam Sargeņģelim.

Serjoža piecēlās, saģērbās, nomazgāja seju un aizgāja uz tēta istabu, kur viņš kopā ar tēti locīja ceļus lūgšanā. Pēc tam tētis izlasīja no Bībeles visu nodaļu, un Serjoža gāja uz virtuvi, kur māmiņa jau bija sagatavojusi brokastis. Pie galda sēdēja mazākie brālīši. Draudzīgi paēduši, viņi devās uz istabu spēlēties. Viņi apgāza soliņu, uzlika to uz ķeblišiem un aplāja ar segu. Izveidojās būdiņa. Bērni līda zem soliņa, smējās un kļiedza. Drīz viņi bija tā aizrāvušies ar savu rotaļu, kļiedza un dauzījās, ka skanēja visa māja. Tēvs iznāca no savas istabas un teica Serjožam:

- Dēls, kādēļ jūs tā trokšņojat? Tādā troksnī nevarēsi dzirdēt sava Eņģeļa balsi. Nomierināties un spēlēties klusu.

Kad tēvs aizgāja, bērni centās spēlēties klusu, bet pēc neilga laika atkal sacēlās troksnis.

Un, lūk, tajā brīdī, kad troksnis kļuva ļoti skaļš, Serjoža nokrita, soliņš apgāzās

un sasita Serjožam kreiso uzaci. Zēns sāka skaļi raudāt.

Atkal atnāca tētis.

- Kas noticis, dēls?

- Soliņš nokrita un sasita man šeit,- raudot zēns parādīja kreiso uzaci.

- Bet kur sapnī tev trāpīja bulta?- jautāja tēvs.

Zēns parādīja uz kreiso uzaci un pārstāja raudāt. Pēkšņi viņam viss kļuva skaidrs. Jēzus sapnī bija Serjožu brīdinājis, kas var notikt, ja Eņģelis viņu nesargās. Bet Serjoža bija visu aizmirsis, bija kliezsis un trokšņojis, grūstījis brālīšus, un aizgājis no sava Eņģeļa. Tāpēc ļaunais gars varēja nodarīt ļaunumu.

- Tēt, lūdzu lūgšim kopā Jēzu,- lūdza Serjoža, slaukot actiņas,

Tēvs labprāt izpildīja dēla lūgumu. Visu atlikušo dienu Serjoža centās būt kluss un paklausīgs. Bet šo notikumu viņš atcerējās visu mūžu. Un no šī brīža viņš vienmēr centās ieklausīties, ko saka viņa Sargeņģelis.

Evelija

Turpinājums (Sākums 14.lpp)

2.nodaļa. Jaunā Evelijas iepazīšanās

Vakarā, kad Evelija atgriezās mājās no skolas, pa priekšu gāja grupiņa zēnu. Viņi gāja no skolas uz mājām. Viņi vienmēr gāja ar lielu troksni: runāja, smējās un ķēra viens otru. Tuvāk kalnam, grupiņa kļuva retāka, jo viens zēns dzīvoja pa labi, otrs- pa kreisi. Un, visbeidzot, Evelija palika viena pati, kāpjot aizvien augstāk kalnā. Bet līdz pusceļam, bija diezgan tālu. Katru dienu vienā vietā, kur beidzās lielais ceļš, zēni apstājās. Tad viņi visi kopā sāka skaļi kaut ko dziedāt, bet pēc tam smējās un skrēja katrs uz savu pusi. Par to Evelija vienmēr brīnījās, nevarēdama saprast, kas gan tur notiek?

Šodien Evelija bija pietuvojusies tuvāk grupiņai, nekā citu reizi. Sev priekšā, nedaudz nost no ceļa, viņa ieraudzīja mazu mājiņu. Mājas tuvumā auga liels bērzs. Un tur vienmēr arī sākās šis lielais troksnis.

Evelija redzēja, ka zēniem rokās bija riekstu koka zari. Viņa vēl nedaudz pagāja uz priekšu un paslēpās aiz līkās ābeles, kura auga ceļa malā. Evelija ļoti baidījās, ka viņu var pamanīt. Pēkšņi zēni sāka dziedāt kādu skaitāmu pantiņu, no kura Evelija saprata tikai vienu teikumu:

„Ar kruķiem sēž Bens.” Pie pēdējiem vārdiem, zēni sāka sist ar saviem zariem pa mugursomām, tā, ka iznāca liels troksnis, it kā kāds šautu. Zari salūza, bet zēni, pēc lielas smiešanās, aizskrēja katrs uz savu pusi. Tad Evelija iznāca no savas slēptuves un paskatījās mājiņas virzienā, vai tur kāds ir?

Pēkšņi viņa ieraudzīja deviņus gadus vecu zēnu, kurš sēdēja krēslā uz ritenīšiem, un bija galīgi salīcis zem savas kuprainās muguras. Zēns izbijies skatījās, un pēkšņi ieraudzīja Eveliju. Viņš izbrīnījies skatījās uz viņu. Evelija pienāca klāt un dziļā līdzjūtībā pasveicināja zēnu. Zēna acīs vēl mirdzēja sarūgtinājuma un apsmiekla asaras, kuras bija sagādājuši zēnu smiekli, taču tagad parādījās cerības stariņš, jo Evelija izturējās laipni. Evelija nezina, kā varētu zēnu mierināt, un vārdos, kurus viņa teica, bija ielikta visa viņas sirds mīlestība:

- Neraudi! Viņi smējās arī par mani. Viņi vienmēr smejas!

- Ak, nē, par tevi viņi tā nesmejas, jo tev jau nav kupris.

- Bet man ir kaut kas cits, kas liek viņiem smieties- atbildēja Evelija.

- Kas tad?- pajautāja zēns.

- Es neprotu runāt, kad apkārt ir daudz cilvēku, un vēl- es visiem „maisos” pa kājām,- skumji teica meitene.

- Bet tu vienkārši paej maliņā, lai nevienam netraucētu,- deva padomu jaunais paziņa.

- Ai nē, man nekad tas nesanāk, lai kā es arī necenstos!- pārliecinoši teica Evelija. – Bet varbūt viņi nemaz negrib sagādāt tev sāpes,- ātri piebilda viņa, it kā mierinot gan sevi, gan zēnu,- varbūt viņi tikai viens otru uzjautrina.

- Tu domā?- jautāja zēns. – Bet kā tevi sauc?

- Evelija. Bet tevi?

- Bens. Vai tad tu nedzirdēji, kad viņi dziedāja? Tas taču bija par mani.

- Jā, es dzirdēju, bet es nezināju par kuru viņi dzied. Bet tu šeit esi pavisam viens?

- Jā, tēvs pārnāk vēlu vakarā, bet agri no rīta aiziet uz darbu.

- Bet, kur tad tava mamma?

- Man nav mammas, tikai viena tante, bet viņa vienmēr ir iekšā mājā un neko nedzird, jo ir gandrīz kurla. Bet tu rīt atkal atnāksi pie manis?

- Jā, ja jau tu šeit esi pavisam vientuļš, tad es atnākšu,- steidzīgi noteica Evelija, gatavojoties aiziet.

- Vai tu atnāksi katru vakaru?- lūdzoši jautāja Bens.

- Nu, ja tu tā gribi, tad, protams, ka atnākšu,- atbildēja meitenīte un uzskrēja augšā pa taciņu, jo bija aizkavējusies, un māmiņa varētu sākt uztraukties, ka viņas tik ilgi nav.

Evelija sirsnīgā jutās tik priecīga kā nekad agrāk. Jo viņa bija ieraudzījusi, ka kāds uz pasaules priecājas par viņas atnākšanu. Tas bija tāds nabaga slimis zēns. Un viņa nemaz no tā nebaidījās.

Tikko Evelija pārnāca mājās, tā tūlīt skrēja pie māmiņas visu izstāstīt par nabaga kroplo zēnu. Un lūdza atļauju katru pēcpusdienu, atceļā no skolas, viņu apciemot. Mājās vairāk neviens arī neievēroja, ka Evelija bija pārnākusi vēlāk no skolas. Izņemot māti, par viņu neviens vairs neinteresējās.

Evelija ar nepacietību gaidīja nākošo dienu. Kad kliecējie zēni pabeidza savu izrādi un aizskrēja, tad Evelija iznāca no savas slēptuves un devās pie Bena. Bens pastiepa pretī savu vājo rociņu.

- Šodien man bija pat patīkami, kad viņi dziedāja, jo es zināju, ka pēc tam atnāksi tu,- viņš teica. Tad Bens paskatījās uz Eveliju un turpināja:

- Vai tu nedaudz paliksi pie manis? Evelija priecīgi pamāja ar galvu un apsēdās zālītē, tieši pretī zēna krēslīnam. Bens ļoti vēlējās zināt, kā bija pagājusi diena skolā. Vai viņus māca lasīt, un vai Evelija tic, ka drīz mācēs visu izlasīt un saprast. Tante viņam bija teikusi, ka tad, kad viņš kļūs vesels, tad arī varēs iet skolā mācīties lasīt, kā citi bērni.

- Bet to laikam es nekad nesagaidīšu,- skumji nobeidza zēns,- manas kājas nekad neklūs veselās.

Tagad Evelija saprata kādēļ divi mazi krukīši vienmēr stāvēja pie krēsla. Izrādījās, nabaga Bens bija ne tikai kuprītis, bet arī nevarēja ne staigāt, ne stāvēt. Evelijai tas likās šausmīgi, viņas sirsnīgā sažņaudzās no žēluma, un viņai ļoti gribējās kaut kā nomierināt zēnu.

- Kad tu izaugsi, tu kļūsi vesels un varēsi iet uz skolu,- teica Evelija.

- Man jau ir deviņi gadi,- nopietni teica Bens.

- Tas neko nenožīmē,- steidzīgi iebilda meitene,- zini, kā var izdarīt? Es katru dienu nākšu pie tevis un rādīšu, kādus burtus mēs esam mācījušies. Un tad tas būs tā, it kā tu pats būtu bijis skolā!

Vienmēr tik skumjās un nopietnās bērna acis, tagad no prieka iemirdzējās.

- Vai tiešām?! Vai es arī kādreiz iemācīšos lasīt un rakstīt, un tad viens pats varēšu lasīt dažādas grāmatiņas?!- iesaucās Bens, sajūsmināts no tik daudzsološa piedāvājuma.

- Jā, tieši tāpat, kā mēs skolā. Es centīšos uzmanīgāk visu klausīties un neko neaizmirst, ko runā skolotājs. Varbūt sāksim jau tūlīt!

Bens trīcēja no vēlēšanās ātrāk uzsākt savu pirmo mācību stundu. Vēl neviens bērns nebija tik cītīgi un uzmanīgi un uzmanīgi vilcis pirmās līnijas ar krītu uz tāfeles, kā to darīja Bens. Bena dzīvē bija ienākušas lielas pārmaiņas. No rītiem, kad Bens pamodās, viņa sirsniņā bija kaut kāds, agrāk nepiedzīvots prieks. Tagad viņš visu dienu, ar lielu nepacietību gaidīja vakaru, Viņš pat ar lielāko prieku noklausījās rupjos zēnu smieklus, jo zināja, ka tūlīt pēc tam bija jāparādās Evelijai. Un tiešām, tikko zēni bija izklīduši, Evelija iznāca no savas slēptuves un devās pie Bena. Un tūlīt viņi abi ķērās pie darba!

Bens visu izpildīja tik prasmīgi un dedzīgi, ka Evelijai pat pietrūka mācību materiāla, jo viņš vienmēr tikai prasīja:

- Vai tad neko vairāk skolā nemācīja? Kāpēc tik maz?

Tad Evelija sāka visu sīki atcerēties, un, tiešām atrada vēl, ko bija piemirsusi. Tad Bena acīs iemirdzējās prieks, it kā katrā burtā būtu paslēpies kāds dārgums.

- Varbūt mēs drīz varēsim jau lasīt? Evelij, padomā tikai, cik tas būtu interesanti! Un mēs varēsim lasīt jebkuru grāmatu un uzzināt, par ko tur ir rakstīts,- priecīgi runāja Bens.

- Jā, protams,- atbildēja Evelija,- jo katrā klasē ir sava literatūra, un nekad nav divas vienādas. Un bērni, kuri māc lasīt, katru svētdienu iet pie mācītāja un dabū jaunu grāmatu. Iedomājies, katru reizi- pilnīgi jaunu grāmatu!

Bens brīnījās, ka pasaulē ir tik daudz grāmatu, un šī atziņa vēl vairāk radīja vēlēšanos iemācīties lasīt, lai uzzinātu, ko visu tur raksta.

Vēl šo vēlēšanos radīja skaistie stāstiņi, kurus Evelija bija dzirdējusi

skolā, un tagad atstāstīja Benam. Tie bija tik aizraujoši un pārņēma visas Bena domas. Taču tik ātri tie vienmēr beidzās, ka Bens izjuta sāpes, kad Evelija teica:

- Un tagad viss.

Viņš domāja, ka grāmata noteikti bija garāka. Taču Bens arī par to priecājās. Evelija bieži stāstīja par savu ciemošanos pie radiniekiem, un cik viņa var palikt divatā ar vecmāmiņu. Vecmāmiņa viņai ir ļoti laba un mīl dziedāt daudz skaistu dziesmu.

Bens ļoti gribēja dzirdēt, kā skan šīs dziesmas. Un, kad Evelija sāka dziedāt savā tīrajā, maigajā balstiņā, tad pa Bena vaigiem ritēja gaišas asaras. Un kā bija beigušās viņu mācību stundas, tad Bens lūdza, lai Evelija noteikti kaut ko nodzied. Un viņš tik lūdzoši tad skatījās, ka Evelija nekad nevarēja atteikt, kaut citreiz tik ļoti steidzās mājās.

Evelija dziedāja, bet Bens sēdēja, iegrimis savās domās, un acis bija pilnas asarām. Kad Evelija jautāja, ko viņam nodziedāt, tad viņš noteikti atbildēja: par pavasari, kaut Evelija šo dziesmu bija jau dziedājusi daudzas reizes.

„Ar pavasari kopā nāk atmoda
Un viss it kā atdzīvojās
Te pirmais ziediņš- sniegpulkstenīte
Pret debesīm galviņu liec.

Saulīte tik spoži no debesīm raida
Savus zeltītos starus
Sūtām mēs dievišķo mīlestību
Un rūpes par nabaga bērniem.”

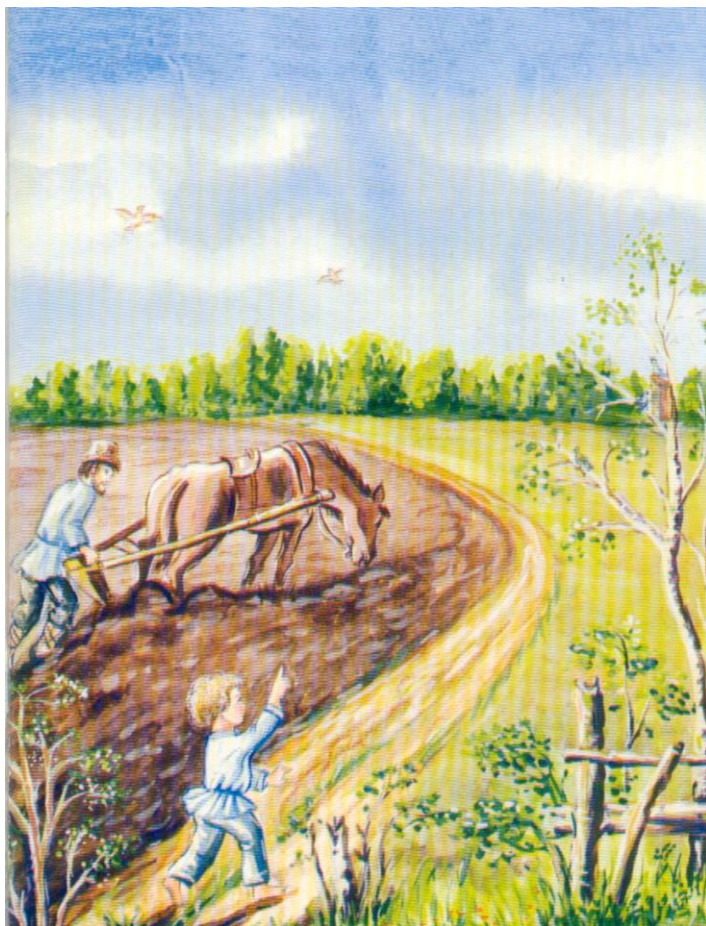
(Turpinājums 54.lpp)

Mēs dzīvojām laukos. Visapkārt valdīja garīgi necaurredzama tumsa. Dieva un Kristus vietā stūros pie sienām karājās svētbildes. To priekšā pa svētkiem tika aizdegta lampiņas. Vectētiņš veda mani īpašā istabā un mācīja klanīties šo svētbilžu priekšā. Es tad jautāju:

-Kas tas ir?

Vectētiņš dievbijīgi teica, ka tie ir “dieviņi” un mācīja paklanīties. Bet man iekšēji tika atklāts, lai es neklanītos. Un ar vectētiņu mums iznāca domstarpības, jo es vairs negāju uz īpašo istabu. Par šīm svētbildēm izdarīju savu secinājumu: ja tās nerunā, neēd un nemirkšķina ar acīm, tātad viņas nav dzīvas un viņu priekšā nav jāklanās. Vectētiņš runā nepatiesību, ka viņas visu redz un zina. Un tādēļ, ka vectētiņš man sameloja, viņš zaudēja manās acīs autoritāti un uzticību, lai gan ikdienas dzīvē viņš bija ļoti stingrs un taisnīgs, un es vairāk par visiem uzticējos viņam. Bet šinī jautājumā, kā man bija atklāts, vectētiņš sameloja. Kaut arī tie nebija pilnīgi meli, bet maldi, kurus viņš bija pieņēmis kā mantojumu. Šinī jautājumā savā vecumā es nevarēju tikt skaidrībā un tādēļ pilnīgi uzticējos iekšējai atklāsmei, kura mani nekad nepievīla visā manā dzīves laikā. Pēc mana konflikta ar vectētiņu, es nolēmu savā mazajā galviņā – iet tieši uz debesīm un tur uzzināt visu patiesību. No kurienes es zināju, ka debesīs nemelo, bet visu zina,- es pats to nezinu, bet tā bija patiesība.

Tas notikums, t.i.– mans ceļojums uz debesīm, notika maija mēnesī, kad es biju apmēram 2 vai 3 gadus vecs. Bija saulaina, silta diena. Biju nospraudis sev maršrutu caur kaimiņu sādžas laukiem. Tur uzlēca saule un es domāju, ka tā nāk no debesīm. Uz šī lauka jau bija sācies darbs. Iet bija priecīgi, gaisā dziedāja cīrulīši, kuru dziedāšanu es ļoti mīlēju. Es piegāju tuvu pie zemnieka, kurš dzina savu vagu. Viņš man jautāja:

Zēn, kur tu iesi? Es mierīgi atbildēju:

-Es eju uz debesīm! Viņš izbrīna pilnu skatu man pārjautāja:

-Uz kādām debesīm? Es arī mierīgi atbildēju:

-Lūk, uz tām, kas tur augšā! Zemnieks vēl vairāk izbrīnījās par manu atbildi, bet labi saprata, ka es patiesi zinu, kurp eju. Te viņš izrādīja man līdzjūtību un sacīja:

-Nē, dārgais puisīt, līdz debesīm tu nekad neaiziesi! Pēdējie vārdi mani ļoti aizvainoja un sarūgtināja, bet es nepadevos savā cerībā, bet noteikti un uzstājīgi sacīju:

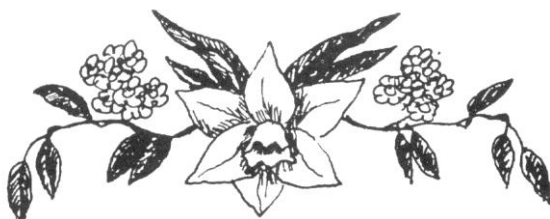
-Nē, aiziešu! Par to es biju pārliecināts, ka līdz debesīm tikšu, tādēļ es apvainojos uz onkuli par viņa vārdiem, ka es neaiziešu. Onkulis bija ļoti labsirdīgs un lai mīkstinātu manu aizvainojumu, viņš cieši satvēra manu roku un sacīja:

-Nu tad, kad tu būsi liels un kājas būs veselas un stipras, tad tu varbūt arī aiziesi līdz debesīm! Viņš man deva mazu cerību, un tas mani nomierināja, bet lai vairāk mani nomierinātu un neatstātu mani vienu uz lauka, viņš sacīja:

-Nu, mīļais, tagad iesim pie taviem vecākiem! Viņš aizveda mani līdz vecākiem un teica viņiem:

-Cieši uzmaniet zēnu, citādi viņš aizbēgs no jums uz debesīm!

Mihails Smirnovs

Tu, Dieva Jērs, Sevi upurēji
Glābjot bojā ejošo pasauli,
Tik pazemīgs, padevīgs, Svēts biji Tu
Ar savu nāvi mūs atpirki.

Tavu Upuri cilvēce nesaprata
Tie smējās par Tevi un zaimoja.
Rokas, kājas Tev naglām caururba,
Tavu svēto miesu tā saplosīja.

Tavās ciešanās esam mēs vainīgi
Grēku nožēlas asarās zemojamies.
Kas Tevi lūdzās, Tu atbildi mīlestībā,
Visu piedod un dāvas svētlaimību.

E.B.

Mīļotais Glābēj, Tavs vaigs Asinīs
Svētās Kājas no akmeņiem ievainotais,
Smagākais krusts plecus Tev spiež,
Ērkšķu vainags līdz Asinīm galvu Tev
griež.

Ceļš uz Golgātu,- ak, cik tas smags!
Bezspēkā līkstot Tu paklupi,
Nebija spēka tālāk iet,
Sīmanis līdzēja krustu Tev nest.

Tur pie krusta Tevi pienagloja,
Starp ļaundariem pazemojoši piesita.
Kauliņus meta par apgērbu,
Etiķi nodzerties pasniedza.

Vārdi Tavi uz debesīm lūgšanā skan:
Tēvs, piedod viņiem, šiem ļaundariem,
Jo nezin šie ļaudis nelaimīgie,
Ko dara tie savā pārgalvībā!

Ak, Tēvs mans, Es Garu nododu Tev,
Tavu gribu es precīzi izpildīju!
Viss piepildīts! – vārdus vēl izdvesa
Tad Dievišķo garu izlaida.

Tumsa nolaidās, zeme nodrebēja,
Dievnama priekšgars pārplīsa,
Redzot šos skatus, cilvēki izbijās,
Pie krūtīm sev sitot apdomājās.

E.B.

Jēzus tik noguris iet
Savā pēdējā ciešanu ceļā,
Krustu smago nes draugs – Sīmanis,
Ceļš šis smagais uz Golgātu ved.

Un lūk,- naglotas mīlotās rokas jau tiek,
Neviens Tavos vārdos nav ieklausījies,
Tie smejas un kliez un grib brīnumus vēl,
Bet lūgšana Tava jau debesīs kāpj.

Uz blakus krustiem – divi ļaundari,
Kas par smagiem grēkiem ir sodīti.
Bet viens lūdzās Jēzu to apžēlot,
Un Debesu Valstībā pieminēt.

Satriekto sirdi tu redzi,
Un ciešanu lūgšanu dzirdi.
Un piedevi:- Patiesi saku tev,
Šodien būsi ar mani paradīzē.

A.S.

Ir pagājusi mokošā nakts,
Un rītausma sārtoties,
Un saule ar spožiem
stariem,
Jau ceļu apgaismo.

Šo dienu bailēs gaidījām,-
Vai saule uzlēks vēl?
Un kas mums varēs
palīdzēt
To kapakmeni velt?

Bet debess sūtnis- Eņģelis
Pēc Dieva pavēles
Ar savu roku novēla
No kapa akmeni.

Nu visās sirdīs sajūsma
Par lielo brīnumu:
No debesīm nāk dzīvība
Ir Kristus uzcēlies!

L.N.

KAS TAS IR- LIELDIENAS?

*„Jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums
upurēts – Kristus.” 1.Korintiešiem 5:7*

Kad Izraēla tauta vēl atradās Ēģiptē, “Tā ēģiptieši kalpināja Izraēla bērnus, tos nežēlīgi kalpinādami. Tie darīja viņu dzīvi sūru ar grūtiem darbiem pie māliem un ķieģeļiem un visādiem darbiem tīrumos, kā arī visādiem citiem darbiem”(2.Mozus1:13-14)

Tad Dievs sūtīja Mozu, lai izvestu savu tautu no Ēģiptes zemes uz apsolīto zemi. Taču faraons – Ēģiptes valdnieks – negribēja atlaist savus vergus – izraēliešus. Un, lai gan Dievs caur savu kalpu Mozu rādīja daudz zīmju un uzsūtīja sodu ēģiptiešiem, tomēr faraons apcietināja savu sirdi un neatlaida izraēliešus.

Tad Dievs teica: “Vēl vienu mocību Es sūtīšu faraonam un Ēģiptei, pēc tam viņš atlaidīs jūs no šejienes “(2.Mozus 11:1). Un Dievs pavēlēja Mozum un Izraēla tautai, lai katrs nokautu vienu jēru (mazu aitiņu), ņemtu tā asinis un ar tām apsmērētu savu māju durvis un palodzes; un, kad naktī Dieva Eņģelis pārstaigās visu Ēģipti un redzēs asins zīmi, tad ies garām šim namam. Bet tiem namiem, kur uz durvīm un logiem nebūs šādas zīmes, mirs visi pirmdzimtie- gan cilvēki, gan dzīvnieki.

Un, naktī cēlušies, faraons un visi viņa kalpi un visa Ēģiptes tauta sacēla stipru troksni un vaimanas, jo katrā mājā bija kāds miris. Tad faraons sauca pie sevis Mozu un Āronu un teica, lai tie ar visu Izraēla tautu iziet no Ēģiptes zemes.

Tad Dievs pavēlēja Izraēla tautai, lai viņi katru gadu svinētu (atcerētos) šo dienu, kad tas Kungs ar stipru roku izvedis viņus no Ēģiptes zemes.

No tā laika ir pagājuši jau daudzi, daudzi gadi, un mēs arī katru gadu svinam Lieldienas svētkus. Bet kāpēc mēs svinam šos svētkus? Atbilde ir Jaunajā Derībā, 1.Kor.5:7: “Jo arī mūsu Lieldienas Jērs ir par mums upurēts – Kristus.”

Izraēliešiem vajadzēja upurēt jēru, un ar tā asinīm atzīmēt savu māju, lai Dievs to neiznīcinātu. Bet par mums tika pienests upuris – Kristus, un ar Viņa Asinīm mēs varam tikt glābti. Un tieši pirms Lieldienām Kristus tika krustā sists, un Lieldienās Viņš cēlās augšā.

Kas tad mums būtu jāatceras, pieminot šo dienu?

Mēs ļoti labi zinām, ka Ēģipte – tā ir pasaule un pasaules gars. Tādēļ mēs, svinot šos svētkus, atceramies,- kā Dievs izveda mūs no pasaules stāvokļa, kad mēs grēku nožēlā pie Jēzus kājām, atklājām Viņam savus grēkus un Viņš mazgāja mūs ar Savām Asinīm un ar to uzlika Savu zīmi uz mums – Savu Svēto Asiņu atzīmi uz mūsu sirds durvju stenderiem un palodzēm.

Un tagad mums Lieldienas – tie ir lieli svētki, kad mēs atceramies Kristus Augšāmcelšanos – Jaunās Derības slēgšanu Dievam ar cilvēku, caur Dieva Dēla Upuri. Šī upura dēļ Dievs izveda mūs no pasaules, un mēs varam, slēpjoties zem šī Kristus Asins spēka, iziet cauri visai savai zemes dzīvei un negūsim sakāvi, bet ieiesim Mūžīgajā Dzīvē.

Tās ir arī mūsu Lieldienas!

V.V.

MARIJAS PRIEKS

Ļoti agri, gaismaiņai austot, Marija Magdalēna ātriem soļiem steidzās pie Jēzus kapa.

Viņa tik ļoti mīlēja Jēzu, kurš bija piedēvis viņai visus grēkus, atbrīvojis no tumsas varas un dāvājis viņai jaunu, tīru, gaišu dzīvi. Bet tagad Jēzus bija miris... Viņu cietsirdīgi bija nokāvuši tie cilvēki, kurus Jēzus bija mīlējis un darījis daudz laba. Marija daudz raudāja, redzot Jēzus lielās ciešanas un nāvi.

Bet tagad viņa steidzās, lai vēl pēdējo reizi redzētu mīļo Jēzus seju un svaidītu viņa mirstīgās miesas ar aromātiskām eļļām.

Marija nezināja, kas viņai novels lielo akmeni, kurš aizklāja ieeju kapā. Taču, kad viņa pienāca pie kapa, tad ieraudzīja, ka akmens jau ir novelts. Marija ielūkojās alā un ieraudzīja, ka tā ir tukša – Jēzus tur nebija. Viņa nodomāja, ka Jēzus miesas kāds ir paņēmis un aiznesis un, ka viņa to nekad vairs neredzēs. Marija stāvēja pie kapa un raudāja; un, kad raudot noliecās un ielūkojās alā, tad ieraudzīja divus eņģelus spožās, baltās drēbēs. Tie jautāja Marijai, kādēļ viņa raud. Marija sacīja: “Viņi ir paņēmuši manu Kungu, un es nezinu, kur Viņu likuši.”

Pēkšņi viņa dzird, ka kāds aizmugurē jautā: “Sieva! Ko tu raudi?”

Viņa domā, ka tas ir dārznieks un saka: “Kungs! Ja Tu esi Viņu paņēmis, tad pasaki to man, kur esi nolicis, un es Viņu paņemšu “Tad Marija pēkšņi dzird maigo Jēzus balsi, Kurš saka:

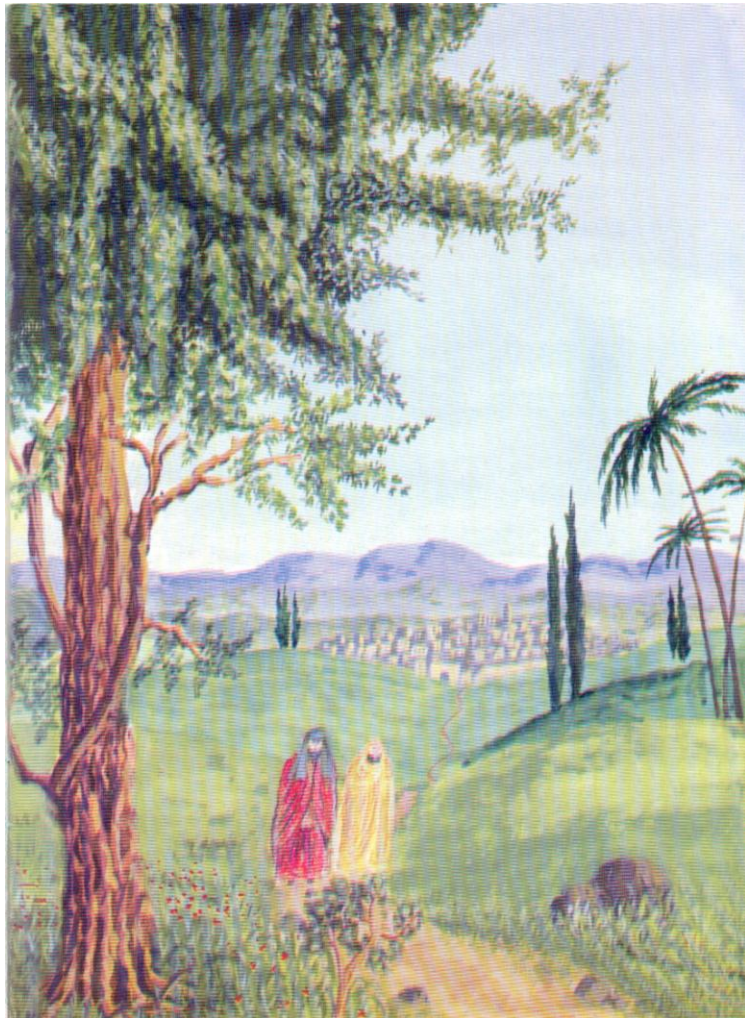
“Marija!”– un viņa redz, ka Tas ir Dzīvais Jēzus, viņas Glābējs. Un viņa iesaucās: “Rabuni!”– tas nozīmē – mācītāj!

Viņas sirdi piepildīja liels prieks! Visas bēdas un ciešanas uz visiem laikiem izgaiss no viņas sirds. Kristus augšāmcelties! Cilvēku skaudība un ļaunums izrādījās bezspēcīgi. Nāve nevarēja Viņu noturēt. Kristus augšāmcelties!

Šis rīts Marijai kļuva par jaunās dzīves rītu savienībā ar Mūžīgi Dzīvo Kristu.

AUGŠĀMCELŠANĀS DIENA

Bija brīnišķīgs pavasara rīts. Saule savu priecīgo gaismu izstaroja pa visu zemi. Putniņi čivināja un dziedāja dažādās balsīs, piepildot gaisu brīnišķīgām skaņām. Palmas un cipreses birzīs bija neparasti zaļas. Kalni klāti ar maigu, mīkstu zālīti un priecēja acis. Daudzās taciņās un celiņi visapkārt Jeruzālemes kalniem un ielejām, bija klāti brīnišķīgiem ziediem.

Pa vienu ceļu, kurš nāca no kalna, gāja divi cilvēki. Viņi nāca no Jeruzālemes un devās uz nelielo ciematiņu Emmauss. Tie bija Kleops un otrs Kristus mācekļi. Viņu sirdis bija noskumušas un neievēroja visu šo dabas skaistumu visapkārt. Bija taču pagājusi jau trešā diena pēc Jēzus nāves. Tagad viņi bēdīgi savā starpā sarunājās, kas bija noticis Jeruzalemē šajās pēdējās dienās. Gan par to, kā Pilāts bija sodījis Jēzu un nodevis Viņu kaunpilnā nāvē pie krusta.

Pēkšņi viņiem tuvojās kāds ceļinieks. Tas bija Kungs, bet mācekļi viņu nepazina. Jēzus ar mīlestību viņiem jautāja:

“Par ko jūs ejot runājat savā starpā, un no kā jūsu sirdis tik noskumušas?”

Tad Kleops Viņam izstāstīja par Jēzu Nācarieti, par Viņa lielajiem darbiem un mācību, par Viņa ciešanām un krusta nāvi, un Viņa apglabāšanu kapā un vēl piebilda:

“Viņš bija pravietis, spēcīgs Dieva un visu cilvēku priekšā, un mēs cerējām, ka

Viņš ir tas, kas Izraēlu atpestīs; un turklāt šodien ir tieši trešā diena, kopš šīs lietas notikušas. Tad arī kādas no mūsu sievām mūs izbiedēja; tās agri bijušas pie kapa, un Viņa miesas neatradušas, nāk un saka, ka esot redzējušas eņģeļa parādīšanos, kas saka – Viņš esot dzīvs. Un kādi no mums nogāja pie kapa un atrada tā kā sievas bija sacījušas, bet Viņu pašu tie neredzēja.

Tad Jēzus, redzot viņu mazticību Rakstiem, teica viņiem:

“Ak jūs, nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visam tam, ko pravieši sludinājuši! Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?”

Un, iesākdams no Mozus un no visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.

Pa sarunas laiku tie tuvojās Emmaus pilsētiņai. Jēzus izlikās, ka grib iet tālāk, bet mācekļi viņu lūdza:

“Paliec pie mums, jo vakars jau metās un diena jau pagalam! “

Jēzus piekrita, iegāja viņu namā un palika pie tiem. Un notikās, ka Viņš ar tiem pie galda sēdējams, maizi ņēma, pateicās, pārlauza un tiem to deva. Tad viņu acis tapa atvērtas, un tie Viņu pazina, bet Viņš no tiem nozuda.

Mācekļi tad teica viens otram:

“Vai mūsu sirdis mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?”

Mācekļiem kļuva žēl, ka viņi uzreiz nebija pazinuši savu Mācītāju. Viņi tūlīt cēlās un devās uz Jeruzalemi. Tur viņi atrada tos vienpadsmit Apustuļus un tos, kas pie tiem bija. Tie sacīja:

“Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies un Sīmanim parādījies!”

Tad Kleops un otrs māceklis izstāstīja visu notikušo ar viņiem, kā viņi satikuši Kungu, un atpazinuši viņu maizi laužot. Kad viņi visu tā stāstīja, sēžot aiz aizslēgtām durvīm, jo baidījās no jūdiem, pēkšņi parādījās Jēzus, nostājās viņu vidū un teica: “Miers ar jums!” Tajā brīdī visu sirdis piepildījās ar brīnišķīgu mieru. Bailes, skumjas un bēdas – viss pazuda no viņu sirdīm, kas bija izmocītas no pēdējo dienu ciešanām. Visiem kļuva ļoti labi.

Tad Jēzus atvēra viņiem saprašanu un apgaismoja sirdis saprast Rakstus, un teica:

“Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un trešā dienā augšāmcelties no miroņiem. Un jūs to visu redzējāt savām acīm, jūs esat tā liecinieki

Tad mācekļi saprata Dieva lielā plāna dziļumu, lai glābtu cilvēci, un Kristus upura lielumu.

Viņi piecēlās un pielūdza Jēzu un viņu sirdis pildījās ar neparastu prieku.

P.V.

Brīnišķīgie svētki,
Mieru Debess dod,
Šajā skaistajā dienā
Jēzus uzcēlies!

Un pēc smagām mokām,
Asrām, ciešanām,
Jēzus tā kā saule
Pēkšņi iemirdzas.

Jēzum nava šķēršļu,-
Uzvarējis Viņš!
Nāvi, grēka varu
Viņš ir sagrāvis.

Brīnišķīgie svētki,
Sirdī miers un prieks,
Un ar Debess pulkiem
Dievu godinām!

L.N.

BĀREŅI

Cilvēce vairākkārt piedzīvo grūtus laikus un nežēlīgus likteņa triecienus.

Tie bija pēckara gadi. Valstī iestājās smags periods- ilgstošs bads. Daudziem smagajos kara darbos tika sabojātas veselības. Tā notika arī kādā ģimenē, kurā auga pieci bērniņi- trīs meitenītes un divi puikas- māte lēni mira no tuberkulozes. Tēvs mājās bija reti, jo tālu bija jāiet, lai sameklētu kādu darbu un nopelnītu iztiku lielajai ģimenei. Bada laikos ļoti grūti bija nopelnīt maizi. Apģērbs pat maksāja lētāk nekā maize.

Vecākajai meitai- Katrīnai bija astoņpadsmit gadi. Tagad, kad māte bija smagi slima, visas rūpes bija uz Katrīnas pleciem. Drīz slimība paņēma māmiņu. Dzīve kļuva pavisam smaga. Bez māmiņas viņiem bija ļoti vientuļi. Vēl jo vairāk tāpēc, ka arī tētis bija mājās ļoti reti.

Mazā Paulīnīte, kurai bija septiņi gadi, bieži raudāja klusā stūrītī, ciešot no vientulības; kaut arī vecākā māsa, cik vien varēja centās kaut daļēji aizvietot trūkstošo mātes mīlestību un glāstus. Jā, cik daudz gan bērniem dod mātes mīlestība! Viss uz zemes tiek sildīts ar mīlestību. Tur, kur ir mīlestības nesēji, tur parādās dzīvība. Tur uzplaukst brīnišķīgi ziedi.

Dažreiz bērnu vientulību pārtrauca tēva ierašanās! Viņš pārnesa maizi un atkal devās uz darbu. Katrīna sadalīja maizi vairākām dienām, pēc tam vēl dienas normu sadalīja piecpadsmit gabaliņos. Katram bērnam iznāca pa trīs gabaliņiem – brokastīm, pusdienām un vakariņām. Tā bērni dzīvoja jau vairākus gadus.

Laukos valdīja liels bads. Cilvēki bija novājējuši un vārgi. Daudzi no vārguma krita zemē un ilgi gulēja. Pēc tam nedaudz saņēmuši spēkus, cēlās un devās tālāk. Daudzi bija uztūkuši no bada. Bada laikā cilvēka organisms pietūkst no ēdiena un sāls trūkuma organismā. Galvenokārt tas bija no tā, ka dzēra pārmērīgi daudz ūdeni, cenšoties pārvarēt izsalkumu. Organisms tad piepildās ar ūdeni, miesa uzbriest un cilvēks ātri nomirst. Tāpēc bada laikā vajag noturēties un nedzert ūdeni vairāk par normu.

Ciemats bija liels. Daudz nabagu staigāja pa ielām lūdzoties maizes gabaliņu. Atnāca arī un šo bāreņu māju, lūdzot maizes gabalu. Bet Katrīna visiem teica:

“Nē, mēs paši ciešam badu!”

Bērniem lieka maizes gabala nebija. Tās maizes, ko atnesa tēvs, bija tik maz. Bērni vienmēr juta izsalkumu un ar nepacietību gaidīja to brīdi, kad lielā māsa izdalīs visiem kārtējo devu.

Reiz atnāca kāds zēns un lūdza maizi. Katrīna, tāpat kā citiem, atteica. Bet viņš sāka lūgties:

“Dieva dēļ, kaut garoziņu. Esmu bārenis- man nav ne tēva, ne māmiņas un nav pat neviena radnieka visā ciemā.

Katrīnai bija ļoti labi saprotamas mazā zēna bēdas un liktenis. Viņai vismaz bija tēvs, kurš atnes maizi ģimenei, bet zēnam nav neviena. Katrīna pārskaitīja maizes rezerves un nolēma samazināt jau tā skopās porcijas un dot zēnam pa vienam gabaliņam dienā. Zēns, saņēmis gabaliņu, pateicās Katrīnai un gāja tālāk. No tā laika, Stepans,- tā sauca zēnu, katru dienu saņēma savu maizes gabaliņu un palika tāpat vientuļš bārenis.

Laiku pa laikam bērnu tēvs pārnesa maizi. Katrīna stingri un precīzi visu sadalīja, lai pietiktu līdz nākošai reizei, jo tēvam bija jāstrādā vairākas dienas, lai nopelnītu maizi.

Pienāca rudens un tuvojās ziema. Bads pieņēmas spēkā. Katrīnas tēvs maizi nesa arvien mazāk un Katrīna nolēma, ka bārenim Stepanam maizi vairs nevarēs dot.

Pēc saņemtā atteikuma, Stepans skumīgi aizgāja. Atnāca otrā un trešā dienā un atkal saņēma atteikumu. Katrīna domāja,

“ciemats jau liels, gan jau kāds iedos tev, sev es pāri nedarīšu- tik mokoši just izsalkumu.”

Stepans skumīgi devās uz vārtiņiem, lai ietu tālāk ciematā lūgtu kumosu. Ceturtajā dienā Stepans gāja pa ciemata malu, nosalis un vārgs- atspiedies uz nūjas, lai nepakristu. Te pēkšņi viņš tomēr nokrita ceļa malā. Ilgi viņš gulēja, jo nebija spēka piecelties. Pēc kāda laiciņa gāja garām sieviete, tikpat vārga no bada. Stepans vājā balstiņā pasauca un teica: “Es mirstu no bada, bet, lūdzu, nododiet Katrīnai “paldies”, ka viņa mani baroja astoņus mēnešus. Kā redzams viņai pašai vairs nebija maizītes. Viņa vienīgā man deva gabaliņu maizes. Tagad, kad es trīs dienas gāju, neviens man nedevis. Arī Katrīnai tagad nav.” Un tā Stepans nomira...

Kad šī sieviete atnāca un atstāstīja Stepana teikto, Katrīna sāka rūgti raudāt. Jā, protams, maizes bija ļoti maz, bet viņa tomēr būtu varējusi kādu gabaliņu iedot Stepanam. Un no tā, ka viņas sirdī ienāca skopums, bija nomiris nabaga bārenis. Katrīnas sirdsapziņa tagad viņu stipri tiesāja. Ak, nabaga Stepans! Un viņš vēl bija tik pateicīgs Katrīnai, ka pateicoties viņai varējis nodzīvot vēl astoņus mēnešus. Taču no viena cilvēka nenovīdības, no skopuma – atnāca otram nāve. Katrīna sevi ļoti tiesāja un nožēloja.

Lūk, no kurienes uz zemes ir tik daudz ļaunuma un bēdas. Cilvēki neskatās uz dzīvi un nesaudzē to. Viņi raugās uz savu patmīlīgo “ES” un aizstāv to ar ļaunumu, pašmīlību, nenovīdību, skaudību, mantkārību, kurnēšanu... Šo zemisko īpašību dēļ tiek nonāvētas citu cilvēku dzīvības. Tā cilvēks pazaudēja laimi uz zemes.

Taču Jēzus Kristus ar savu dzīvi mums ir parādījis piemēru. Viņš atdodams sevi nāvē, deva dzīvi un laimi daudziem. Tā arī mums vajag, nonāvējot sevī savas ļaunās rakstura īpašības, nomirstot sev, dāvēt citiem dzīvību.

P.R.

VAI DIEVS VĒL DARA BRĪNUMUS?

Nobeigums (Sākums 27.lpp)

Savā kantorī pie galda, kurš bija nokrauts ar žurnāliem un grāmatām, sēdēja, domās dziļi iegrimis, tirdzniecības nama pārvaldnieks- Kurts Helvičs. Viņam piederēja lielākais B. pilsētas tirdzniecības nams. Daudzi viņam piederošie buru kuģi atradās jūrā. Bagātības viņam bija tik daudz, cik vien cilvēks var vēlēties, tomēr viņš katru dienu sēdēja drūms un domīgs. Viņš bija nelaimīgs un to varēja ievērot jebkurš cilvēks, kurš uz viņu paskatījās.

Pat pazīt tagad vairs nevarēja to vieglprātīgo smējēju, ar kuru mēs iepazināmies uz kuģa divus gadus atpakaļ. Vairs neredzēja smaids, tikai skumju grumbas pierē. Viņu bija skāruši smagi likteņa sitieni. Visa bagātība un manta viņam tagad bija vienaldzīgi. Pus gadu atpakaļ viņš bija apglabājis savu mīloto dzīvesbiedri, bet divi viņa dēļēni, kas auga viņam par prieku, slidojot ielūza ledū un noslīka. Ilzīte, kura kļuva par viņa pēdējo prieku, - kā saules stariņš ... Pāris nedēļas atpakaļ arī viņu nežēlīgā likteņa roka nolaupīja tēvam – uz tēva rokām viņa aizvēra savas acis uz mūžu. Tam, kam nav cerību uz tikšanos, - šķiršanās ir smaga. Taču tiem, kuriem ir Dievs un kuri tic mūžīgai svētlaimei – ir daudz vieglāk pārciest šķiršanos. Taču Kurts nepazīna Dievu. Un neviens nespēja viņam pierādīt, ka ir Radītājs un Dievs. Varbūt tā bija nejaušība, ka nomira sieva un noslīka dēli, ka tieši zem viņu kājām ledus ielūza un viņi iekrita ūdenī. Bet viņa mazā meitiņa – Ilzīte – ak viņa vienkārši bija par daudz laba priekš šīs pasaules! Un viņa ticēja stāstiem par eņģeļiem un zelta Debesīm, uz kuriem viņa aizies, kā pati teica.

“Tētiņ, nāc tu arī uz Debesīm pakaļ Ilzītei,”- meitiņa teica pirms miršanas, - “es tevi gaidīšu tur, pie tiem lielajiem zelta vārtiem!”

“Manu mazo eņģelīt!” – čukstēja Kurta lūpas, ”ja es varētu tam visam ticēt, tad es būtu daudz laimīgāks, nekā tagad, jo tad man būtu cerība jūs visus tur atkal satikt. Jo jūs visi, mani mīlie, ticējāt Dievam un Glābējam!”

Pats Kurts Helvičs bija pazaudējis dārgo bērna ticību, kurā viņu bija audzinājuši vecāki. Skaļi ievaidējies viņš aizklāja seju rokām, un jauna atmiņu virkne nostājās acu priekšā. Viņš it kā atradās tālajā pagātnē, savā laimīgā bērnībā.

Mīļās, saldās bērnības skaņas atkal skanēja ausīs. Viņš redzēja sevi kā mazu zēnu savā prastajā savu vecāku mājiņā. Viņš rotaļājās ar savu māsiņu, kuru viņš mīlēja vairāk par visiem. Viņš atcerējās, kā māte kopā ar viņiem pa vakariem lūdza Dievu... Redzēja lielo, spēcīgo tēva siluetu, kurš pirms katras došanās jūrā, svētīja bērnus. Cik laimīgs viņš tad bija!

Pēc tam viņa dzīvē notika liela pārmaiņa. Vasarā kāds bagāts tirgotājs atpūtās pie viņiem – jūras malā. Viņš iemīlēja skaisto un gudro zēnu Kurtu. Braucot prom, viņš paņēma Kurtu sev līdz, lai uzaudzinātu sev par palīgu un dēlu, jo pašam bērnu nebija. Tagad Kurts reti satikās ar saviem piederīgajiem – pats lielākais vienu reizi gadā viņš varēja aizbraukt ciemos pie vecākiem. Drīz ar patēvs aizbrauca uz Ameriku un ņēma Kurtu sev līdz. Un no tā laika viņš par saviem tuviniekiem neko vairs netika dzirdējis. Kad pēc vairākiem gadiem Kurts atgriezās, tad tūlīt devās meklēt savus vecākus, bet viņu vairs nebija...

Viņš uzzināja tikai to, ka vecāki ir miruši, bet māsa devusies uz pilsētu strādāt. Bet kur? – to neviens nevarēja pateikt. Satriekts no šīs skumjās vēsts, viņš centās darīt visu, lai sameklētu savu vienīgo māsu, taču viss izrādījās veltīgi. Viņam nācās samierināties ar domu, ka māsa priekš viņa bija mirusi.

“Ja viņa būtu dzīva un nabadzīga, ar kādu prieku gan es dalītu savu lielo bagātību ar viņu!”

Šodien viņš atkal izjuta šī zaudējuma sāpi savā sirdī, un skumjas pēc savas māsiņas; un dziļš vaids izlauzās no viņa krūtīm. Pēkšņi kāds klusi piekļāvēja pie durvīm. Kurš gan uzdrīkstas viņu traucēt šādā brīdī?

Uz viņa pavēlošo “ienākt!”, bailīgi kabinetā ienāca divpadsmitgadīgs zēns. Viņš bija nabadzīgi, bet tīri apgērbts.

Turot rokā kādu papīru, viņš pienāca pie galda.

“Ko tev vajag, puisīt?” īsi noprasīja Helvičs zēnam, izbrīnījies viņu uzlūkodams. Taču zēns savā bērnišķīgajā atklātībā, uzticīgi skatoties ar apaļām acīm, teica:

“Kungs, lūdzu, sakiet, vai šie papīriši kaut ko nozīmē, un vai patiesi Jūs dosiet manai mātei maisu rīsu un miltu un citu, kā tur rakstīts? Te taču ir jūsu adrese rakstīta, vai ne? Mēs pēc tēva nāves esam palikuši ļoti nabadzīgi, bet tagad māmiņa vēl saslima un neko nevar nopelnīt.

“Tu gribi saņemt maisu ar rīsiem un miltiem? Bērns, es tevi nesaprotu,” noteica Kurts galīgi samulsis, paberzēja pieri, - ko gan nozīmē šie papīriši? Taču tikko kā viņš bija uzmetis skatienu papīriem, tā sārtums saskrēja viņa vaigos, pēc tam viņš kļuva bāls un gandrīz nokrita no krēsla. Viņam izlikās, ka Pats Dzīvais Dievs ir viņam pieskāries! Ar trīcošām rokām viņš turēja papīrišus, kurus viņš ar saviem draugiem, divus gadus atpakaļ, uz kuģa, pasmiedamies par misionāru, bija uzrakstījuši un pēc tam iemetuši okeāna viļņos. Tad viņi pilnīgi neticēja, ka šie papīriši kaut ko nozīmēs un kādam būs vajadzīgi.

“Ja patiesi ir Lielais Dievs, tad viņš darīs, lai šī bagātība nepazūd,” - tā viņš bija uzrakstījis uz šīs zīmītes. Un, lūk, Dievs bija tā vadījis šo pudeli ar zīmīti, lai tur, kur bija vislielākās bēdas un grūtības, sūtītu palīdzību un prieku. “tātad patiesi ir Lielais Dievs, Dzīvais Dievs” teica Kurts pie sevis. Ar lūgšanu viņš salika rokas un bija pat aizmirsis, ka divas lielas acis vēl aizvien bailīgi skatījās uz viņu, gaidot atbildi.

“Cienījamais kungs”-, visbeidzot Džons teica, kad redzēja, ka atbilde neseko, “-vai es dabūšu maisu ar rīsiem un miltiem? Tad es iešu pasaukt Jirgenu, lai viņš man palīdz tos aiznest uz laivu ”

“Protams, mans mīlais puisīt, tu dabūsi visu, kas vien rakstīts šajā zīmītē,” skanēja atbilde, “tāpat tu dabūsi arī to, ko solījuši pārējie kungi. Taču pirms tu aizej, es gribu, lai tu ar mani paēd pusdienas un izstāsti kā tava māte kļuva par šīs pudeles īpašnieci.”

“O, šo pudeli mums atsūtīja mīlais Dievs, kad mūsu bēdas kļuva pavisam lielas” vienkārši atbildēja Džons, “reiz es, mans brālis Viljams un mūsu mazā māsiņa Lole gājām uz jūrmalu meklēt zivtiņas vakariņām. Pēkšņi šī pudele iemirdzējās saulē tā, ka mēs nodomājām, ka esam atraduši zeltu. Mēs bijām ļoti vīlušies, ka atradām tajā tikai dažus papīra gabaliņus. Bet, kad mēs tos izlasījām – mūsu priekiem nebija gala un mēs kopā ar māmiņu slavējām Jēzu, Kurš mums ļāva atrast šo pudeli.

Tā kā Helviča kungs pret zēnu bija ļoti laipns un labsirdīgs, tad viņš droši visu stāstīja par savu mājas dzīvi. Kā viņu tēvs aizgājis jūrā un vairs nav atgriezies. Kā māte daudz sērojusi un raudājusi par tēvu, bet pēc tam sāka strādāt smagu darbu, lai varētu uzturēt savus bērnus.

Jo vairāk Džons stāstīja, jo siltāk Helvičam kļuva ap sirdi. Ar savu bērnišķīgo uzvedību un degošajām acīm, kuras likās viņam tik pazīstamas, zēns kļuva vīram arvien mīļāks. Taču viņš nevarēja atcerēties, kur viņš būtu redzējis šīs acis? Bet, kad Džons beidzot ar skumjām pieminēja vecmāmiņu un vectētiņu, kuri miruši un vienīgais onkulis aizbraucis patēvam līdz uz Ameriku un māte nezina, vai viņš dzīvs, tad Helvičs uztraukts uzlēca no krēsla un iesaucās:

“Bērns, tavu mammu sauc Ilze un viņai ir gaiši brūnas acis un gaiši lokaini mati?”

“Jā, tāpat kā man,” atbildēja Džons izbrīnījies skatoties uz svešo kungu,” visi saka, ka es esot līdzīgs mammai. Mamma nav dzimusi šajā salā, tāpēc viņa ir daudz vājāka un mazāka augumā, nekā citas sievietes uz šīs salas; bet tagad es domāju, ka viņa ļoti gaida mani atgriežamies. Vai varu pasaukt Jirgenu, lai viņš man palīdz? “

“Nē, mīļo zēn, viņu mums nevajag,” teica Helvičs smaidot, “es pats pēc pāris dienām atbraukšu un atvedīšu visu, ko vajag. Sākumā es iedošu tev līdz grozu ar pašiem nepieciešamākajiem produktiem. Mans kalps to pats tev aiznesīs. Bet tagad, mans dēls, lai Dievs tevi svētī! Pasveicini savu māti no Kurta Bekkera, domāju, ka viņa to vēl atceras!”

Ar šādiem vārdiem Kurts atlaida Džonu, kurš nemaz nezināja kā lai pateicas svešajam kungam. Ak, ko gan teiks māte, kad uzzinās, cik laipni svešais kungs viņu uzņēma? Un cik daudz labuma ir šinī grozā, kuru kalps nesa uz sava pleca un tagad nolika to laivas dibenā. Arī vecais Jirgens priecājās, ka šie papīrīši bija īstenība, nevis kāds muļķīgs joks. Viņš kopā ar Džonu atnāca uz viņu mājiņu, lai kopā ar viņiem priecātos un redzētu groza saturu.

Ak, cik lielas dāvanas izrādījās šajā grozā! Desa, gaļa, sviests un daudz kas cits spēcinošs priekš slimās mātes. Bērniem bija daudz sārtu ābolu un cepumu – it kā būtu pienākuši Ziemassvētki!

Džons, kurš sākumā bija aizmirsis nodot sveicienus no kunga, tagad atcerējies teica:

“Māmiņ, šis svešais kungs lika tevi sveicināt no Kurta Bekkera!”

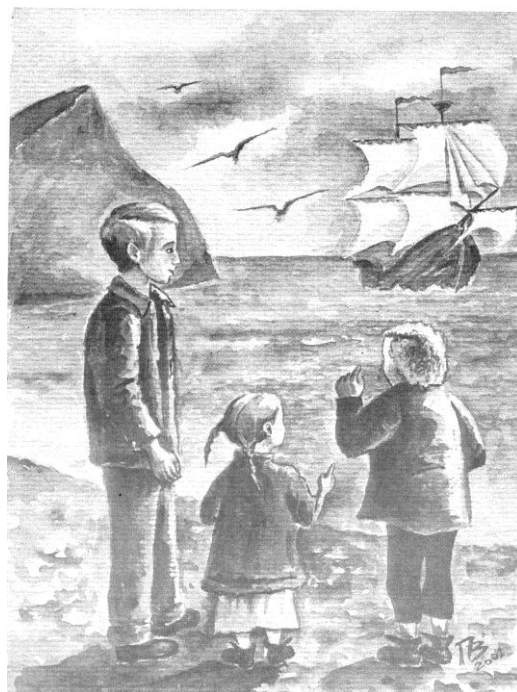
Tas aizskāra mātes sirdi. Viņai likās, ka nesaprot, kur atrodas – uz

zemes vai jau debesīs, kur bēdām un sāpēm vietas nav. “Vai tas varētu būt, ka Kurts Bekkers vēl dzīvs?” domāja māte “Ak, mans Dievs, cik brīnišķi tavi ceļi un vareni Tavi brīnumi! Tas taču ir mans brālis, kurš domās sen jau apglabāts. Brālis – šis svešais kungs, kurš tik laipni uzņēma manu dēlu! Tas patiešām ir brīnums!”

“Džon, mans bērns,” māte teica “tu biji pie sava onkuļa Kurta, par kuru tev esmu stāstījusi. Viņam tagad ir patēva uzvārds– Helvičs, tāpēc es viņu nepazīnu. Pateicība un slava Dievam par viņa brīnišķo žēlastību! Bērni, nekad neaizmirstiet, cik lielas lietas Dievs mums darījis!”

Gandrīz tādas pat domas nāca no Helviča sirds. Taču arī liels kauns pārņēma viņa sirdi par pazaudēto dzīvi. Visvarenais un Spēcīgais Dievs atmaksājis viņam par viņa darbiem! Klusa lūgšana pacēlās no viņa sirds pie Dieva Troņa, Kurš, ja arī soda, tad tomēr mīl. “Ak, kaut es no šī Avota varētu iegūt spēku priekš jaunās dzīves!” teica Kurts pie sevis. Un viņa tumšajā dzīvē ielauzās žēlastības saules stars un izmainīja visu viņa dzīvi. Ar priecīgu sirdi viņš gatavojās ceļam pie savas mīļotās māšas, kuru tik ilgi bija uzskatījis par mirušu.

Tikpat stipri skuma arī Ilze pēc sava mīļotā brāļa. Tāpat arī bērni bija nepacietīgi savās gaidās un nu jau vairākas reizes skraidīja uz jūrmalu pie mazā tiltiņa – vai nav vēl redzams onkuļa kuģis?

Un beidzot pienāca šī diena, kad neliels, bet brīnišķīgs kuģis tuvojās krastam. Drīz tas bija pietauvojies un māsa ar brāli, prieka asarām ritot satikās.

Mazā atraitnes mājiņa tik tikko varēja salikt visas tās dāvanas, kuras onkulis bija atvedis no tālienes! Tās bija domātas tiem, kuri bēdu laikos Ilzei bija palīdzējuši gan ar padomu, gan materiāli. Ar lielu prieku Ilze tās izdalīja nākošajā dienā, un tā godīgi atmaksāja viņiem visu parādu.

Drīz no mazās pietātnes aizpeldēja kuģis. Kurts Helvičs neatgriezās mājās viens, bet ņēma sev līdz masu ar bērniem, lai atjaunotu viņa dzīvību un prieku, šajā vientuļajā un skumjajā mājā.

Par to rūpējās trīs mazie bērni, tā, ka skumjās onkuļa acis drīz iemirdzējās, kad viņš ar tiem spēlējās vai stāstīja par saviem ceļojumiem uz tālo Ameriku vai Indiju.

Visvairāk viņš priecājās par to, ka caur savu dievbijīgo masu viņš varēja tuvoties Jēzum, dvēseļu Glābējam. Ilze bija daudz mācījusies savā ciešanu skolā un tagad varēja palīdzēt savam brālim. Viņš no jauna varēja atrast dārgo, bērnišķīgo ticību, kuru kādreiz bija tik vieglprātīgi izmainījis pret pasaules priekiem un zeltu.

Tagad neviens to vairs nevarēja viņam atņemt, tāpēc, ka viņš zināja, ka nevis nejaušs gadījums bija viņu izrāvis no pasaules, bet Varenā Dieva roka, Dzīvā mīlošā Tēva roka, kurš nevarēja noskatīties uz viņa bojāeju...

Brīnišķīgi ir Dieva ceļi un svētīgs to noslēgums!

NETĪRA SIRD SAPZĪNA NEDOD MIERU

Mazais, septiņgadīgais puisītis bija ļoti nepaklausīgs. Māte viņam bija aizliegusi raut dārzā ērkšķogas. Kādreiz no rīta, māte ieraudzīja, ka zēns atradās pie ērkšķogu krūma un jautāja:

“Kas tev rokā?”

“Tikai akmentiņi, māmiņ, “atbildēja zēns un aizskrēja tāpēc, ka rokas bija pilnas ar ērkšķogām.

Naktī viņš nevarēja aizmigt, grozījās no viena sāna uz otru un traucēja mazajam brālītim gulēt. Brālītis viņam teica:

“Es zinu, kāpēc tu nevari aizmigt. Tas tāpēc, ka tu zagi ērkšķogas un piemānīji mammu. Tādēļ sātans ir ieņēmis vietu tavā sirdī. Lūdz Jēzu, lai Viņš nomazgā tevi ar Savām Asinīm.”

Mazais piecgadīgais brālītis sludināja Evaņģēliju savam vecākajam brālim.

Nepaklausīgais zēns bija zadzis un ar meliem gribēja aplāt savu grēku. Bet Dieva Vārds saka: “Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdosies, bet kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību.” (Sala mana pam.28:13)

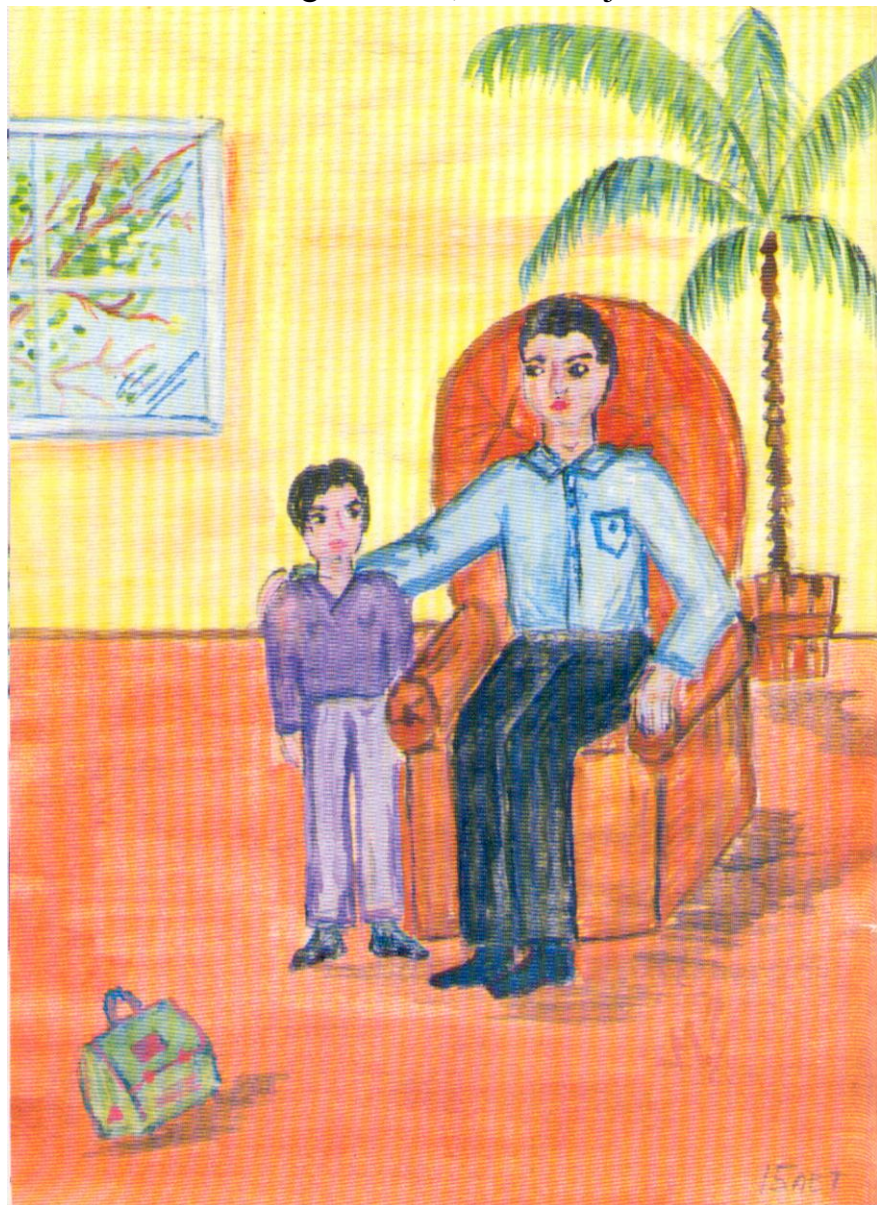
UZVARĒTĀJS

Reiz Miša pārnāca no skolas un visiem priecīgs paziņoja:

“Es esmu uzvarētājs! Sporta stundā es no visas ceturtās klases krosā biju pirmais!”

Māmiņa smaidīja, bet Miša turpināja stāstīt, cik grūti bija izrauties priekšā, kāds vēl ar roku trāpījis sēnā, bet viņš tomēr no visa spēka skrējis!

Tēvs izslēdza magnetafonu; tur skanēja dziesma:

Uzvara ir arī piepūlē

Uzvara ir arī cīņā,

Lielākā uzvara ir pacietībā

Mīlestībā un lūgšanā...

Miša apklusā, un, kad dziesma bija beigusies, viņš jautāja:

“Mēs taču katru dienu lūdzam Dievu. Vai tad lūgšana ir darīt varoņdarbus?”

Tēvs atbildēja:

“Mēs Jēzum lūdzam apsargāšanu, palīdzību grūtībās, piedot mūsu grēkus un kļūdas. To mēs visu lūdzam priekš sevis. Bet, ja mēs paciešam, kad mūs nepatiesi kaut kā apvairo vai aizskar un turpinām mīlēt to cilvēku, neatmaksājam ar ļaunu un vēl lūdzam par šo cilvēku- tā jau ir uzvara! Pati lielākā uzvara ir uzvara pašam pār sevi. Noskriet krosu,- tas ir dažu sekunžu vai minūšu jautājums. Bet katru dienu darīt to, ko negribas un uzvarēt sevi, ko gaida no mums Dievs – tas ir ļoti grūti. Pārbaudi savu dzīvi. Tevi rītos ir jāmodina vairākas reizes, bet kāpēc gan tu nevarētu

piecelties jau pēc pirmās reizes? Vai arī tu negribi mazgāt grīdu, un uzskati, ka tas ir meiteņu darbs. Un arī mājas darbu pildīt vajag tevi katru reizi piespiest. Vēl varētu daudz sliktu īpašību uzskaitīt, bet es negribu to darīt. Izpēti pats sevi un izdari secinājumus: Vai tu esi uzvarējis, vai tevi ir uzvarējuši? Lūgsim kopā, lai Jēzus tev palīdz uzvarēt pašam sevi.

El.B.

EVELIJA

Turpinājums (Sākums 16.;35.lpp)

3.nodaļa. JAUNAS CIEŠANAS

Nātrnieku ģimene sāka pārdzīvot daudz grūtību no sava tēva rakstura. Pat abi dēli, kurus parasti tēvs slavēja par labu darbu, dzirdēja tagad tikai pārmetumus. Tādēļ dēli tagad bija uztraukti un nervozi, ka visas savas dusmas bija uz kādu jāizgāž. Par šo cilvēku, protams, kļuva Evelija. Tēvs un abi brāļi visu laiku viņu raustīja: tad viņa stāvēja ne tur, kur vajag, tad ne to darīja, tad atkal maisījās pa kājām. Viņa tika rāta par to, ka viņa mājās neko nedarot un ir jau pietiekoši liela, lai varētu strādāt. Nātrnieks jau bija dabūjis kādu iekārojamu lietu: viņš bija iegādājies govi. Taču viņam palika kāda nepiepildīta vēlēšanās – nopirkt no kaimiņa to brīnišķīgo zemes gabalu, kurš nesa labu ražu. Viņš zināja, ka kaimiņš to grib pārdot, ja atradīsoties kāds, pircējs, kurš varēsot samaksāt visu pieprasīto summu. Nātrnieks par to domāja jau septiņus gadus, dienām un naktīm, un visu šo laiku turēja ģimeni diezgan cietsirdīgos apstākļos, lai varētu atlikt lieku feniņu šīs zemes pirkšanai. Viņš cerēja, ka šīs zemes gabals varētu nest labus ienākumus, un tad nākotnē viņi varētu dzīvot daudz labāk, neatsakot sev neko, ne tā kā tagad. Beidzot, kādā svētdienā viņš nolēma aiziet pie kaimiņa parunāties.

Kaimiņš dzīvoja pilnīgi viens, nekad nebija bijis precējies un pats par visu rūpējās. Daudzi saimnieciskie pienākumi ar katru gadu kļuva grūtāk izpildāmi, citādi viņš ne par kādu cenu nebūtu pārdevis šo zemes gabalu. Līdz šim neviens pircējs viņam nebija licies piemērots.

Kad pie viņa ieradās Nātrnieks un teica, ka gribētu pirkt no viņa šo zemes gabalu, tad kaimiņš uzmeta viņam naidīgu skatienu. Ar bārdu noaugusi seja un izspūrušie mati, acis pilnas naida – tāds bija šī cilvēka izskats. Viņš teica, ka brīnoties, kā Nātrnieks ir uzdrīkstējies nākt un prasīt zemes gabalu, ka viņš vispār nevēlas ielaisties nekādās darīšanās ar kaimiņu. Un Nātrniekam būtu bijī labi jāzina, kāpēc tas tā. Tad viņš mierīgi parādīja Nātrniekam durvis, vairs nesakot ne vārda.

Galīgi apmulsis Nātrnieks aizgāja saprazdams, ka šeit vairs nav par ko runāt. Viņš bija domājis, ka kaimiņš būs sen jau aizmirsis, kas bija noticis viņu starpā divdesmit gadus atpakaļ. Izrādījās, ka tas tā nav. Starp viņu laukiem auga bumbiere, un katrs uzskatīja to par savējo. Reiz viņi šīs bumbieres dēļ tā bija sarājušies, ka iesniedza lietu tiesā. Koku piesprieda Nātrniekam. Ja reiz tiesā viņš bija uzvarējis, tad uzskatīja lietu par izbeigtu, un domāja, ka tāpat ir ar kaimiņu.

No tās svētdienas, kas Nātrnieks bija saņēmis atteikumu, viņš ģimenē kļuva pavisam neciešams. Neviens nevarēja viņam izdabāt, un viņš kļuva arvien nervozāks. Nātrnieks gan dienu, gan nakti tagad domāja par to vien kā iegūt šo zemes gabalu, kuram naudu bija krājis septiņus gadus, dzīvojot skopumā un krājot naudu. Tagad viņš redzēja, ka visa cenšanās bijusi veltīga. To nu viņš nevarēja izturēt. Šis kārotais zemes gabals bija pats labākais visā apgabalā. Tur ne tikai spīdēja dienas saule, bet tas bija aiz kalna, kur piekļuva arī vakara saules stari.

Nātrnieks tagad drūmi sprieda: ko lai tagad dara? Viņš bija gatavs vēlreiz iet pie kaimiņa vaicāt par zemes gabalu. Viņš pat bija gatavs vēl trīs gadus strādāt vaiga sviedros, lai piedāvātu vairāk naudas, nekā viņš prasa par zemi, lai tikai iegūtu šo auglīgo zemes gabalu.

Svētdienas vakarā, kad sāka jau satumst, Nātrnieks atkal devās pie kaimiņa. Gaišā dienas laikā viņš negribēja iet, lai cilvēki neredzētu. Māja atradās diezgan tālu no ceļa. Kaimiņu sauca par Viduci, jo viņa māja atradās pašā kalna vidū.

Viducis stāvēja klēts durvīs, kad Nātrnieks ienāca pagalmā. Nātrnieks lēni piegāja pie saimnieka un ar uztraukumu teica:

“Es atkal esmu atnācis sakarā ar šo pirkumu, domāju, ka mēs varētu kaut kā salabt.”

“Manas domas jūs zināt,” teica Viducis nekustoties ne no vietas

“Es varētu maksāt vairāk nekā Jūs prasāt!”

“Man tas ir pilnīgi vienalga!”

“Es maksāšu skaidrā naudā un vēl pielikšu...” galīgi noskumis teica Nātrnieks.

“To, ko es teicu, Jūs zināt,” sekoja atbilde

“Cik jūs par to gribētu? Es vēl piemaksāšu, sakiet savu cenu,” neatlaidās Nātrnieks

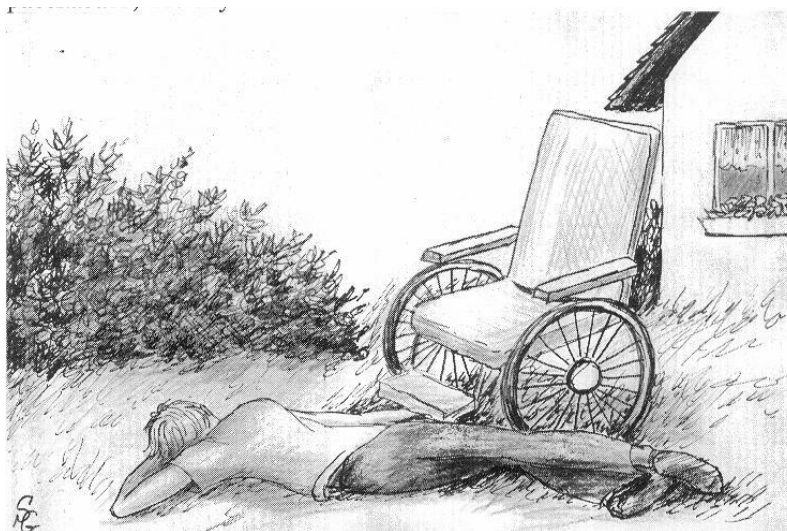
“Jūs nedabūsiet manu zemi pat, ja man jāklūst par nabagu! Un, ja jūs šeit turpināsi stāvēt un prasīt pat līdz Jaunam gadam – citu atbildi jūs nesaņemsiet! Tas ir viss!” Ar šiem vārdiem Viducis pagriezās un iegāja mājā.

Nātrnieks bija tik sadusmots, ka no dusmām saspieda kulakus, taču neko vairs nevarēja darīt. Gadiem kaltais plāns bija pilnīgi izgāzies. Kā pusdzīvs viņš devās mājās.

Šis laiks Evelijai bija smags, jo viņa nezināja kā uzvesties, lai nevienu neaizkaitinātu. Viņai bija tikai viens mierinājums, pa vakariem atrasties pie Bena un redzēt, kā viņš priecājas par viņas atnākšanu.

Pa to laiku pienāca vasara. Pasniedzējs skolā pateica, ka ar nākošo nedēļu skolā sāksies brīvlaiks un, ka bērniem nākošās sešas nedēļas nevajadzēs nākt uz skolu. Tas bija liels notikums, kuru Evelija steidzās paziņot Benam. Tagad dienas bija garas un viņa domāja, ka māte jau pēc pusdienām atļaus viņai iet pie Bena, un tad viņiem būs daudz laika, lai to pavadītu interesanti.

Pēc skolas Evelija steidzīgi kāpa kalnā, lai ātrāk visu izstāstītu Benam. Pēkšņi viņa ieraudzīja raudošo Benu, kurš sēdēja pagalmā un no šņukstiem knapi varēja atbildēt Evelijai uz sveicienu.

“Kas tev kaiš, Ben? Vai tev kāds nodarījis ko sliktu?” iztrūkusies jautāja Evelija

“Ak, viss ir pazudis,” viņš šņukstēja “tu nekad vairs nevarēsi atnākt pie manis, mēs nevarēsim būt kopā, man būs jāaiziet, ak, viss ir cauri!”

Evelija bija pārsteigta un nobijusies.

“Kur tev būs jāaiziet? Kas tev to teica? “lielā uztraukumā prasīja Evelija. Taču viņai nācās gaidīt diezgan ilgi, kamēr Bens saņēmas, lai saprotoši izstāstītu, kas noticis.

Šodien agri no rīta Bens bija izkritis no sava krēsla, bet, kad viņš bija nācis pie samaņas, tad redzēja, ka guļ zemē un nevar piecelties. Viņš ilgi sauca tanti, bet viņa, kā redzams, nebija dzirdējusi. Tā viņam bija diezgan ilgi jānoguļ zemē, ļoti sāpēja sāns un sāp vēl aizvien.

Beidzot, pēc ilgāka laika atnāca tante. Viņa aizgāja pie ārsta un visu izstāstīja, kas ar Benu noticis. Dakteris bija teicis, lai rīt viņu aizved uz slimnīcu un viņam tur būs jāpaliek ilgāku laiku, lai ārstētos.

Šī ziņa bija skumja arī Evelijai. Tagad, kad iestāsies brīvlaiks un būs tik daudz brīva laika, viņa nevarēs nākt pie Bena.

Meitene apsēdās zemē, blakus krēslam un domāja par to, ka rīt Benam būs jāiet uz slimnīcu, pie galīgi svešiem cilvēkiem, un viņš varbūt vispār vairs neatnāks šurp. No šīm domām viņa arī sāka klusi raudāt, bet Bens, to redzot, atkal sāka nenomierināmi raudāt. Šodien viņi nevarēja mācīties un pat sarunāties.

Nākošajā rītā, kad Evelija gāja uz skolu garām Bena mājai, viņa vairs neredzēja zem bērza mazo krēsliņu. Tātad Bens jau no rīta bija aizvests uz slimnīcu. Evelijai kaklā iesprūda it kā kamols, un viņai ļoti gribējās raudāt. Taču viņa noturējās, jo negribēja, ka skolā viņu redz ar saraudātām acīm.

Pusdienās pie radiniekiem viņa jutās ļoti slikti. Mazākais brālēns Ansis atkal sāka viņu kaitināt:

“Evelijai vajag kļūt par mūķeni, katru dienu viņa nolaiž savas acis aizvien zemāk un zemāk. Drīz viņa tās vispār vairs neatvērs un dzīvos kā kurmis.”

Pa šiem vārdiem visi sāka skaļi smieties.

Pēc tā visa, Evelija, palikusi vienatnē ar vecmāmiņu, izstāstīja viņai visu, kas bija noticis ar Benu, un, ka tagad varbūt vairāk viņu nekad neredzēs. Taču vecmāmiņa atbildēja, ka nekad nevajag aizmirst par to, ka – ja Dievs sūta cilvēkam kādus smagus pārdzīvojumus, tad ar to viņš grib atklāt lielu svētību, bet cilvēki to bieži nevar ieraudzīt un nesaprot. Taču, ja mēs to visupieņemam kā no Dieva, tad pēkšņi redzam un jūtam, ka par visu vajag pateikties Dievam.

Un arī tagad Evelijai nevajadzētu domāt par sevi, bet par Benu – ka viņam slimnīcā būs daudz labāk. Tur viņu labi pieskatīs un kops, un viņš vairs nebūs tik vientuļš kā mājās. Tēvs taču līdz vēlai naktij ir darbā, bet ar kurlo tanti viņš gandrīz nemaz nevar sarunāties.

Evelija klusējot uzklaušīja vecmāmiņu, viņa visu nesaprata, par ko viņa runāja. Drīz viņa devās kalnā uz mājām, ātri aizskrienot garām bērziem, kur atradās taciņa uz Bena mājām. Viņa baidījās pat paskatīties uz to pusi – jo tur taču neviena nebija!

Vēl četras dienas viņa gāja uz skolu, pēc tam sākās brīvlaiks. Visas šīs četras dienas, kad viņa gāja garām Bena mājai, Evelija domāja par tām skaistajām pēcpusdienas minūtēm, kuras bija pavadījusi kopā ar Benu. Un viņai bieži vajadzēja slaucīt asaras pie šīm domām. Viņa jutās noskumusi un vientuļa.

Svētdienas rītā Evelija noslēpās kādā klusā stūrītī pie loga, kur viņa bija nolikusi rudzupuķes, lai izžāvētu un ieliktu māmiņas dziesmu grāmatā. Viņa zināja, ka tūlīt ieradīsies viņas lielie brāļi, lai mamma sagatavotu viņiem svētdienas drēbes: piešutu pogas, kuras kreklēm iztrūkušas, izgludinātu bikses. Viņi tad vienmēr steidzināja māti to izdarīt ātrāk, lai tēvs neredzētu, jo viņam nepatika, ka bērni pucējas. Tādēļ Evelija paslēpās uz šo laiku, lai nevienam nemaisītos pa kājām.

Pēkšņi atvērās durvis un bija dzirdami skaļi soļi. Evelija paskatījās no galda apakšas uz durvīm, bet tie nebija ne brāļi, ne tēvs, bet viņas brālēns Ansis. “Labdien, tante! Kur tad Evelija? Viņa laikam paslēpusi galvu zem spārniem un ielīdusi salmos, kad ieraudzīja, ka es nāku! Tas taču viņai nepalīdzēs – viņai vajadzēs līst laukā!”

Evelija klusi izlīda no pagaldes un, patiešām, izskatījās tā, it kā būtu bijusi salmos. To ieraudzījis, Ansis iesmējās:

“Ak, tu tomēr uzdrošinājies iznākt,” turpinot smietis, viņš teica, ”vecmāmiņa mani sūtīja pie tevis. Viņa teica, ja nebūtu tevis un manis, tad neviens viņai neko labu nedarītu. Un, ka mēs abi esam malači, vai dzirdi?! Un vēl viņa teica, ka tev vajag iet uz slimnīcu, kura atrodas ielejā. Tavai mammai varbūt nebūs nekas iebilstams?”

“Kad es drīkstu iet?” prasīja meitene.

“Šodien pulksten divos, un pēc tam vēl varēs iet, tā es sapratu,” paziņoja Ansis.

“Tas noteikti ir pie Bena? Vai es drīkstu iet?” jautāja Evelija, vēl pilnībā visu nesaprotot.

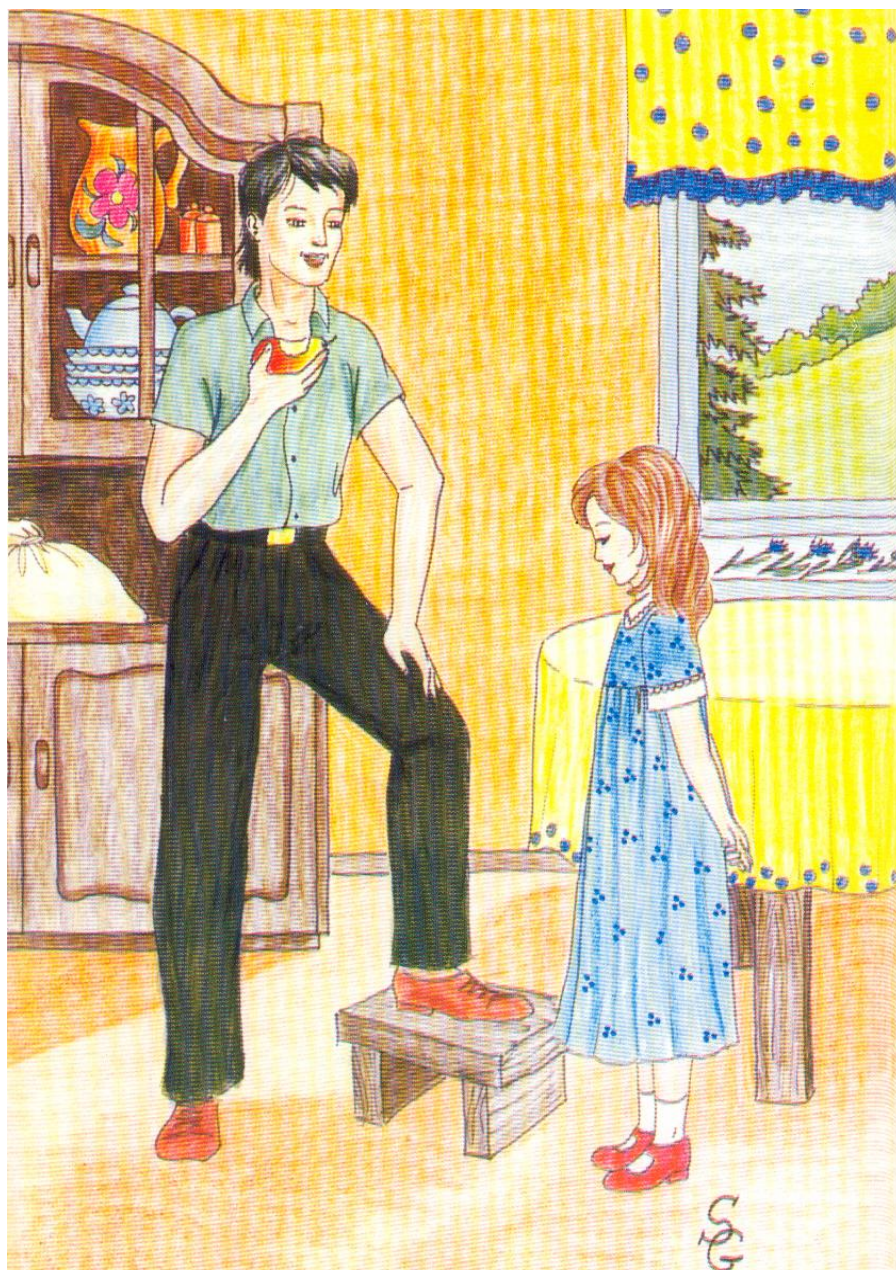
“Pie Benjaminā Loros,” svinīgi atbildēja Ansis.

No priekiem Evelija nezināja ko teikt, ko darīt. Viņa jautāja Ansim:

“Vai gribi bumbieri?”

“Jā, protams,” iesmējās Ansis, ”bet tev taču nav - tie vēl nav nogatavojušies!”

“Nē, ir! Māmiņa šodien atrada augšējā zarā brīnišķīgu bumbieri. Tas bija saules apspīdēts un paspējis nogatavoties.”

Ar šiem vārdiem meitene atnesa bumbieri un pastiepa Ansim. Tas bija sārti dzeltens un ļoti sulīgs.

“Kāds skaists!” iesaucās Ansis, paķēra bumbieri un iecirta savus spēcīgos zobus ar tādu spēku, ka izšļacās sula uz visām pusēm. Tūlīt pat viss bumbieris bija pazudis Anša mutē ar visu serdi un kātiņu.

“Šis bija vislabākais bumbieris, kādu esmu jebkad ēdis!” ļoti apmierināts teica Ansis, “tagad es vienmēr tevi aizstāvēšu, Evelij, kad tu atkal būsi pie mums. Nevienam vairs neļaušu tevi izsmiet. No šī brīža es vienmēr būšu tavā pusē. Bet nu gan man jāskrien mājās. Uz redzēšanos!”

Ansis aizgāja, bet Evelija vēl ilgi noskatījās viņam pakaļ pilna pateicības. Viņa nebija cerējusi, ka Ansī atradīs savu aizstāvi un tagad par to priecājās.

(turpinājums 74.lpp)

Johanna Špīra

Mani dārgie! Reiz skolā ap mani sapulcējās bērni un jautāja, kādiem viņiem jāklūst, lai dārgais Jēzus viņus varētu pieņemt Sava Debesu Valstībā?

Es jautāju, kā viņi paši domā, kādus tieši Jēzus viņus gribētu redzēt?

Bērni palika domīgi, bet mazā Laine ar mierīgām, skaidrām actiņām teica:

“Jēzus grib, lai mēs būtu labi un mīļi”

Marī – ļoti dzīva un kustīga meitene piebilda:

“Jēzus grib, lai mēs būtu paklausīgi.” Uz to, savukārt, gaišmataināis Mikus atteica:

“Bet es domāju, ka Jēzus grib, lai mēs vienmēr runātu patiesību.”

Liza ar stingru sejas izteiksmi domīgi piebilda:

“Man liekas, ka pats galvenais – lūgt Dievu, lai vienmēr paliktu ar Jēzu!”

Pēteris – pats vecākais, noteikti teica:

“Jēzus teica, lai mēs mācītos no viņa pazemību un lēnprātību.”

Kalju, pats enerģiskākais no visiem, teica:

“Es domāju, ka tas viss ir pareizi, tikai mēs vēl esam mazi un dumji; mums vajag kļūt pieaugušiem un gudriem, tad viss mums būs.”

Tas bija pateikts tik pārliecinoši, ka citi bērni apmulsā un, galīgi apjukusi, apklusā.

Tad Juku, pats vecākais no zēniem pateica savu vārdu:

“Nē tas tā nav. Kad Jēzus bija uz zemes, tad bērni viņu pazina kā Dieva Dēlu un pagodināja Viņu. Jēzus teica, ka gudrība ir apslēpta lielajiem, bet atklāta bērniem!”

“Tas ir pareizi,” es atbildēju, “nevis pieaugušie, bet bērni pazina Kristu kā Dieva

Dēlu. Mums tika uzdots jautājums: “Kādus mūs grib redzēt dārgais Jēzus?” Atrisināsim šo jautājumu.

“Tava atbilde,”- es pievērsos Kaljū,- ”neatbilst Dieva Vārdā teiktam. Es jums izstāstīšu notikumu no Jēzus dzīves, kurš mums atklās, ka Pats Kristus atrisina šo mūsu jautājumu. Kristus mācekļi pievērsās Jēzum un jautāja: “Kas būs lielākais Debesu Valstībā?” Jēzus, piesaucis bērnu, nostādīja to viņu vidū un teica “Patiesi, Es jums saku, ja neatgriežaties un neklūsiet kā bērni, neieiesiet Debesu Valstībā. Un tā, kurš pazemosies kā šis bērns,

tas būs lielākais Debesu Valstībā. Kurš tad ieies Debesu Valstībā?”- es jautāju bērniem.

Pēteris pārliecinoši atbildēja:

“Jēzus mācekļiem, lai ieietu Debesu Valstībā, vispirms vajag atgriezties.” Bet pēc tam ar interesi pajautāja: “Ko nozīmē atgriezties?”

“Atgrieztie nozīmē, ne tikai ar asarām no visas sirds lūgt Jēzum piedošanu par visu ļauno un slikto, ko esam darījuši, bet arī uz visiem laikiem atstāt visu grēcīgo un nolemt vienmēr būt ar Jēzu un paklausīt viņam visā. Ko vēl Kristus pavēl saviem mācekļiem bez atgriešanās, lai viņi varētu ieiet Debesu Valstībā?” “es jautāju tālāk.

Mazā Laine karsti atbildēja:

“Jēzus mācekļiem jāklūst kā bērniem, savādāk viņi Debesu Valstībā netiks.

“Jā, dārgie bērniņi,” es viņiem teicu, “mūsu dārgā Laine atbildēja pareizi, ka bez atgriešanās Jēzus no mums prasa - arī no pieaugušiem, lai kļūtu kā bērni. Bet kā Jūs domājat, vai Kristus prasa, lai mēs arī kļūtu kā bērni?”

“Protams, ka nē,” bērni vienā balsī atbildēja. Tad Juku ļoti nopietnā balsī paskaidroja:

“Pieaugušie pēc ārējā izskata nevar kļūt par bērniem; šie Jēzus vārdi nozīmē, ka viņiem savā dzīvē jāklūst kā bērniem, t.i. jārikojas, jādomā un jājūt kā bērni to dara.”

“Jā, mans dārgais,” es viņam atbildēju, “tas ir pareizi, pieaugušiem ar visu savu dzīvi ir jāklūst kā bērniem.”

Tagad kopīgi apskatīsim: ar ko atšķiras bērni no pieaugušiem, un ko pieaugušajiem vajadzētu darīt, lai viņi varētu kļūt kā bērni? “

Mikus pirmais saprata un teica:

“Pēc manām domām, pieaugušie vienmēr ir “apkrauti” ar pienākumiem un rūpēm, bet bērniem nav tādu pienākumu un rūpju!”

“Jā, tu atbildēji ļoti dziļi un pareizi, ka pieaugušajiem vienmēr ir daudz rūpju, un dažādi pienākumi gan ģimenē, gan par sevi. Taču, ko pēc jūsu domām pieaugušiem jādara šādos gadījumos, lai kļūtu kā bērni?”

“Es zinu!” priecīgi sauca Marī, “Jēzus teica, ka visas rūpes un zūdīšanos jāuztic viņam un pat par rītdienu nav jāuztraucas, tāpēc, ka Jēzus Pats gādā par tiem, kas viņu mīl.”

“Laba atbilde, es teicu meitenei, “bet kā Jūs domājat, bērni, kāpēc pieaugušie nedara tā kā pavēl Jēzus?”

Pēteris sakoncentrēti un stingri atbildēja:

“Tāpēc, ka vispirms vajag nožēlot grēkus un atgriezties, kā teica Jēzus, bet pieaugušie to nedara un sirdī Kristu nepieņem, tāpēc viņi neuzticas Jēzum, bet paši cenšas tikt galā ar savām rūpēm.”

“Tā ir pilnīga patiesība, ka pieaugušie nepazīst Jēzu kā mūsu labāko Draugu. Un tāpēc viņiem trūkst uzticības Jēzum.”

“Bet maziņiem, “priecīgi piebilda Laine, “ir pilnīga uzticība Jēzum, un tāpēc mēs nezūdāmies un nerūpējamies ne par ko, bet par katru lietu vienkārši lūdzam Jēzu.”

Kaljū padomāja un stingri piebilda:

“Bet ja nu mēs tomēr sākam uztraukties, mocīties un domāt, tad tomēr tas neko nepalīdzēs. Mans tētis vienmēr runā par to, cik viņam grūti, bet mamma atbild: “Labāk lūgsim Dievu par to,” un mammai ir taisnība, tāpēc, ka, lai arī cik tētis nerūpētos, bez Jēzus palīdzības viņš darbu atrast nevarēs.”

“Jā, bērniņi, “es atbildēju, “visu to Jūs runājat pareizi, pieaugušie vienmēr dzīves rūpēs un uztraukumos iet un skrien un neuztic tās Jēzum, tāpēc, ka viņiem nav bērnišķas uzticības Jēzum, lai visu nodotu Dieva rokās. Tagad padomājiet, ar ko vēl bērni atšķiras no pieaugušiem?”

“Pieaugušie vienmēr runā nepatiesību, kā vakar tante runāja sliktu par vienu pazīstamo un teica, ka nevar viņu ciest, bet, kad šī pazīstamā atnāca, tante priecīga viņu sagaidīja un teica: “Es esmu tik priecīga, cik jauki, ka Jūs atnācāt!” Tante neteica patiesību, bet ja viņa būtu pieņēmusi Jēzu, tad nebūtu tā rīkojusies.

“Jā, dārgie bērniņi,” es viņiem paskaidroju, “pieklājības pēc runāt nepatiesību nav atļauts. Kā Jūs domājat, kā vajadzēja rīkoties šī zēna tantei?” Liza, kurai piemita īpaša nopietnība atbildēja klusi, bet noteikti:

“Viņai vajadzēja lūgt Jēzu par savu pazīstamo un lūgt Viņa mīlestību sev pret viņu”

“Jā, pareizi, tā rīkojas visi, kuri mīl Jēzu. Vai varat pateikt vēl kādu atšķirību starp bērniem un pieaugušajiem?”

Marija pamāja ar galvu un noteica:

“Pieaugušie vienmēr daudz domā un domā uz priekšu, kas un kā varētu notikt, bet bērni nedomā”

“Arī tā ir taisnība,” es atbildēju, “pieaugušie vienmēr ir aizņēmti ar dažādām domām par savu dzīvi, darbu un tā tālāk. Visas mūsu zemišķās domas atnes daudz rūpju un traucē pieņemt Jēzu un palikt ar Viņu. Kādu vēl atšķirību varat atrast?” Pēteris sacīja noteikti:

“Pieaugušie uzskata sevi par svarīgiem un lepojas, ka ir lieli un gudri, bet bērniem ir vienlga-skrien kur grib un runā visu, ko domā.”

“Jā, pareizi,” arī citi bērni piekrita tam, bet mazā Laine piebilda:

“Pieaugušie ir tik cienīgi, un tāpēc es baidos no viņiem.”

“Un tā, dārgie bērni, jūs teicāt, ka bērni dzīvo bez rūpēm, pilnīgā uzticībā Jēzum, runā tieši patiesību, neaizraujas ar dažādām domām, nelepojas un neuzskata sevi par svarīgiem. Jā, labiem bērniem, kuri mīl Jēzu ir visas šīs īpašības. Bet tagad, ja varat, cenšaties atbildēt uz jautājumu: Ar ko atšķiras bērna attiecības pret Jēzu no pieaugušo attieksmes pret Viņu?”

“Zinu,” atbildēja Juku, “bērni uzreiz tic, ja ar sirdi jūt, ka viņiem saka patiesību, un tāpēc viņi, tikko kā dzird no pieaugušajiem par Jēzu, viņi paslēpjas, raud un lūdz Jēzu piedot viņiem visas palaidnības un nepaklausību; lūdz Jēzu, lai Viņš atnāktu un visu piedotu. Jēzus dzird bērnu lūgšanas un atnāk Garā, bet pieaugušie bieži netic tam visam. Es pats dzirdēju kā mana mamma teica vienmēr savai mātai, tantei Malī par Dzīvo Kristu, bet tante negribēja ticēt un tikai teica: “Kā tā var būt?” Mamma jau nogura un teica tantei: “Ar tevi runāt nav vērts, atliek tikai lūgt pat tevi Dievu.”

Kaljū uzreiz piekrita sava drauga domai un teica:

“Es reiz redzēju sapni, ka parādījās Eņģelis un aizveda mani uz debesīm. Tur viņš man parādīja daudz brīnišķu lietu: tur tik skaisti ziedi, kādu uz zemes nav, koki tur bija ne tādi kā uz zemes, un daudz augļu, saules nebija, taču visapkārt bija tik gaiši, gaiši! Es teicu Eņģelim, ka es negribu iet uz zemi, taču Eņģelis atbildēja, ka man vēl par ātru šurp nākt. Vispirms man vajag atrast Jēzu, tā lai vienmēr varētu būt kopā ar Viņu un dzirdētu Viņa balsi. “Tad arī atnāksi šurp.” Teica Eņģelis. Un es pamodos. Pie tējas galda es izstāstīju savu sapni, bet onkulis iesmējās un teica mammai:

“To visu tavi stāsti ir izdarījuši, skaties, zēns vēl sajūks prātā.” Man kļuva tik sāpīgi un pārņēma bailes, nevis par sevi, bet par onkuli, tāpēc, ka viņš neticēja.”

Liza skumji un nopietni piebilda:

“Un es zinu tādu tanti, kura saka, ka visi sapņi ir muļķības, ko cilvēks ir sadomājis, to arī redz sapnī. Taču tas tā nav. Jūs-viņa vērsās pie manis-mums lasījāt no Dieva Vārda kā Dievs sapnī Jāzepu mācīja, kad dzima Jēzus”

Arī Mikus gribēja dalīties ar mums savos novērojumos un teica:

“Bet es dzirdēju, kā pieaugušie savā starpā vakarā sarunājās, ka nekas tamlīdzīgs nav, un, ka Dievs uz lūgšanām neatbild. Un es uzreiz sapratu, ka viņi paši netic. Tagad es par viņiem lūdzu, lai Jēzus dotu viņiem ticību!”

“Brīnišķīgs lēmums,” es teicu Mikum, “un jūs, bērni, rīkojieties tāpat! Jūs esat pareizi ievērojuši, daudz pieaugušo pēdējos laikos netic, viņiem nav dzīvās ticības, tāpēc viņi šaubās visā, kas garīgs. Tāpēc arī viņi nevar pieņemt sirdī Kristu tik vienkārši, viegli un ātri kā bērni.

(turpinājums sekos)

Natālija Smirnova

MAZULĪTĪM

Vārdi un melodija E.V.

1. Tur aiz loga spīd tik spoži sidrabainais mēnestrīšs. Mazam bērniņam nāk miedziņš, klusi
 2. Tavas actiņas tik gaišas, un tik spoži viņas mirdz. Paies gadi ļoti ātri, skumjās,
 3. Un pie tava šūpulīša māte klusi noliecās. Asarās tā karsti lūdzot, Dieva
 4. Vakarkrēsla klusu, klusi debess logos zvaigznes dedz. Mazam bērniņam nāk miedziņš, acti-

6
 1. miegā smaida viņš. Laikam redz viņš Eņģelīti, kas pie viņa atlido. Un ar
 2. sāpēs raudās sirds. Ātri aizskries bērnu dienas sirds tev dzīvi iepazīs. Un tu
 3. priekšā zemojās. Audzē viņu, mīlais Jēzu To priekš sevis pasaulē. Paze-
 4. ņas jau verās ciet. Visa daba, dusēt ejot, arī viņam kaut ko teic. Laikam

12
 1. savu spožo gaismu bērna sirdi ielīgsmo. Un ar
 2. bieži savās sāpēs Dieva priekšā zemosies. Un tu
 3. mību paklausību mīlestībā dāvā Tu. Paze-
 4. novēl labu nakti: "Lai tev, bērniņ, salds ir miegs." Laikam

18
 1. savu spožo gaismu bērna sirdi ielīgsmo.
 2. bieži savās sāpēs Dieva priekšā zemosies.
 3. mību paklausību mīlestībā dāvā Tu.
 4. novēl labu nakti: "Lai tev, bērniņ, salds ir miegs."

SVĒTĪGĀK IR DOT

Divi zēni, kuriem bija apmēram 12 gadu, pastaigājās pa mežu. Izgājuši mežmalā, viņi uz lauka ieraudzīja vecīti. Zemnieks, saliecies trijos līkumos, ar grūtībām raka dārzu. Rakt ir grūti pat jaunam, īpaši tad, ja šis darbs velkas stundām. Strādāt vajag salīkušam, tāpēc stipri sāk sāpēt mugura un rokas.

Zemnieks strādāja basām kājām, bet vīzes bija noliktas lauka malā. Kad zēni gāja garām, vienam no viņiem gribējās izjokot zemnieku, paslēpjot viņa vīzes.

“Mēs paši kaut kur noslēpsimies un paskatīsimies, kā viņš tās meklēs. Tad gan pasmiesimies!”

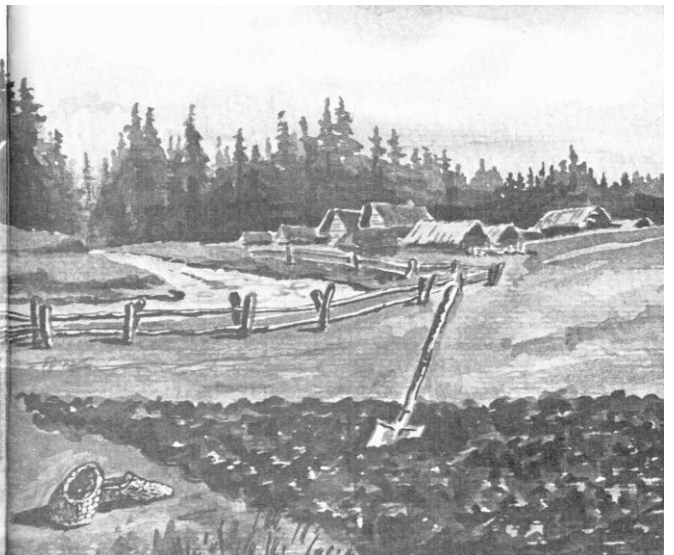
“Nē,” atbildēja otrs zēns, “tas nebūs labi. Mēs varam izdomāt kaut ko labāku. Ieliksīm katrā vīzē pa monētai. Pēc tam paslēpsimies un paskatīsimies kā viņš priecāsies, atrodot naudu.”

“Nu, lai tā būtu,” piekrita biedrs.

Tā arī abi zēni izdarīja. Jau iepriekš priecājosies par zemnieka pārsteigumu, viņi ielika katrā vīzē pa monētai, kuras ietina salmos, bet paši paslēpās aiz žoga.

Nepagāja ilgs laiks un zemnieks smagiem, lēniem soļiem gāja pēc savām vīzēm, lai tās uzvilktu. Bet kas notika? Vīze nederēja! Varbūt tur bija iekritis akmens? Viņš novilka vīzi un izkratīja to...un no tās izkrita monēta. Tas pats notika ar otru vīzi. Kāds prieks bija zemniekam! Pacēlis acis uz debesīm viņš teica:

“Pateicos Tev, labais un mūžīgais Dievs! Tu zināji, kādā bezizejā es atrados un liki vienam no Taviem dēliem, labam cilvēkam, izglābt mani no šīm bēdām!” Un prieka asaras sāka līt pa viņa grumbaino seju. Un tādas pat prieka asaras ritēja pār brūnajiem bērnu vaigiem. Nekad viņi vēl viņi nebija izjutuši tādu apmierinājumu un prieku kā tagad, kad bija sagādājuši lielu prieku nabaga zemniekam

Rociņas es salikšu
Klusi Jēzu pielūgšu
Eņģelīti, dārgais mans,
Atlido pie manis pats.

Zini, biju neklausīgs
Kaitināju māsiņu,
Traukus atkal saplēsu
Teicu-“Strādāt negribu.”

Zinu, ka tad raudi tu,
Prom no manis aizlido,
Jēzum visu izstāsti,
Lūdz, lai dāvā gudrību.

Tevi lūdzu, Eņģelīt
Neatstāji mani tu,
Palīdzi man paklausīt
Un it visus iemīlēt.

L.N.

LIZIŅAS ATRIEBĪBA

Astoņgadīgā Liza dzīvoja nabadzīgā ģimenē. Viņai nebija rotaļlietu. Tajā laikā ļoti daudzi dzīvoja nabadzīgi, nopelnītā naudiņa tikko pietika iztikai un apģērbam. Kad Liza redzēja kā citas meitenes rotaļājas ar lēllēm, bet zēni braukāja ar savām mašīnītēm, viņai arī ļoti gribējās kādu īstu rotaļlietu. Taču Liziņa zināja, ka māmiņai un tētim tam nauda nepietika.

Sagatavojusi mājas darbus, Liza centīgi palīdzēja māmiņai, rotaļājās ar mazo brālīti Timu, bet pa vakariem abi kopā gāja līdz ielas galam sagaidīt tēti no darba.

Katru dienu pēc skolas Liza iegriezās maizes veikalā un pirka maizīti slimajai kaimiņu tantei Vaļai. Dažreiz Liziņa viņai palīdzēja izmazgāt grīdas vai izslaucīt pagalmu.

Tantei Vaļai ļoti gribējās kaut kā pateikties savai palīdzēi, un kādudien viņa uzdāvināja viņai vistiņu un gailīti. Liziņa ļoti priecājās par tādu dāvanu un kopā ar Timu rītos un vakaros baroja tos.

Kādā vakarā bērni sēdēja pie žoga dārzā. Tima bēra zemē dažus graudiņus, bet vistiņa un gailītis tos tūlīt uzknābāja. Pēkšņi pāri žogam lidoja liels akmens un trāpīja gailītim pa galvu. Gailītis nokrita, krampjaini savilka kājiņas un apklusā. Liza ar Timu sastīngā no negaidītā notikuma, bet, kad aiz žoga kāds ļauni pasmējās un uz ielas bija dzirdami bēgoši soļi, viņi nodrebēja. Liza tūlīt pazina savu klasesbiedru Mitju, kuru klasē sauca par “mežoni”.

Liziņa pieskrēja pie gailīša, pacēla to, bet tas bez dzīvības pazīmēm ļengani gulēja rokās. Viņa ilgi glāstīja viņa galviņu, pacēla spārniņus, bet gailītis neizrādīja nekādas dzīvības pazīmes. Liza sāka raudāt. Skatoties uz māsu, arī Tima sāka raudāt.

Sadzirdējusi bērnu raudāšanu, māte iznāca pagalmā un ieraudzīja beigto gailīti. Asaras slaukot, Liziņa izstāstīja, ko Mitja bija izdarījis. Māte apskāva raudošos bērnus un ar līdzjūtību teica:

“Mitja ir rīkojies slikti. Ļoti slikti. Lai Dievs viņam piedod šo ļaunumu, un tu arī viņam piedod, meitiņ!”

Bet Liziņa gandrīz neko nedzirdēja, ko māte teica.

“Riebīgais Mitja!...” domāja meitene, “lai tik viņš pienāk pie mūsu mājas, es arī viņam iemetīšu ar akmeni... Nē, labāk starpbrīdī apliešu ar tinti viņam burtnīcu. Lai viņam arī ir slikti...”

Vakarā Liziņa nevarēja lūgt Dievu, bet naktī slikti gulēja. Atkal un atkal viņa atcerējās savu gailīti un karstas asaras lija pār viņas vaigiem. No rīta viņa nevarēja uzmanīgi lasīt Bībeli, tāpēc, ka visas domas bija pie gailīša. Ar acīm

viņa slīdēja pār Bībeles lappusēm, bet domāja par gailīti un ļauno Mitju.

Lūk, Liza izlasīja Romiešu vēstules 12.nodaļu un gribēja jau pāršķirt nākošo lappusi, kad pēkšņi izlasītais aizgāja līdz viņas apziņai. Viņa sāka pārlasīt pēdējos pantīņus, domājot par katru vārdu.” Neatmaksāji nevienam ļaunu ar ļaunu, domāji par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. Ja iespējams, cik tas atkarājas no jums, turiet mieru ar visiem cilvēkiem. Neatriebjaties paši, mīlie, bet atstāji vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: "Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu" saka tas Kungs.”

Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu sakrāsi uz viņa galvas kvēlojoša ogles. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet tu uzvari ļaunumu ar labumu.”

Liziņa aizdomājās: “Šis mežonīgais Mitja tāpat nesapratīs nekādu labo darbu. Es vienkārši nevaru viņam izdarīt neko labu. Arī skolā viņš visiem jau apnicis, jo tā vien cenšas visiem ieriebt. Ak, kaut varētu viņu tā kārtīgi pārmācīt...”

“Neatmaksājiet ļaunu ar ļaunu... neatriebjaties paši... ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu, ja izslāpis, dod viņam dzert... ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunumu ar labumu” atkal viņa pārlasīja.

Sākumā Liziņa negribēja tam piekrist. Viņai likās, ka Mitja ir pats sliktākais zēns un vienmēr paliks tāds ļauns un nederīgs. Kad viņa satikās ar viņu skolā, viņai bija grūti noslāpēt sirdī nepatiku pret Mitju, un tā vien gribējās viņam atriebties. Taču vārdi “neatmaksājiet ļaunu ar ļaunu” katru reizi viņu apstādināja lai neatriebtos. Un mātes padoms: “Meitiņ, kad tev parādīsies ļaunas domas, tad nedod tām vietu, tas ir nedomā par slikto,” bieži nāca atmiņā. Un kaut tas bija tik grūti, Liziņa tomēr centās aizdzīt sliktās domas. Viņa sāka lūgt Dievu, lai Jēzus palīdzētu no sirds piedot Mitjam.

Kad tante Vaļa uzzināja par Liziņas bēdām, tad uzdāvināja viņai vēl vienu gailīti. Lizai tā bija kā īsta balva par visu pārdzīvoto.

Liza zināja, ka no olām izšķīļas cālīši un sāka sapņot par jaunām vistiņām. Neko mammai neteikusi, viņa groziņā ielika pirmo olu, bet nākošā dienā – vēl vienu olu un tā sāka krāt oliņas, saudzīgi tās aplādama ar sienu.

Vienreiz pēc pusdienām Liziņa virtuvē mazgāja traukus, bet māmiņa istabā sarunājās ar kaimiņieni, tanti Ņinu. Liza dzirdēja tikai dažus teikumus no runātā.

“Viņš ļoti slikti jūtās... Jā varbūt arī nomirs – tad nebūs liela bēda. Tāpat nekas labs neiznāks. Izņemot ļaunumu, viņš neko citu nevienam nav darījis. Es dzirdēju, ka arī Jums viņš ir izdarījis ļaunu.”

Liziņa apklusā. Par ko gan stāsta tante Ņina? Vai tiešām par Mitju? Viņš, patiešām slimoja, un vairāk kā nedēļu nenāca skolā, bet viņa nedomāja, ka tas ir tik nopietni...

“Vakar ārsts it kā teica, ka briesmas esot garām,” turpināja kaimiņiene, “bet tagad viņam ir vajadzīgs labs ēdiens”

“Cik es zinu, viņa māte arī ir slima,” teica Liziņas māte un piebilda, “varbūt mēs varētu kaut kā palīdzēt zēnam?”

“Pat nezinu kā,” nopūtās kaimiņiene, “es dzirdēju, ka ārsts viņam ieteica dzert pienu, ēst svaigas olas un pēc iespējas vairāk augļus. Bet tagad tas viss ir tik dārgs...”

Liziņa savā acu priekšā redzēja” mežonīgo Mitju” mirstam un viņai kļuva tā žēl. Viņš vairs nelikās tik ļauns kā agrāk, viņai ļoti gribējās viņam palīdzēt, bet kā?

Kad māmiņa devās pavadīt kaimiņieni, Liza atstāja traukus un skrēja uz kūtiņu paskatīties groziņā. Viņa vēlreiz pārskaitīja olas. Tur bija astoņas. Baltas un skaistas tās gulēja mīkstā un dzeltenā sienā. Liza paņēma groziņu, it kā šaubījās, pastāvēja un nolikta to vietā.

“Ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu...” pēkšņi tik dzīvi Liziņa atcerējās vārdus no Dieva Vārda. Liziņa paķēra groziņu un izskrēja uz ielas.

“Tante Ņina, lūdzu, nododiet to Mitjam!” viņa pastiepa groziņu.

Sieviete izbrīnījusies paskatījās uz Lizu.

“Lai ātrāk izveseļojas!” Liziņa piebilda un viņas balstiņa notrīcēja.

Kaimiņiene aizgāja. Liziņa ieslīga mātes rokās un rūgti ieraudājās. Viņa saprata, ka tagad viņas sapnis nepiepildīsies, ka nebūs viņai dzeltenī, pūkaini cālīši.

Kad māte uzzināja, par ko bija sapņojusi Liziņa un kāpēc bija krājusi oliņas, viņa teica:

“Meitiņ, es esmu priecīga, ka tev nebija žēl atdot Mitjam to, kas tev pašai bija tik dārgs. Lai Dievs tev arī turpmāk palīdz izpildīt Viņa vārdu!”

Tante Nina pateica Mitjam, ka oliņas sūta Liziņa. To dzirdējis viņš paslēpa galvu spilvenā un ieraudājās. Viņš bija gatavs atdot Liziņai pat divus gailīšus, bet kur lai tos ņem? Kaut kā Mitjam tagad prātā nāca, cik daudz viņš cilvēkiem bija darījis ļauna. Viņš sāka sevi tiesāt un nožēlot, ka nekad nebija centies nevienam darīt labu. Mitja nolēma lūgt Lizai piedošanu.

Pašā vasaras karstumā Mitja tiešām arī atnāca pie Liziņas. Asaras viņu smacēja, kad viņš lūdza Lizai piedošanu. Arī Liza ieraudājās, bet pēc tam teica:

“Mitja, es sen tev esmu piedevusi, jo Bībelē rakstīts, ka mums jāpiedod saviem ienaidniekiem un nevajag atmaksāt ļaunu ar ļaunu. Man bija grūti piedot, bet Jēzus palīdzēja.”

ESIET VIENMĒR PATEICĪGI

Vecmāmiņa Anna bija izvārījusi zupu un sauca mazdēlus pusdienās.

“Ai, atkal zupa! Man tā negaršo. Kas tādas ir izdomājis” niķojās Ģima.

“Labāk būtu izcepusi kartupeļus,” piebilda Andrejs.

“Es arī zupu neēdīšu, apēdīšu baltmaizi ar ievārījumu,” teica Marina.

Vecmāmiņa pakratīja galvu:

“Mazbērni, negrēkojiet! Vajag pateikties Dievam par jebkādu ēdienu. Jums vajadzētu nožēlot savus vārdus. Jebkurš izteikts vārds paliek Dieva atmiņā. Tas, kurš nepateicās par ēdienu tiek sodīts. Lūgsim Dievu.”

Apkaunotie bērni aizvēra acis un salika rokas. Vecmāmiņa sāka lūgt:

“Dārgais, Jēzu! Pateicība Tev par šo ēdienu, attīri to un svētī, ļauj to pieņemt par svētību. Piedod Marinai, Ģimam un Andrejam, ka viņi ir nepateicīgi. Apgaismo viņus. Pasargā mūs no bada. Āmen.”

Visi ēda klusējot savu zupu, nepaceļot acis. Kad viss tika izēsts, vecmāmiņa teica:

“Tas labi, ka Jūs atzīstat savu vainu. Sirdsapziņa jūs notiesā, tāpēc jūs nepaceļat savas acis. Atcerieties šo gadījumu. Tikai grēknožēla var noņemt smagumu no sirds. Tagad es pastāstīšu par savu bērnību.

Tas bija kara sākuma laiks. Mēs mātei bijām četri, bet tēva vairs nebija. Mūsu pilsētu bieži bombardēja un iedzīvotāji to atstāja, dodamies pie saviem radniekiem. Mūsu radi dzīvoja ļoti tālu un tur mēs nevarējām nokļūt. Mēs palikām savā mājā. Ticīgie kaimiņi atbrauca no lauka ar zirgu un ratiem pakāļ savām mantām un piedāvāja arī mums

apmesties viņu lauku mājā. Tā kā viņiem bija daudz savu mantu, tad mēs savas atstājām, jo ratos vairs vietas nebija, uzsēdinājām pašu mazāko brālīti – Mišu. Mēs ar mammu paņēmām saiņus, kurus varējām rokās panest. Vakarā jau bijām laukos. Gulējām istabas stūrī uz grīdas, noguruši un nomocījušies.

Agri no rīta māte piecēlās un lika man, vecākai māsai, pieskatīt mazākos bērnus, bet pati devās un pilsētu lai atnestu vēl mūsu mantas. Bērni pamodās un baidījās izlīst no sava stūra, jo atradāmies pie svešiem un cilvēku bija daudz. Laiks gāja, mēs ļoti gribējām ēst, mammas vēl nebija un neviens mums neko nepiedāvāja.

Pēcpusdienā saimniece vistām izvārīja mazos kartupelišus ar visu mizu un lūdza saviem bērniem sakapāt tos. Viņi atteicās un aizbēga. Tad es teicu:

“Drīkst es sakapāšu?”

“Labi, kapā!” saimniece atļāva.

Es izgāju pagalmā un sāku tur kapāt kartupeļus. Izsalkums bija tik liels, ka es sāku ēst kartupeļus ar visu mizu bez sāls. Zobos čirkstēja smiltis. Es gandrīz vai raudāju, ka mani brālīši un māsiņas pat to nevar dabūt. Es kaut nedaudz paēdu, bet viņi bija izsalkuši...

Vakarā atgriezās mūsu mamma un raudot stāstīja:

“Bērniņi, mums vairs nav māju. Tur trāpījusi kāda bumba un tagad mūsu mājas vietā ir tikai liela bedre. Ak, Dievs, žēlīgais ko lai mēs tagad darām”

Bet Dievs neļāva mums nomirt, un mēs visi palikām dzīvi. Cieniet ēdienu un vienmēr esiet pateicīgi.

Krievija, ak, Krievija,
Vai esi pelnījusi tu
Ka tavā klēpī dzimis dēls
Kā brālis Mihails?

Viņš bija no vienkārša tautas
Un uzauga būdiņā laukos,
Bet slāpes pēc dzīvā Dieva
No bērnības sirdī nesa.

Un tikko viņš mācēja staigāt
Viņš gāja pāri laukiem
Uz debesīm,-tur, kur lec saule
Pie Dieva taisnību meklēt.

Dievs dāvāja jūtīgu sirdi
Tam atbildi sadzirdēt
Viņš vienmēr vadīja viņu
Un mācīja paklausīt.

Smagu zelta krustu viņš nesa
Ko Kristus Pats uzlika
To brālis Mihails nesa
Līdz galam tik uzticīgi.

Pēc iekšējās atklāsmes ejot,
Ko Dievs viņam dāvāja
Ir radīta slāpstoša draudze-
Tā “Vienotība Kristū” ir.

E.B.

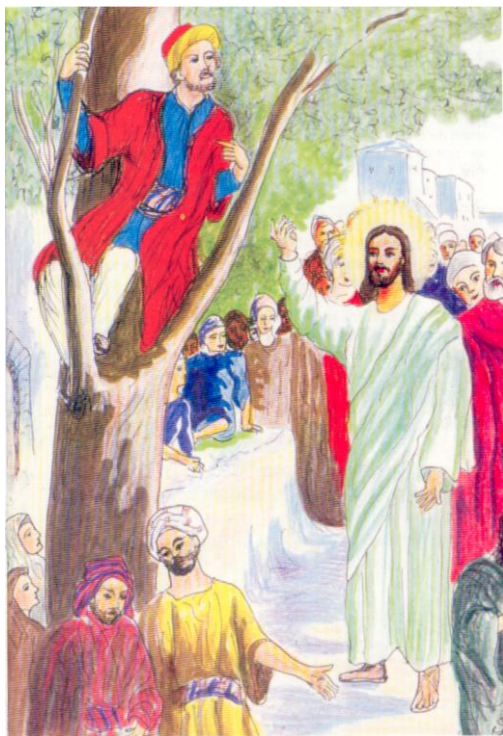
VIENTUĻAIS CAĶEJS

Jerikas pilsētā dzīvoja bagāts cilvēks, kuru sauca par Caķeju. Viņš bija maza auguma, Caķejam bija ļoti daudz naudas. Viņš labi gērbās un dzīvoja lielā mājā. Taču neskatoties uz to, ka viņam visa kā bija, Caķejs bija dziļi nelaimīgs cilvēks, jo viņam nebija draugu. Nevienš no šīs pilsētas iedzīvotājiem negribēja ar viņu satikties, sarunāties vai apciemot viņu. Satiekoties uz ielas, cilvēki novērsās, lai neredzētu Caķeju. Viņš pats bija vainīgs, ka viņu neieredzēja – viņš bija nodokļu savācējs. Viņš iekasēja nodokļus no iedzīvotājiem, kuri maksāja Romas valdībai. Pie iekasēšanas viņš ņēma vairāk, nekā vajadzēja un lieko naudu piesavinājās sev. Caķejs zināja, ka cilvēki zina šo viņa krāpšanu, taču turpināja tā rīkoties. Tāpēc cilvēki viņu neieredzēja. Caķejs kļuva aizvien bagātāks, bet līdz ar to nelaimīgāks. Viņš ļoti gribēja iegūt sev kaut vienu draugu, kurš viņu mīlētu.

Reiz Caķejs pastaigājās pa Jerikas ielām noskumis un vientuļš. Pēkšņi viņš dzird, ka ļaudis sarunājas par kaut kādu labu un brīnišķīgu Mācītāju – Skolotāju Jēzu. Ļaudis stāstīja:

“Jēzus ir labsirdīgs pret katru. Viņš pat ir muitnieku draugs.” Caķejs no priekiem pat nezināja ko darīt. Viņš gāja tālāk pa ielu, pats pie sevis vairākkārt atkārtodams: “Muitnieku draugs”. Cik ļoti Caķejs tagad vēlējās ieraudzīt Jēzu un kaut ko vairāk par Viņu uzzināt! Otrā dienā Caķejs sadzirdēja troksni un svinīgus izsaukumus. Viņš izgāja laukā, lai uzzinātu iemeslu šādiem priekiem.

“Viņš nāk! Drīz viņš būs šeit!” teica ļaudis viens otram. Uz ielas bija daudz cilvēku. Caķejs gribēja viņiem pajautāt: kas tad nāks šurp, kas šeit notiks? Taču viņš bija pārliecināts, ka neviens viņam to neteiks, tāpēc pacietīgi gaidīja tālāk, vai ko vēl nesadzirdēs. Caķejs sadzirdējis šādus vārdus, no priekiem pat palēcās:

“Jēzus nāk cauri mūsu pilsētai!”

“Ak,” domāja Caķejs, “es ieraudzīšu muitnieku draugu. Bet vai Viņš būs laipns arī pret mani?” Pēkšņi Caķejs atcerējās, ka ir mazs no auguma un šādā ļaužu pūlī viņš nevarēs ieraudzīt Jēzu. Viņš apjuka, bet te galvā ienāca brīnišķīga doma: varētu uzlīst kokā. Viņš pieskrēja pie vīģes koka, kurš auga ceļa malā, ātri tajā uzrāpās un paslēpās aiz biezām lapām, lai ļaudis viņu neredzētu. Tagad Caķejam bija laba vietiņa, no kuras varēja visu labi pārredzēt. Drīz viņš sadzirdēja troksni un priecīgus izsaukumus, kuri tuvojās. Cauri ļaužu pūlim Caķejs ieraudzīja Jēzu un nodomāja: “Cik ļoti es vēlētos, lai Viņš būtu mans draugs, bet Viņš tikai paies garām kokam, uz kura es sēžu un neieraudzēs mani.” Kad Jēzus tuvojās kokam, tad viņš nepagāja tam garām, bet apstājās, paskatījās uz augšu uz

nelaimīgo bagātnieku un teica:

“Caķej, kāp steigšus zemē, jo man šodien jāiegriežas tavā namā.”

Caķejs neticēja savām ausīm. Tas likās kā brīnišķīgs sapnis. Viņš steigšus nokāpa no koka un nostājās Jēzus priekšā. Viņa acis bija plati atvērtas un prieka pilnas.

Tautā bija dzirdama kurnēšana. Visapkārt visi sāka runāt par muitnieku, un par to, ka Jēzus ar tādu sarunājās.

Taču Caķejs, nepievēršot uzmanību cilvēku runām, veda Jēzu uz savu brīnišķīgo māju un uzņēma savu Draugu pēc iespējas labāk. Lielā, bagāti iekārtotā istabā viņi abi sēdēja un sarunājās. Caķejs Jēzum izstāstīja visas savas bēdas. Viņš izstāstīja par to, kā viņš apmānīja un apzaga cilvēkus. Jēzus uzmanīgi klausījās muitnieku, skatoties uz viņu ar mīlestību. Caķejs redzot, ka Jēzus nenovēršas no viņa, neskatoties uz visu, ko viņš stāstīja par sevi, apsolījās tā vairāk nedarīt. Tad Caķejs juta, ka Jēzus kļuva par viņa draugu.

Pie viņa mājas bija sapulcējušies farizeji un rakstu mācītāji. Viņi nevarēja saprast, kāpēc Jēzus ir iegājis grēcinieka namā.

“Kāpēc Jēzus ēd un dzer kopā ar muitnieku?” viņi jautāja viens otram.

Viņi nezināja, ka Caķejs ir izmainījies! Viņš tagad gribēja būt labs. Piecēlies viņš skatījās uz Jēzu ar prieku un sacīja:

“Kungs, pusi no savas mantas es atdošu nabagiem, un, ja kādu esmu apkrāpis, tad četrkārtīgi atmaksāšu!”

Caķejs vairs negribēja būt bagāts. Jēzus smaidīja. Viņš zināja, ka Caķejs gribēja kļūt par citu cilvēku. Kad Caķejs redzēja Jēzu smaidām, viņš kļuva ļoti laimīgs.

Kad Jēzus gāja tālāk savu ceļu, Caķejs vairs nebija vientuļš. Viņš zināja, ka ir Draugs— Jēzus.

Reiz Jēzus mani atrada
Un manu sirdi Savām Asnīm mazgāja.
Uz rokām ņēma, maigi glāstīja,
Un kļuva es nu Viņa aitiņa.

Viņš rūpējās par mani katru dien,
Dod maizi, ved pie klusiem ūdeņiem.
No vētrām sargā, svelmē veldzi dod,
No nikniem zvēriem arī sargāt prot.

Es gribu Viņam vienmēr paklausīt,
Ar sīkumiem šo dzīvi nenomākt
Un visus mīlēt labu darīt tiem.

Tā gribu būt es Kristus aitiņa
Lai savu sirdi tīru sargāju
Par visu Dievam godu pienesu.

P.V.

JĀZEPS UN VIŅA BRĀĻI

Dārgie bērniņi! Vai Jūs mīlat klausīties, kad tētis vai māmiņa jums lasa Bībeli? Kad es biju mazs zēns, tēvs man bieži pirms gulētiešanas lasīja Bībeli. Bībelē ir ļoti daudz interesantu un pamācošu notikumu. Bībele – tā ir Dieva Vārds, un Tas māca mūs kā jādzīvo un jārīkojas.

Bērnībā man ļoti patika klausīties notikumu par Jāzepu. Es jums izstāstīšu to, kaut daudzi no jums jau paši to būs lasījuši vai dzirdējuši no tēta vai māmiņas.

Sen-senos laikos uz zems dzīvoja cilvēks, kuru sauca par Jēkabu. Vēlāk Dievs viņam deva vārdu Izraels. Viņš ļoti mīlēja Dievu un vienmēr bija Viņam paklausīgs. Jēkabam bija divpadsmit dēlu un tos sauca: *Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Dans, Naftalis, Gads, Asīrs, Zebulons, Jāzeps un Benjamiņš.*

1.Mozus grāmatā 37:3-4: *"Izraēls mīlēja Jāzepu vairāk par visiem saviem dēliem, tāpēc, ka tas bija viņam vecumā dzimušais dēls. Viņš tam taisīja daudzkrāsainu apģērbu. Viņa brāļi ievēroja, ka tēvs tos mīlēja vairāk un tie to ienīda un nevarēja laipni ar to parunāt."*

Kad brāļi redzēja, ka tēvs mīl Jāzepu vairāk, viņos parādījās skaudība. Skaudība tas ir liels grēks. Taču viņi necīnījās ar šo grēku un tas ieveda viņu sirdis vēl lielākā ļaunumā – viņi neieredzēja Jāzepu.

Jāzeps brāļi bija gani. Reiz viņi ganīja savas aitas tālu prom no mājām. Tēvs sūtīja Jāzepu uzzināt, vai brāļi ir veseli un vai nekas nekaiš viņu ganāmpulkam.

"Kad viņi to iztālēm ieraudzīja, pirms tas viņu bija sasniedzis, viņi sarunājās to nonāvēt. Un viņi sacīja cits citam: "Lūk, tur nāk tas lielais sapņotājs! Nogalināsim viņu un iemetīsim kādā no bedrēm un sacīsim: Plēsīgs zvērs to ir aprijis! Tad mēs gan redzēsim kas būs ar viņa sapņiem." 1.Mozus 37:18-20

Redzat, bērniņi, kā sirdī izaug grēks, ja cilvēks ar to necīnās. Jēzus par to ir teicis tādus vārdus: "Kas neieredz savu brāli ir cilvēku slepkava." Tāpēc mums ar visu spēku jācenšas mīlēt savus brālīšus un māsiņas, bet, ja mūsu sirsnīgā parādās dusmas pret brālīti vai māsiņu, vajag uzreiz nožēlot un lūgt piedošanu, lai Jēzus no tā atbrīvo, lai šis ļaunums sirdī neaugtu, bet tiktu izrauts.

Šie brāļi neizrāva no savām sirdīm ļaunumu un tas kļuva tik liels, ka viņi nolēma nogalināt savu brāli, bet pēc tam vēl melot tēvam. Redzams, kāds ļaunums izauga brāļu sirdīs. Un tikai vecākais brālis Rūbens teica:

"Neizlejiet asinis, iemetīsim to šinī bedrē te tuksnesī, bet nepieliksim roku pie viņa."

Kad Jāzeps pienāca pie saviem brāļiem, viņi noģērba viņa krāsaino apģērbu un iemeta bedrē. Šī bedre bija tukša, ūdens tajā nebija. Tad viņi apsēdās ēst maizi un ieraudzīja tuvojamies Izmaēliešu karavānu no Ģileādas. Viņu kamieļi nesa ļoti dārgas zāles ar patīkamu smaržu: stiraksu, balzāmu un vīraku. Tās viņi veda uz Ēģipti.

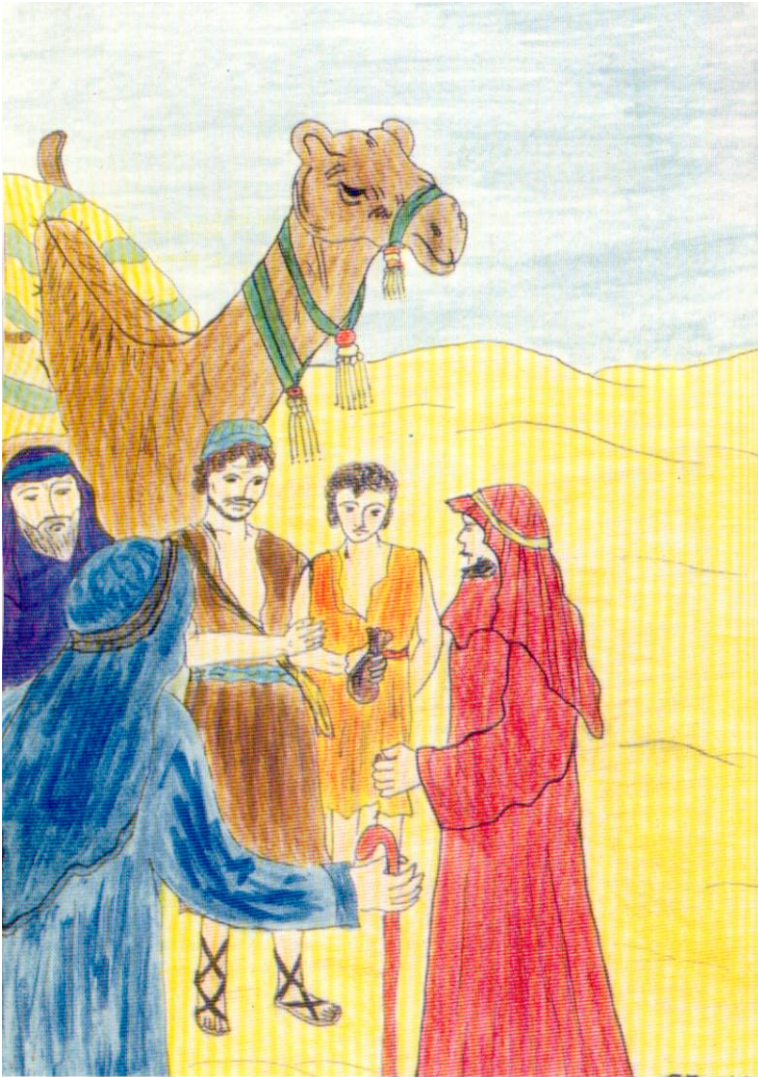
Stiraks – koks, kura stumbrs, lapas un ziedi ir baltā krāsā. Kokā iegrieza un no tā iztecēja maiga, aromātiska brūngani sarkana sula. No tās gatavoja aromātiskās ziedes un pulverus kvēpināšanai templī.

Balzāms – eļļveidīgs šķidrums, kuru iegūst no balzāmkoka. To lietoja ne tikai kā smaržvielu, bet arī kā ārstniecības līdzekli brūcēm.

Vīraks – sula no aromātiska, ērkšķaina auga. Kad sula iztek un nedaudz pastāv svaigā gaisā, tā sacietē.

Un Jūda teica saviem brāļiem:

“Ko tas mums dod, ka mēs savu brāli nogalinām un viņa asinis izlejām? Iesim pārdosim to Izmaēliešiem, tad mēs nebūsim savas rokas tam pielikuši, jo viņš taču ir mūsu brālis un mūsu miesa.” Brāļi viņam paklausīja. Un, kad gāja garām Midiāniešu tirgotāji, viņi izvilka Jāzepu no bedres un pārdeva to izmaēliešiem par divdesmit sudraba gabaliem un tie aizveda Jāzepu uz Ēģipti.

Brāļi paņēma Jāzepa svārkus, nokāva āzi, iemērcā svārkus asinīs. Tad viņi lika aiznest svārkus savam tēvam sacīdami:

“Tos mēs esam atraduši, aplūko, vai tie nav tava dēla svārki?” Tēvs tos pazina un teica:

“Tie ir mana dēla svārki; plēsīgs zvērs ir viņu aprijis; tiešām Jāzeps ir saplosīts.”

Kad Jāzeps nonāca Ēģiptē, viņam nācās pārciest daudz grūtību, Ēģiptieši nepazina Dievu, taču Jāzeps, atrodoties starp šiem ļaudīm, palika uzticīgs Dievam, un Dievs viņam palīdzēja. Kad Jāzepu atveda uz Ēģipti, viņu nopirka Potivars, faraona galminieks. Jāzeps vienmēr dzīvoja paklausībā Dievam, un tas noveda pie tā, ka Potivars viņu iecēla pār visiem saviem kalpiem un pār visu savu namu.

Faraons – Ēģiptes valdnieks

Galma vīrs – tāds cilvēks, kurš

komandēja visus valdnieka kalpus un sekoja kārtībai valdnieka pilī.

Drīz Dievs atkal sūtīja Jāzepam pārdzīvojumus, un viņš nokļuva cietumā, taču arī šajās grūtībās viņš klausījās Dieva balsī un Dievs bija ar Jāzepu un palīdzēja viņam. Dieva lika tam atrast labvēlību cietuma priekšnieka acīs un tas uzticēja Jāzepam visus apcietinātos, kas bija cietumā. Kad Jāzeps bija izgājis cauri visām grūtībām un pārdzīvojumiem, Dievs izveda viņu no cietuma un noveda pie tā, ka viņš kļuva par otro cilvēku pēc faraona, Ēģiptes valdnieka. Jāzeps kļuva ļoti bagāts, un visa Ēģiptes maize bija viņa rokās.

Bet tur, kur dzīvoja viņa brāļi iestājās bads. Tad Jēkabs sūtīja divus dēlus uz Ēģiptes zemi pirkt maizi. Bet visu Ēģiptes maizi pārdeva Jāzeps. Kad brāļi nostājās Jāzepa priekšā, tad viņi to nepazina. Jāzeps pazina savus brāļus. Ko tad viņš ar tiem izdarīja?

Viņš varēja viņiem nedot maizi un aizdzīt prom. Vai arī iesēdināt cietumā, lai viņi saprastu, cik Jāzepam grūti klājās cietumā. Taču viņš to neizdarīja. Viņš neatriebās. Kad viņš sarunājās ar saviem brāļiem, bet viņi nezināja, ka tas ir Jāzeps, tad viņš neizturēja un, izraidījis visus ēģiptiešus no zāles, palika viens ar brāļiem. Tad viņš sāka raudāt skaļā balsī tā, ka to dzirdēja ēģiptieši un to dzirdēja faraona nams. Jāzeps sacīja saviem brāļiem:

“Es esmu Jāzeps! Vai mans tēvs vēl ir dzīvs?” Bet viņa brāļi nespēja atbildēt, jo tik iztrūkušies tie bija, viņa priekšā stāvot! Kāpēc viņi iztrūkās? Viņi savā priekšā redzēja varenu cilvēku, kuram kalpoja visa Ēģipte. Visi ēģiptieši viņam klausīja. Un izrādījās, ka tas ir viņu brālis, kuru viņi bija pārdevuši verdzībā. Viņiem bija kauns un bailes: kā Jāzeps rīkosies ar viņiem?

Jāzeps teica viņiem:

“Nāciet tuvāk klāt!” Viņi piegāja. Jāzeps nenotiesāja savus brāļus. Viņš tiem teica:

“Es esmu Jāzeps, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti” Jāzeps viņiem paskaidroja, ka Dievs to visu ir pielaidis, lai viņus tagad glābtu no bada. Viņš krita Benjamiņam ap kaklu un raudāja, un arī Benjamiņš raudāja uz sava brāļa pleca. Un skūpstīja visus savus brāļus, raudāja un apskāva viņus. Pēc tam brāļi runāja ar viņu.

Tad brāļi devās mājās, lai ņemtu savu tēvu un vestu līdz uz Ēģipti. Kad brāļi jau devās ceļā, Jāzeps teica viņiem:

“Ceļā nestrīdieties savā starpā!” Viņš zināja, ka jebkāds mazs grēks, jebkurš strīds, ja ar to necīnās, var pārvērsties par lielu ļaunumu. Bet, kad cilvēks mīl savu brāli, tad viņš nevar tam nodarīt neko ļaunu.

Tāpēc, dārgie bērni, mīlēsim visus cilvēkus, uzvarot sirdī jebkādu ļaunumu, apvainojumu, lai sirdī neizaugtu lielāks ļaunums.

JAUTĀJUMI:

1. Kāpēc brāļi neieredzēja Jāzepu?
2. Kādu ļaunumu brāļi nodarīja Jāzepam?
3. Kad brāļi atnāca pie Jāzepa uz Ēģipti, ko viņš tiem darīja: ļaunu vai labu?
4. Kas mums jādara, ja brālītis vai māsiņa mūs apvairo?

P.V.

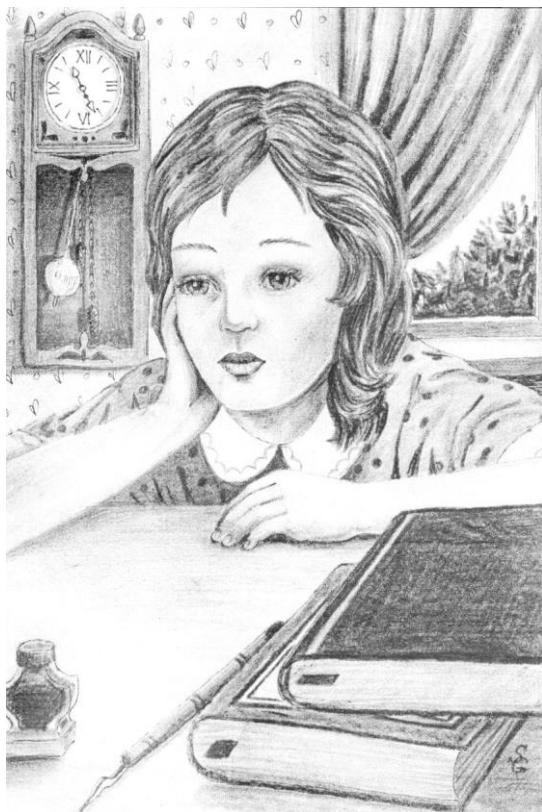
EVELIJA

Turpinājums. (Sākums 16.,35.,54.lpp)

4.nodaļa. SLIMNĪCĀ

Šodien Evelijai likās, ka stundas iet ļoti lēni un nekad nepienāks divpadsmit. Divpadsmitos būs pusdienas laiks, bet pēc pusdienām viņa drīkstēs iet un slimnīcu. Un lūk, beidzot pienāca ilgi gaidītā stunda. Kā tikai tēvs un brāļi, paēduši izgāja no istabas, viņa ātri aizskrēja pie mātes uz virtuvi un, uztraukusies prasīja:

“Vai drīkstu iet?”

Māte atļāva, redzot, ka Evelija ir gatava jau skriet, kaut laiks vēl bija pietiekoši. Netērējot ne minūti, Evelija drīz jau bija tālu no mājām. Cik visapkārt bija skaisti! Meitene sen nebija redzējusi tādu skaistumu. Uz ērkšķainā dzīvžoga ziedēja spilgti-sarkani ziediņi. Aromātiski ziedēja timiāns. Viss bija saules pieliets... Bet, kad sākās lauki, tad Evelijas skatam pavērās vēl brīnišķīgāka aina! Lauki pilni zelta vārpām, izlikās kā brīnišķīgs paklājs, kurš klāja zemi. Pa vidu starp šo zelta paklāju kā zili un sarkani punktiņi izdalījās ziediņi. Tās bija gaišzilo rudzupuķu actiņas un spilgtās, ugunīgi sarkanās magones. Evelija noteikti gribēja salasīt puķītes. Tās iepriecinās Benu, jo īpaši, kad viņš pats nevar priecāties par šo skaistumu. Evelija bija aizrāvusies, un tikai plūca un plūca! Katrs

nākamais ziediņš likās daiļāks par iepriekšējo, un viņa nevarēja apstāties. Drīz pušķis bija tik liels, ka viņa tikko ar abām rokām to varēja saturēt. Tagad viņa varēja doties tālāk.

Nonākot ciemā un, apejot kapsētu, viņa iznāca taisni pie slimnīcas. Baznīcas tornī pulkstenis nozvanīja divi. Uz viņas klauvējienu iznāca kalpojošā medmāsiņa un jautāja:

“Tu-Evelī? Kāts tev pušķis! Nāc, lūdzu, iekšā!”

Viņa atvēra durvis un meitene ienāca palātā, kurā atradās daudz mazas gultiņas. Dažās gulēja slimi bērni, bet dažas gultas bija tukšas. Evelija apskatījās visapkārt un pēkšņi ieraudzīja tīrā gultā sēdošo Benu, kurš skatījās uz viņu ar mirdzošām acīm. Viņa pieskrēja taisni pie viņa un ielika savu vareno ziedu pušķi viņa gultā. Durvis uz otru palātu bija atvērtas, un no tās pēkšņi bija sadzirdama sievietes balss:

“Atnes, lūdzu, man arī vienu ziediņu, kaut tikai vienu...” Evelija saprata, ka šis lūgums attiecās uz viņu un uzmanīgi paraudzījās uz Benu, jo ziedi taču piederēja viņam. Taču Bens smaidot izvēlējās sev divus zilus un divus sarkanus ziediņus un teica:

“Aiznes šos visus ziedus un izdali pārējiem, viņi tik daudz cieš, es vienmēr dzirdu viņu vaidus...”

Medmāsa, kura stāvēja tuvumā, ar prieku piedāvājās Eveliju izvadāt pa palātām. Meitene apķērusi abām rokām savu ziedu klēpi, gāja aiz medmāsas uz blakus palātu. Tā bija sieviešu nodaļa. Šeit bija nedaudz vairāk gultu un visās gulēja slimnieki. Kad Evelija ienāca ar savu buķeti, no visām pusēm bija dzirdami priecīgi izsaučieni:

“Ak, cik skaisti! Uzdāvēni man ziediņus.”

Evelija gāja no vienas gultas pie otras un katrai slimniecei dāvēja pa diviem ziediņiem-sarkanu magoni un zilu rudzupuķi. Nabaga sievietes skatījās uz meiteni ar lielu pateicību. Katra sieviete turēja rokās savus ziediņus tā, ka visa palāta izskatījās kā izkaisīta ar ziliem un sarkaniem plankumiņiem. Likās, ka palātā ir lieli svētki. Evelijai palika pāri diezgan daudz ziedu un viņa paskatījās jautājoši uz medmāsu: varbūt sievietēm vēl izdalīt pa ziedam? Bet medmāsa paņēma viņu aiz rokas un teica:

“Vēl ir vieta, kur tu vari sagādāt prieku.”

Sievietes ar priecīgām sejām pavadīja Eveliju un jautāja:

“Meitenīt, tu vēl kādreiz atnāksi pie mums?”

Evelija ar prieku to apsolīja. Tādu laimi un prieku, kurš tagad piepildīja meitenes sirdi viņa vēl nekad nebija piedzīvojusi. Medmāsa ar Eveliju izgāja cauri koridoram un atvēra kādas durvis. Ieejot palātā, meitene ieraudzīja lielu zāli, pilnu ar gultām. Šeit gulēja vīrieši-jauni ar bālām, novājējušām sejām, un veci ar sirmām bārdām. Meitene apmulsusi palika durvīs stāvēt, un pēkšņi kāda balss sacīja:

“Pienāc pie manis, nebaudies. Vai tu vari man iedot vienu no šiem brīnišķīgajiem

ziediņiem?”

Pēkšņi no visām pusēm bija dzirdamas balsis, vēl lūdzošākas nekā pie sievietēm. Negaidīti atskanēja kāda skumja balss:

“Ak, rudzupuķes! Ja es varētu redzēt laukus ar šīm puķītēm! Lūdzu, iedod arī man kaut vienu no šīm rudzupuķītēm!”

Un Evelija sāka iet no vienas gultas pie otras un nolika pa diviem ziediņiem katram. Tālākajā stūrī gulēja kāds slimis vecītis ar pinkainu bārdi un izspūrušiem matiem. Evelija paskatījās uz viņu un nobijās, jo viņam bija briesmīgs izskats. Vecītis pacēlās gultā un nenolaida savu ciešo skatienu no ziediem. Nabadzīte domāja, ka viņam noteikti

nav patikusi viņas rīcība un gribēja jau iziet no palātas, bet vecītis pēkšņi žēli pastiepa roku un teica:

“Ak pienāc pie manis, es tev neko sliktu nedarīšu. Tikai pienāc! Tu vari man tās nedot, es tikai paskatīšos!..”

Viņš saudzīgi paņēma rokās ziediņu un pētīja to

“Tā...es pateicos tev...kāds tu malacis, meitenīt! Kur tu tās salasīji? Kalnā- tu saki? Jā, drīz rudzi būs nobrieduši, bet es vēl nevarēšu iziet...es nevarēšu aiziet uz savu lauku...esmu šeit piekalts...” un vecītis ar vaidu atlaidās spilvenos.

Evelija jau gribēja aiziet, bet viņš atkal iesāka runāt:

“Pagaidi vēl minūti...tātad tu biji kalnā? Kā tur izskatās labība, vai ir jau dzeltena? Ak, ja es varētu redzēt savu sējumu!”

“Jā, tā jau dzeltē, taču es tik labi neapskatīju, jo aizrāvos ar ziedu lasīšanu. Rīt es visu labi apskatīšu un tad jums pastāstīšu.”

“Tu, meitiņ, esi malacis! Atnāc vēl un atnes man ziņas no laukiem. Un vienu rudzupuķi arī atnes man līdz...” lūdzoši piebilda slimais.

Evelija apsolija. Kad viņa jau gāja no palātas, visi slimnieki pastiepa rokas pateicībā un lūdza atnākt vēl. Meitene, prieka un neizsakāma izbrīna pilna, gāja aiz medmāsiņas kā sapnī. Viņa nekad agrāk nevarēja iedomāties, ka šis vecītis tik ļoti var priecāties par vienu rudzupuķīti, pat līdz asarām... Kādu prieku un pateicību viņa bija redzējusi pie slimnieku gultām! Vislielākais prieks Evelijai bija tas, ka viņa varēja sagādāt cilvēkiem tādu prieku!

Kad viņa atgriezās Bena palātā, Bens sēdēja atspiedies spilvenos savā gultā, tik taisni un ērti kā nekad iepriekš savā koka krēslā. Uz skaistās segas bija nostiprināta tāfelīte un blakus gulēja krīts.

“Skaties,” teica Bens, no prieka līksmojot, “to man atnesa māsiņa Marija. Viņa atļāva tev katru dienu atnākt pie manis uz divām stundām. Tad tu atkal varēsi mani mācīt, dziedāt un kaut ko pastāstīt.

Evelija bija ļoti priecīga, ka viņai gribējās dziedāt. Bens domāja, ka viņi tūlīt ķersies klāt mācībām, un parādīs, ko ir iemācījušies pa piecām dienām. Bet te pienāca auklīte un teica, ka šodien ir svētdiena, kad neviens nemācās. Priekšā vēl būs daudz dienu, kad viņi varēs mācīties. Šodien lai Evelija dzied visas savas dziesmas. Un Evelija ar priecīgu sirdi un tīrā, skanīgā balsī iesāka dziedāt kā mazs cīrulītis, kurš paceļas debesīs un dzied savas dziesmiņas par ziedošām druvām. Kad viena dziesma beidzās, Bens prasīja vēl un vēl. Meitene skanīgā balsī izdziedāja visas savas dziesmas. Medmāsa slepus bija pavērusi durvis uz citām palātām. Kad Evelija beidz dziedāt, tad dzirdēja kādas sievietes balsi no blakus palātas:

“Pie mums šodien bija tik brīnišķīga svētdiena! Atnāc vēl kādu reizīti.”

Medmāsiņa paziņoja, ka apmeklētāju laiks ir beidzies, bet Evelija katru dienu divas stundas var apmeklēt slimniekus. Ar priecīgu sirdi Evelija skrēja uz mājām. Viņai ļoti gribējās izstāstīt savus jaunus piedzīvojumus mammai.

Māte stāvēja dārzā pie jasmīnu krūma, viņai ļoti reti bija šādas minūtes. Māte ar ļoti lielu interesi klausījās kā Evelija ar neparastu dzīvīgumu stāstīja par Benu, par viņa brīnišķīgo gultu, stāstīja cik daudz tur slimo un kā viņi cieš. Un kā visi priecājās, ieraugot pirmos druvas ziediņus. Pie pēdējiem vārdiem Evelijas acīs iemirdzējās tāds savāds mīlestības un līdzjūtības stariņš. Māte savu meitu tādu vēl nekad nebija redzējusi!

“Tev noteikti rīt to visu vajag pastāstīt vecmāmiņai, tas viņu ļoti iepriecinās,” teica mamma.

Evelija, protams, saprata, ka visi ziediņi slimniekiem atgādināja brīnišķīgās druvas, saules pielieto labību, dabas skaistumu, un tāpēc viņi tā priecājās.

Nākošajā dienā Evelija atkal saplūca pilnu klēpi ar ziediem un klāt vēl zariņus no smaržīgā timiāna. Viņa ielika tos priekšauta kabatā, jo rokas jau bija pilnas. Vēl viņa noplūca vienu nobriedušu rudzu stiebru. Un tā Evelija atkal atnāca uz slimnīcu. Medmāsa gribēja viņu tūlīt pavadīt pie Bena, taču viņai par izbrīnu, meitene gribēja vispirms doties uz vīriešu palātu. Viņa izgāja cauri lielajai zālei un apstājās pie pēdējās gultas:

“Es jums atnesu rudzu stiebru no lielās lauku sētas “Vidinieki”,” teica Evelija ”jūs varat apskatīt cik tās ir nobriedušas, bet saulē lauks ir it kā apzeltīts.”

Vecītis ar trīcošām rokām paķēra stiebriņu un apskatīja vārpu no visām pusēm. Graudi bija gandrīz nobrieduši – pilni un stingri.

“Ak, kādi tie brīnišķīgi! Vesels lauks ar šādām vārpām, bet es nevaru to redzēt!” Ar nopūtu teica slimais, ”tu teici, ka tas ir no “Vidinieku” zemes? Vai tas ir no tā lauka, kur aug lielais ozols, vai no turienes, kur zibens saspēra bumbieri?” jautāja viņš.

“Tas ir no lauka, kur aug lielais ozols,” teica Evelija.

“Tas ir no mana lauka... tad tādas tās skaistas izaugušas, bet man jāguļ un es nevaru to visu redzēt! Ak, manas dārgās vārpas! Mana brīnišķā maizīte!”

Tad šī cilvēka briesmīgajā izskatā parādījās tāds maigums un acīs sariesās asaras. Tas tā aizkustināja Eveliju, ka arī viņas acīs parādījās asaras.

“Varbūt jūs drīz izveselosieties un varēsiet visu to ieraudzīt,” viņa mēģināja mierināt.

“Pasēdi nedaudz pie manis, tavi ziedi šodien tik patīkami smaržo, un es jūtos it kā pats būtu bijis kalnos. Kas tev tur kabatā, timiāns?”

Evelija piekrītoši pamāja ar galvu un atvēra kabatiņu. Spēcīgā smarža izplūda pa visu palātu. Viņa izdzirdēja sajūsmas saucienus gan no viena, gan cita stūra – it kā slimiem būtu dāvāta īpaša palīdzība. Tuvumā gulēja jauns cilvēks, tāds vājš un bāls, it kā nekad nebūtu bijis saulē. Viņš veikli piecēlās gultā sēdus un kāri un dziļi ieelpoja timiāna smaržu.

“Tā smaržo pie mums mājas dārzā,” viņš teica, "ak, cik ilgi neesmu tur bijis. Šī smarža man visu atdzīvināja acu priekšā: akmens sienu, pa kuru vijās timiāns, burbuļojošo strautiņu un manas mīļās mājas...” slimais aizgriezās un seju ieslēpa spilvenā.

Evelija piecēlās, ātri nolika viņam blakus timiāna zariņu un gribēja aiziet.

“Nē, nē,” iesaucās vecītis, ”vēl neaizej! Pasēdi vēl nedaudz pie manis, es gribu tev kaut ko pateikt.” Kad Evelija apsēdās, vecītis turpināja: ”Mums teica, ka tu vakar citā palātā dziedāji, nodziedi šodien arī mums kādu dziesmiņu.”

Arī citi vīrieši sāka Eveliju lūgt. Evelija iesāka dziedāt dziesmu par dziedināšanu. Viņai likās, ka slimie to klausīsies ar prieku. Vecītis uzmanīgi noklausījās visu dziesmu. Pabeigsi dziedāt, meitene piecēlās, lai ietu.

“Rīt tu varēsi atnākt? Katru dienu nodziedi mums vienu dziesmiņu un atnes vārpu no druvās. Kur tad tu dzīvo, ja katru reizi ej garām Vidus lauku mājām?”

“Es esmu Nātrnieku meita,” atbildēja Evelija.

Slimais satrūkās, it kā kāds viņam būtu iesitis.

“Tā nav patiesība!” iesaucās viņš trīcošā balsī, “tas nevar būt! Tu piederi kādam citam!”

“Vēl tikai manai mammai,” izbijusies atbildēja meitene.

Slimais caururbjoši skatījās uz viņu, “tu nemaz nelīdzinies viņam,” viņš teica jau mierīgāk, “tu laikam līdzinies savai mammai. Tev nevajag no manis baidīties, es neko ļaunu tev nedarīšu, tikai atnāc vēl, labi?”

Evelija apsolīja un steidzās pie Bena. Viņš bija neapmierināts, ka viņa tik ilgi bija kavējusies, bet, kad meitene visu izstāstīja, Bens nomierinājās. Viņš taču labi saprata, ka tiem, kuri cieš, ir dārgs katrs, pat vismazākais prieka stariņš. Bens bija ļoti laimīgs un izstāstīja, ka medmāsa Marija bieži velta viņam laiku un pamāca jaunus burtus. Tikai viņš nu pārdzīvoja, vai Evelija neapvainosies, ja viņš nu apsteigs Eveliju mācībās? Taču šis jaunums tā iepriecināja Eveliju, ka arī Bens varēja no sirds priecāties, jo viņš bija baidījies, ka Evelija dusmosies. Evelija teica, ka ja viņš jau mācētu lasīt kā sestā klasē, tad viņa par to tikai priecātos un nemaz neapskaustu. Kad Evelija atstāja slimnīcu, viņa tūlīt skrēja pie radiniekiem, jo mamma bija teikusi, lai visu izstāsta vecmāmiņai. Ak, ja vecmāmiņa būtu mājās viena! Un patiešām – vecmāmiņa viena pati sēdēja pie sava vērptomā ratiņa.

“Vecmāmiņ!” iesaucās Evelija vēl durvīs, “tā jau ir parādījusies, tā jau ir redzama!”

“Kas? Kur?” izbrīnījusies prasīja vecmāmiņa.

“Svētība! Atceries tu teici, ka mēs bieži nesaprotam, ka aiz smagā krusta slēpjas liela svētība, kuru mums dod Dievs?” iekarsusi paskaidroja Evelija, “un tu teici, ka mēs to uzreiz neredzam, bet pēc tam tomēr notiks tā, ka mēs to sajutīsim un ieraudzīsim. Un man tas tik ātri ir noticis!”

Evelija iesāka stāstīt vecmāmiņai par visām savām svētībām, kuras ir nākušas caur Bena slimību. No sākuma viņi bija domājuši, cik tas ir slikti, ka Bens ir nokļuvis slimnīcā, un viņi nekad vairs neredzēs viens otru. Tagad viss ir pārvērties priekā. Vecmāmiņa bija pārtraukusi vērpt un uzmanīgi klausījās mazmeitiņas stāstījumu. Pēc tam viņa jautāja:

“Vai jūs par to pateicāties Dievam? Neaizmirstiet to izdarīt!”

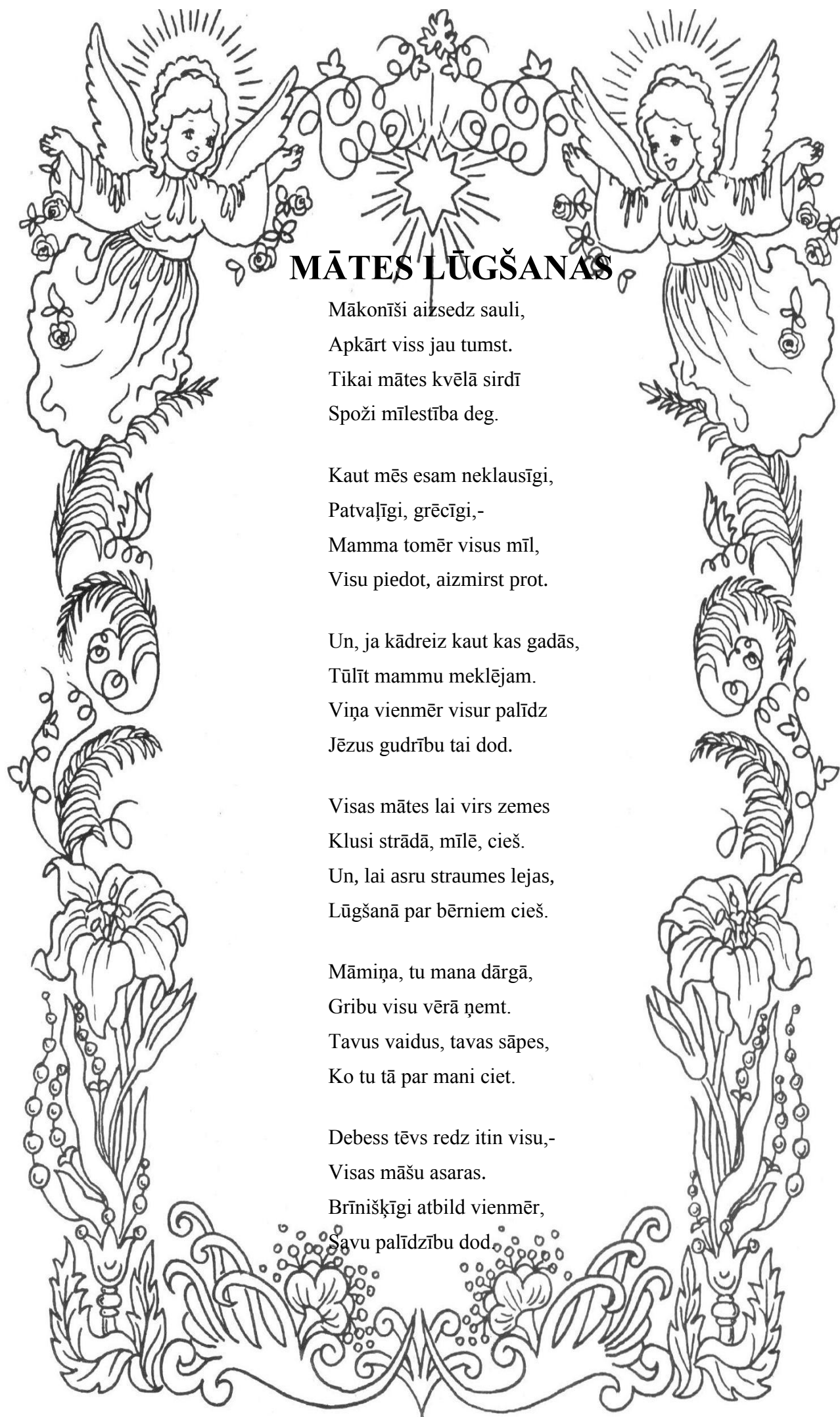
Evelija apsolīja to neaizmirst.

Kad Evelija bija visu izstāstījusi, vecmāmiņa no jauna ierunājās:

“Zini, mazmeitiņ, ja tev dzīvē kādreiz iznāks pārciest ko smagu, vienmēr domā par to, ka arī tur Dievs ir ielicis kādu svētību. Varbūt tā nenāks tik ātri kā šoreiz. Dažreiz tā ir tāda svētība, kuru tu pat neredzi, tā ir apslēpta, tikai dziļi sirdī jūti... Un, ja dzīvē ir ļoti grūti, tad mierini sevi ar to, ka Dievs caur ciešanām grib izdarīt kaut ko labu mums.

Evelija atbildēja vecmāmiņai, ka viņa to atcerēsies visu mūžu un nekad neaizmirsīs. Taču vecmāmiņa teica, ka tas nemaz nav tik viegli, kā mums tagad liekas.

(*Nobeigums sekos*) **Johanna Špīra**

MĀTES LŪGŠANAS

Mākonīši aizsedz sauli,
Apkārt viss jau tumst.
Tikai mātes kvēlā sirdī
Spoži mīlestība deg.

Kaut mēs esam neklausīgi,
Patvaļīgi, grēcīgi,-
Mamma tomēr visus mīl,
Visu piedot, aizmirst prot.

Un, ja kādreiz kaut kas gadās,
Tūlīt mammu meklējam.
Viņa vienmēr visur palīdz
Jēzus gudrību tai dod.

Visas mātes lai virs zemes
Klusi strādā, mīlē, cieš.
Un, lai asru straumes lejas,
Lūgšanā par bērniem cieš.

Māmiņa, tu mana dārgā,
Gribu visu vērā ņemt.
Tavus vaidus, tavas sāpes,
Ko tu tā par mani ciet.

Debess tēvs redz itin visu,-
Visas māšu asaras.

Brīnišķīgi atbild vienmēr,
Savu palīdzību dod.

SATURS

Lapas nr. katrā no valodām

Nr.1.	Krievu	Latviešu
Kā atrast Jēzu	1.	1.
Ko tu dari ar saviem grēkiem?	7.	4.
Mazā zēna grēku nožēla	11.	5.
Gaišā prieka un laimes zeme (dzejolis)	16.	8.
Korī ar Eņģeļiem	19.	9.
Saimnieks no vītoli sētas	23.	11.
Kad vakara krēsla jau laižas pār zemi (dzejolis)	30.	13.
Par visu esiet pateicīgi	31.	14.
Evelija 1.nodaļa. Nātru mājas saimnieks	37.	16.
Jēzus (dzejolis)	44.	19.
Nr.2.		
Kāda ticība mums vajadzīga?	1.	20.
Aklais Bartolomejs	8.	23.
Mazie un lielie spārni	13.	25.
Paldies Eņģeļiem	16.	26.
Vai Dievs vēl dara brīnumus? (1. un 2.daļa)	19.	27.
Dziedināšana	27.	31.
Dievs gādā par cilvēku	29.	32.
Bērnu lūgšana (dziesma); Bērni pazīst mātes mīlestību (dzejolis)	32.,33.	33.
Ieklausies savā Eņģeļī	34.	34.
Evelija 2.nodaļa. Jaunā Evelijas iepazīšanās	37.	35.
Nr.3.		
Ceļojums uz Debesīm	1.	39.
Tu sevi upurēji; Mīļotais Glābēj (dzejoļi)	4.,5.	40.
Jēzus tik noguris; Pagājusi mokošā nakts (dzejoļi)	6.,7.	41.
Kas tas ir- Lieldienas?	8.	42.
Marijas prieks	10.	43.
Augšāmcēšanās diena	12.	44.
Brīnišķīgie svētki (dzejolis)	17.	45.
Bāreņi	18.	46.
Vai Dievs vēl dara brīnumus? (3.daļa)	23.	48.
Netīra sirdsapziņa nedod mieru	33.	52.
Uzvarētājs	35.	53.
Evelija 3.nodaļa. Jaunas ciešanas	36.	54.
Nr.4.		
Esiet kā bērni	1.	58.
Mazulītim (dziesma)	6.	61.
Svētīgāk ir dot	8.	62.
Rociņas es salikšu (dzejolis)	13.	63.
Liziņas atriebība	14.	63.
Esiet vienmēr pateicīgi	19.	66.
Krievija, ak, Krievija (dzejolis)	22.	68.
Vientuļais Čaķejs	23.	69.
Reiz Jēzus mani atrada (dzejolis)	27.	70.
Jāzeps un viņa brāļi	28.	71.
Evelija 4.nodaļa. Slimnīcā	35.	74.
Mātes lūgšanas (dzejolis)	45.	79.